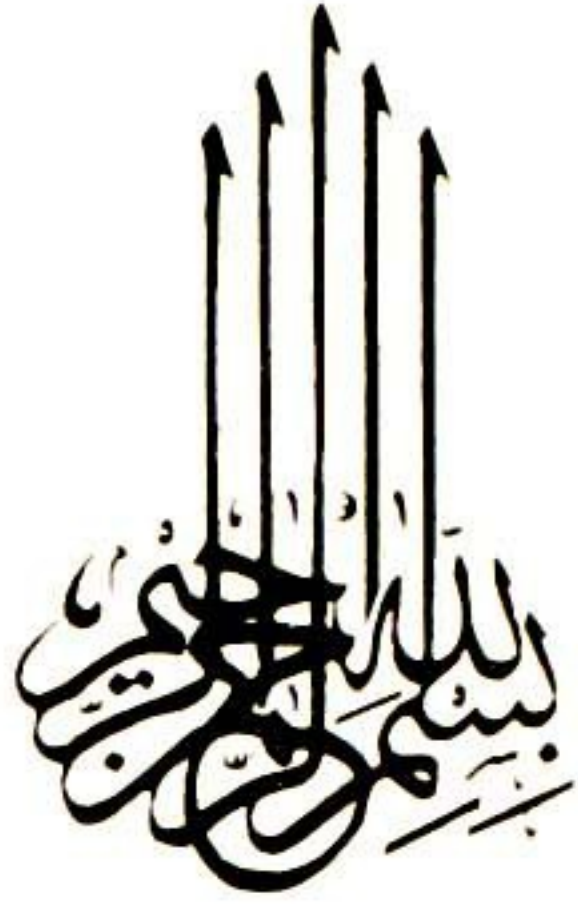

12-19

حدیثوں اور دُرُودِ نبوی ﷺ

پنجابی نعتاں

امام محمد حنیف نائیش قاری

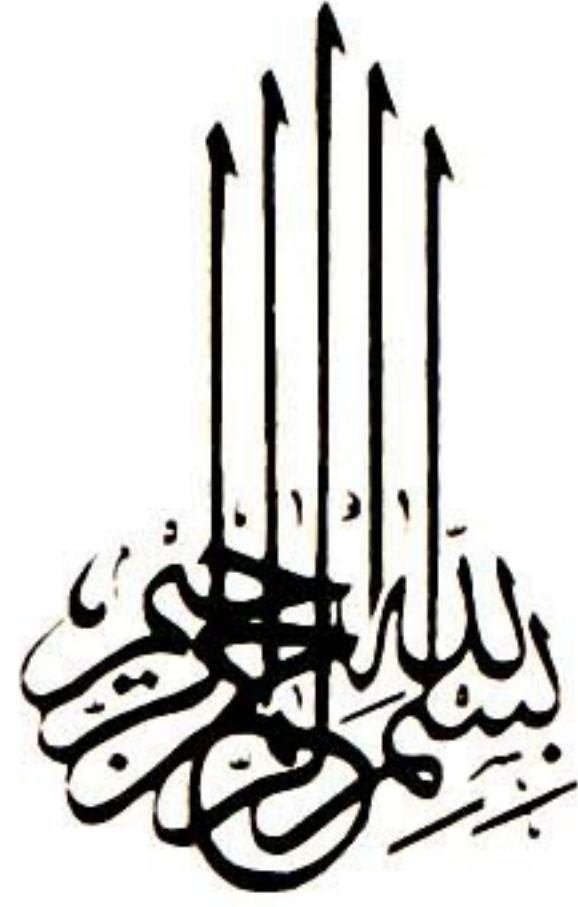
حدیثوں و دھندروں کی کتاب

(پنجابی نعتوں کا مجموعہ)

حاجی محمد حنیف نازش قادری

حدوں و حدودِ نبوی ﷺ

(پنجابی نعتاں دا مجموعہ)

حاجی محمد حنیف نازش قادری

﴿سمتھے حق مصتف دے راکھویں﴾

کتاب..... حدّوں ودھ درود نبیؐ تے

84691

موضوع..... پنجابی نعتاں

شاعر..... محمد حنیف نازش قادری

پہلی وار..... ربیع الاول 1428ھ مطابق ماہ مارچ 2007ء

تعداد..... اک ہزار

صفحے..... 240 (مجلد)

کمپوزنگ..... پاکستان کمپیوٹر کمپوزنگ سنٹر کامونگی

ٹائٹل دی خطاطی..... محمد اخلاق چشتی کامونگی

مطبع..... شرکت پرنٹنگ پریس 43 نسبت روڈ لاہور

اہتمام..... ایوان شعر و ادب قادری پلازہ کامونگی

خصوصی تعاون..... محمد شفیق خرم، چیئر مین بزم نازش کامونگی

قیمت..... 250 روپے

ملن دا پتہ۔ محمد حنیف نازش قادری، قادری پلازہ

قادری چوک کامونگی

فون 055-6810615

موبائل: 0304-4632877

ﷺ

میں کراں ربا ثنا سر کا رعایہ صلی اللہ
اک جھلک مینوں وکھا سر کا رعایہ صلی اللہ

حضرت حفیظ تائب رحمۃ اللہ علیہ

﴿ چڑھاوا ﴾

میں اپنی ایس کتاب "حدّوں و دھدرو دنیٰ تے"
نوں بڑے ادب تے مان نال اپنے استاد تے
ایس دور دے سب توں وڈے نعت نگار

حضرت حفیظ تائب رحمۃ اللہ علیہ دی روح دے ناں کرناواں۔

ناچیز۔ محمد حنیف نازش قادری

ب بسم اللہ اسم اللہ دا ایہہ دی گہنا بھارا ہو
نال شفاعت سرورِ عالم چھٹسی عالم سارا ہو
حدّوں ودھ درود نبیؐ تے جسدا ایڈ پیارا ہو
میں قربان تنہاں تھیں باہو جہاں ملیا نبیؐ سوہارا ہو

سلطان العارفين حضرت سلطان باہور حمّۃ اللہ علیہ

بسم اللہ الرحمن الرحیم

ویروا

- اللہ سوہنے دے ناں دے ناں
 محمد حنیف نازش (مصنف) 15
 لفظاں دی چاننی (دیباچہ)
 پروفیسر محمد اکرم رضا 17
 پنجابی نعت داماں (اظہار خیال)
 ڈاکٹر پروفیسر عصمت اللہ زاہد 49

حمد اں تے مناجاتاں

- 1- سب داماں لک سوہنا اللہ
 57
 2- اپنے فضل کرم تھیں دیوے اللہ سوہنا
 58
 3- اپنے درتوں نہ کر چچا نہہ مولا
 59
 4- تری کریمی دامیرے مولا لیاوے کتھوں جواب کوئی
 60
 5- غم دی چڑھی چناب اے مولا
 61
 6- توں ایں میرا سائیں سائیاں
 62
 7- ہری بھری کر آس دی کھیتی سوہنیا ربّا
 63

نعتاں

- 1- ایہہ نور دا اے خزینہ یارو درود پڑھ لئو سلام پڑھ لئو
 65
 2- حضور آئے تے اکھ فلک دی نے اک نواں انقلاب ڈٹھا
 66
 3- عشق دی پوڑی چڑھناواں جد نعت آہناں
 67
 4- یاد نبیؐ وچ رو لیناواں نعت توں پہلوں نعت دے بعد
 68

- 69 5- مٹھڑی مٹھڑی جس دی بولی صلی اللہ علیہ وسلم
- 70 6- جند ہووے خوشحال مدینے
- 71 7- لگ پئی نبیؐ دے نور تھیں چمکن گلی گلی
- 72 8- پئی جاگ اج تیری قسمت حلیمہؑ
- 73 9- جد کدی نعت تری شاہِ مدینہ آکھاں
- 74 10- آگئے دو جگ دے سرورؐ آگئے
- 75 11- جگاں واسطے رحمت بنکے ساقیؑ کوثر آئے نیں
- 76 12- نہ ہووے جے کدی تیرا وسیلہ یا رسول اللہؐ
- 77 13- بارہویں دی فجر ہوئی تے نظارے مہک گئے
- 78 14- مُڈھ قدیموں نور حوالہ کملی والی کملی والی
- 79 15- سوئے دامیلا دمنایے
- 80 16- نہ کیوں چمئے ترا اسمِ گرامی یا رسول اللہؐ
- 81 17- میری زباں کیہ کر سکے صفت و ثناء سرکارِ دی
- 82 18- آس پچاون والے آئے
- 83 19- کئی سوتنی اکھ سوئے دی
- 84 20- ٹر پدا حرا دے غار چوں ماہِ عرب دانور
- 85 21- آپؐ دی رحمت نے اوڑاں نوں گھٹاواں بخشیاں
- 86 22- سب توں اچھی ذات نبیؐ دی
- 87 23- پاک نبیؐ دی شان اچیری

- 88 24- قرآن سارا نعت اے
- 90 25- آقا ذکر اچیرا تیرا
- 92 26- سوئے دی گل بات نہ مگے
- 93 27- دل دی نگری نوں مرے آقا وسون آئے نیں
- 94 28- یا نبی سید سادات، مدینے والے
- 95 29- نوری تیرے نوکڑ چا کر صلی اللہ علیک وسلم
- 96 30- مل گئی خیرات صدقہ آپ دا
- 97 31- سدّ ن گے سرکار مدینے
- 98 32- کوئی کر توت نہیں نازش دے پلے یا رسول اللہ
- 100 33- کرماں والا شہر مدینہ
- 102 34- غماں فکر اں دی نہیری فیہر جھٹی یا رسول اللہ
- 104 35- مونہوں جدوں دی نام محمد دا بولینے
- 106 36- کرم دا خرمینہ مدینہ مدینہ
- 108 37- منگدے پئے نیں طالب دیدار حاضری
- 109 38- کوئی نہ دردی پاک حبیب پیارے وانگوں
- 110 39- لگے نیں پھل درود دے دل دے درخت نوں
- 111 40- آل نبی دے جیہڑا سفینے توں دُور نیں
- 112 41- تیرے دربار دی چا کری دے سوا کوئی شے ہو سرکار درکار نیں
- 113 42- ایس لئی میں ڈھونڈ دارھناواں حیلے نعت دے

- 114 43- لنگھ جاوے گا منجد ہار چوں اُمت داسفینہ
- 115 44- محمد مصطفیٰ صلی علیہ و آلہ فیض جاری اے
- 116 45- رات معراج دی آقا دولہا بنے عرشِ اعلیٰ توں رب دا پیام آ گیا
- 117 46- سوچنا ہاں کہ بڑا چنگا مقدر ہندا
- 118 47- کرماں والا شہر مدینہ
- 119 48- خوشیاں تھیں مہر کاون و سیڑھ اصفتاں پاک رسولؐ دیاں
- 120 49- خوش بخت جیہڑے آئے نیں ہو کے مدینوں
- 121 50- مرے نبیؐ دی قبیل قال چال ڈھال روشنی
- 122 51- اکو گل کرے کیوں کرے کو ترسو
- 123 52- عاشقاں دا دل مدینہ طیبہ
- 124 53- جان دے تیرے مدینے نوں نت قافلے حکم ہووے تے میں وی تیاری کراں
- 125 54- میں وی اک دن مدینے جاواں گا
- 126 55- سُن لاں جے سدّیا اے نبیؐ نے مدینوں
- 127 56- مل گئی اے جہنوں میرے پیمبرؐ دی گدائی
- 128 57- آقا سوچ نوں لو دیندے نیں
- 129 58- آپ آئے تے زمانے تے بھلائیاں آئیاں
- 130 59- ٹُر پیاں سیّاں مدینے ساریاں
- 132 60- تھاں نہیں کوئی طیبہ شہر دے سوہنے تھاواں ورگے
- 133 61- آئے نیں زائر مرے سرکارِ دوروں نیڑیوں

- 134-62- عاصیاں دے بیڑے کینے پار کملی والے لے نے
- 135-63- برسا دیو کرم داسا ون مدینے والے
- 136-64- جاواں گے طیبہ شہرنوں آقا جدوں بلون گے
- 137-65- چھانویں گنبد دی جدوں جا کے مسافر بہہ گئے
- 138-66- صاحبِ معراج پھیرا پون گے
- 139-67- جدوں روندالے دل فرقت چ کلا یا رسول اللہ
- 140-68- دسے تے کون دسے سراپا حضور دا
- 141-69- گھر نما نے دے پھیرا پا جاؤ
- 142-70- فیر جے بنے میرے طیبہ جان دی صورت
- 143-71- دل دانگرو ساؤ آقا مدینے والے
- 144-72- سرکارِ مدینہ ساڈاوی ترے شہر چ اون نوں جی کردائے
- 145-73- تسی اتھرو پونجھنے جان دے او مینوں آقا رون دی جاچ وی نہیں
- 146-74- عید میلاد منون دے میں نصیباں والے
- 147-75- اُمت دے بھاگ آ کے جگائے حضور نے
- 148-76- نور ڈہلکاں ماردا لے میم دی بنگل دے وچ
- 149-77- ہن جو وال دے دیوے پلکاں تے بلدے نیں رات دن
- 150-78- ہجر دی واچھڑنے دل کیتا لے پھاوا یا رسولؐ
- 151-79- سرکار کرم ہووے سرکار عطا ہووے
- 152-80- رب نے چاہیا تے مدینے دی فضا ویکھاں گے

- 153 81- جے نعت سُندیاں اکھیاں داوی وضو ہووے
- 154 82- سوہنا سوہنا نام نبیؐ دا
- 155 83- پیا تر سے ترے دروا کمینہ یا رسول اللہؐ
- 156 84- کملیؐ والے دانگر و سدا رہوے
- 157 85- طیبہ دی جے وانہ ہووے
- 158 86- آ گیا دنیا تے اج سوہنا نبیؐ
- 159 87- کل عالم دے سرور آئے
- 160 88- جگایا آن کے سٹے ہوئے زمانے نوں
- 161 89- غریباں دُکھیاں دی غم گساری نبیؐ نے کیتی اسیں وی کرئیے
- 162 90- جگاں اُتے رحمتاں دے تمبو تانن والیا
- 163 91- اندردی اکھنوں کر کے سجا کھی درود نال
- 164 92- مکہ پاک، مدینہ پاک
- 165 93- چل اٹھ چلے دِلا سوہنے دے درتے
- 166 94- ساحل تے سفینہ دِسدالے خواہاں بچ مدینہ دِسدالے
- 167 95- خوشبوواں دے ہلے نیں آقا دے مدینے وچ
- 168 96- طیبہ دا جو سگ ہندا اے
- 169 97- لحد چ نال لجاویں گلاب نعتاں دے
- 170 98- چوکھٹ تے تیری نیوں کے پئے لنگھدے نیں بادشاہ
- 171 99- اسی ہاں زندگی بھر دے ادا سے یا رسول اللہؐ

- 172 100۔ کوئی نہ لال آمنہؓ مائی دے لال وانگ
- 173 101۔ عاجزاں دامن لے سوال کملی والیا
- 174 102۔ میرے آقا سوہنے آقا سرور کل رسولان
- 175 103۔ صورت پیاری سیرت پیاری
- 176 104۔ بھاویں رت کوئی وی ہووے کوئی موسم ہووے
- 177 105۔ ونڈی نبیؐ نے آ کے محبت گلی گلی
- 178 106۔ جے نہ سرکار دی رحمت داسہارا ہووے
- 179 107۔ میں جاواں مدینے دی راہواں توں صدقے
- 180 108۔ مہک لیائی جدوں وی ہوامدینے دی
- 181 109۔ وُحییٰ یُوُحے بول نبیؐ دے
- 182 110۔ روضے دارنگ دل تے چڑھالے تے فیرجا

نعتیہ گیت ✓

- 184 1۔ حدوں و دھ درود نبیؐ تے حدوں و دھ سلام
- 186 2۔ صفتاں تیریاں کردا اے رحمان، مدینے والے
- 188 3۔ طیبہ دے والی۔ طیبہ دے والی
- 189 4۔ جالی روضے والی اکھیاں تے لاواں جے کدی سرکار سد لین
- 190 5۔ سُن لئو عرضاں نبیؐ جی کمینے دیاں
- 192 6۔ رب نے ایہہ دنیا بنائی تیرے واسطے
- 194 7۔ رل مل خوشی منایے آقا آگئے نہیں

- 196 8۔ ہون گیاں آساں کدوں دلاں دیاں پوریاں
- 198 9۔ کدوں ویکھاں گے آقا تیرا گنبد نگینہ
- 199 10۔ دستِ مصطفیٰ دے کیہ کمال دستاں
- 200 11۔ ہسیاں نیں کلیاں تے پھل مسکرائے
- 202 12۔ درِ اقدس تے پہنچن ایہہ سوالی یا رسول اللہؐ
- 204 13۔ نام محمدؐ سوہنا لگے اوہ جگاں دا پیر
- 206 14۔ ٹھنڈیاں نیں جتھے چھاواں پر کیف نیں ہواواں
- 208 15۔ جلوے ترے نورانی
- 210 16۔ دل دا چین نظر دی راحت سب نوں ملے مدینے چوں
- 211 17۔ آگے آگے ویکھونی سیو آگے سرکارؐ
- 212 18۔ پیش کر کے درود و سلام نازش لیکھاں اپنیاں تائیں سنوار لیئے
- 216 حمدیہ چومصرے
- 218 نعتیہ چومصرے
- 225 حسینی چومصرے
- 227 نعتیہ ماہیے
- 230 نعتیہ مرزا
- 233 سی حرفی

اللہ سوہنے دے ناں دے نال

اللہ سوہنے دی بارگاہ وچ اپنے سر نوں جھکا کے میں کروڑ ہا شکر ادا کرناں پئی اوہنے اپنے پیارے حبیب علیہ الصلوٰۃ والتسلیم دی نعت آکھن دی توفیق بخشی۔ ایس پنجابی مجموعے توں پہلوں میرے اردو نعت دے دو مجموعے سامنے آئے تے سرکارِ مدینہ صلی اللہ علیہ وسلم دے عاشقاں تے نعت پڑھن سُنن والیاں بڑے پسند کیتے۔

پہلا اردو نعت دا مجموعہ "سخن سخن خوشبو" دے ناں نال 1996ء وچ تے دوسرا "آبرو" دے سرنا نوں پٹھاں 2003ء وچ چھپیا تے ہُن ایہہ پنجابی نعتاں دا پراگا "حدوں ودھ درود نبیؐ تے" تہاڈے ہتھاں وچ اے۔ ایہناں توں اڈ اردو نعتاں دا اک ہور مجموعہ "نیاز" دے ناں نال تیار اے جہیڑ ارب نے چاہیا تے چھیتی چھپ کے سامنے آ جاویگا۔ اردو نعتاں دے ہور مجموعے وی تیار نیں پر پنجابی دی نعتاں دی ایہہ کل پونجی اے جہڑی میں 1984ء توں اکٹھی کر رہیاں ساں۔ ایس موقع تے اپنے استاد مکرم حضرت حفیظ تائب رحمۃ اللہ علیہ جہی مشفق ہستی دی یاد آ رہی اے جہناں بڑے پیار نال ایہناں ساریاں کتاباں دے ناں وی رکھے تے مشوریاں نال وی نوازیں۔ ایس پنجابی کتاب دے مسودے دی اک نقل اوہناں اپنے کول رکھ لئی تاں جے اوہ کجھ

نعتاں اپنی زیر ترتیب کتاب "پنجابی دے نویکلے نعت نگار" وچ
 شامل کر سکھن پراؤہ ایس کتاب نوں مکمل کرن توں پہلوں ای
 اپنے مالکِ حقیقی نال جا ملے۔ اوہناں دی کمی کلامیں ای نہیں
 سگوں ایس دورداہر عاشقِ نعت محسوس کر رہیا اے تے عرصہ دراز
 تک کردار ہو یگا۔ اللہ کریم اپنے پیارے حبیب ﷺ دی صفت و ثنا
 دے طفیل اوہناں دے درجیاں نوں ہو راجا فرمائے تے سانوں
 وی اوہناں ورگی گلی اکھ تے گداز دل عطا فرمائے (آمین)

تہاڈیاں دعاواں دا طلب گار

(حاجی) محمد حنیف نازش قادری

قادری پلازہ، قادری چوک

کامونگی فون 055-6810615

موبائل 0304-4632877

بسم اللہ الرحمن الرحیم

دیباچہ

تحریر: پروفیسر محمد اکرم رضا

لفظاں دی چانی

پیارے آقا محمد مصطفیٰ ﷺ دی توصیف تے ثنار رب تعالیٰ دا
 خصوصی انعام اے جیہڑا نبی کریم ﷺ نال عقیدت دا مضبوط رشتہ قائم
 کرن والیاں دامقّد بن دا اے۔ قرآن حکیم گواہ اے پئی رب تعالیٰ
 نوں ایس توں زیادہ کوئی امر محبوب نہیں کہ اوہدے محبوب ﷺ دی اُچی
 بارگاہ وِچ ہر ویلے ایمان والے دروداں تے سلاماں دے گلاب پیش
 کردے رہن۔ نبی کریم دی صفت و ثنا خدا تے فرشتیاں دا معمول اے۔
 تے جیدوں خدا دے نیک بندے تے محمد مصطفیٰ ﷺ دے محبوب اُمّتی
 حضور دی بارگاہ وِچ مدحت تے نعت دی سوغات نذر کردے نیں تے خدا
 تعالیٰ دی رحمت اپنے آپ ای جوش وِچ اُون لگ پیندی اے۔ خدا دی
 رحمت مُسکرا کے اپنے بندیاں دے دروداں نوں گنبدِ خضر اے وِچ آرام
 کرن والے دو عالم دے محبوب تے نچھاور کردی اے۔ خدا دی رحمت
 دے وجد وِچ اُون دا سبب ایہہ وے پئی اوہدے بندیاں نے اوس عظیم
 ہستی دے مقام نوں پہچان لیا اے جیہدی خاطر دو عالم تخلیق ہوئے تے
 رب نے اپنے رب ہون دا اعلان فرمایا۔

حضور نبی کریم ﷺ دی توصیف تے ثنا تمام رسولاں دیاں
 زباناں تے جاری رہی۔ زبور، توریت تے انجیل دے نال نال سارے
 آسمانی صحیفیاں وِچ نعتِ محمد دے پھل کھڑے نظر یں پیندے نیں۔

نبیاں تے رسولان دیاں مناجاتاں تے تذکریاں وچ نعتِ محمدیؐ جلوہ گری نظر اوندی اے۔ پر نعتِ محمدیؐ سب توں سچی پہچان نعتِ گوئی دے قافلے دے پہلے سالار حضرت حسان بن ثابت رضی اللہ تعالیٰ عنہ دے کلام وچ نظر اوندی اے۔ اوہ دور تاریخ داسب توں اُچا سچا تے نویکلا دور سی جیدوں نعت کہن والے حضور محمد مصطفیٰ ﷺ دی زیارت کر کے نعت کہندے سن۔ جیدوں محبوب سامنے ہووے تے محب دی زبان توں عشق دے لازوال پھل کھرن لگ پیندے نیں۔ جد مطلوب دے جلوے کھلے ہون تے طالبان دے نعتیہ جذبے خود بخود عقیدت دی خاطر مچلن لگ پیندے نیں۔ اوس دور دی نعت دی بلندی، مقبولیت تے پذیرائی دا تصور وی نہیں کیتا جاسکدا جیدوں حسان بن ثابت دے نال نال کعب بن زہیر، عبداللہ بن رواحہ، علی المرتضیٰ تے بے شمار دوجے غلاماں دیاں نعتاں دے زمزمے سرکارِ دو عالم ﷺ خود سُن دے سن تے انعامات تے دعاواں نال وی نواز دے سن۔

ایہہ پُر نور تے انمٹ روایت چوداں صدیاں توں چاہت تے عقیدت دا خراج وصول کر کے جد موجودہ دور وچ داخل ہوئی تے ایس صدی دے شاعراں تے نثر نگاراں نے اپنی عقیدت دے بہترین اظہار لئی نعت دے کوچے وچ ای ڈیرے لگائے۔ عربی، فارسی، اردو تے پنجابی وچ ایس شان تے ایس کثرت نال نعت لکھی گئی کہ بعض نقاداں نوں خاص طور تے آکھنا پیا پئی ایہہ صدی تے نعت دی صدی لگدی اے۔ ایہہ قول بھاویں لفظاں دا بھلیکھا ہووے پر نعت دی روایت نوں موجودہ دور وچ

ایس شان نال پذیرائی ملی کہ ہر پاسے "وَرَفَعْنَا لَكَ ذِكْرَكَ" دی عملی تے
فکری تفسیر نظر اون لگ پئی۔

دوجیاں زبانناں دے پہلو بہ پہلو پنجابی زبان وچ نعت نگاری دا
رنگ نویکلا ای نظر آیا۔ پنجابی زبان دے ماضی توں لے کے زمانہ حال تیکر
سفر کردیاں ایہہ حقیقت بڑی واضح طور تے نظر آؤندی اے کہ پنجابی زبان
نوں صوفی تے درویش صفت شاعر بڑی کثرت نال میسر آئے۔ ایہہ صوفی
تے درویش معرفت دی دولت توں مالا مال سن تے ایس پاروں انہاں نوں
نعتِ محمد ﷺ دی صورت وچ اپنی عقیدت دے اظہار دی بہترین صورت
نظر آؤندی سی۔ ایہہ کہنا وی غلط نہیں ہووے گا کہ برصغیر پاک و ہند وچ
بہڑے ادوار وچ دوجیاں زبانناں دا نعتیہ اثاثہ مختصر تے محدود نظر آؤندا اے
اوہناں ای ادوار وچ پنجابی نعت نگاری دے کھڑے ہوئے گلزار بہاراں
ونڈ دے نظر آؤندے نیں۔

ساڈی ایس گل دی گواہی اوہ میلاد نامے، نور نامے، معراج
نامے تے منظوم معجزات نامے دے رہے نیں جہڑے پنجابی زبان وچ
ایس کثرت نال لکھے گئے کہ برصغیر وچ کوئی دوجی زبان ایہدی مثال پیش
کرن توں عاجز نظر آؤندی اے۔ پنجابی زبان وچ لکھی جان والی ہر کتاب
دا آغاز ای حمد تے نعت توں ہوندا سی۔ ہورتے ہور جہاں پنجابی شاعراں
نے عشقیہ داستانوں نظم کیتا، اوہناں وی موقعہ پا کے اپنے آقاتے مولا
ﷺ دے دربار وچ اپنی عقیدت دے پھل نچھاور کرن خاطر کوئی کسر نہیں
چھڈی۔ ایس حوالے نال پنجابی شاعراں دی ایڈی لمی فہرست حافظے دے

الہم وچ جگمگارہی اے جیدے حوالے نال صرف شاعراں دے نانواں دا تذکرہ کرن لئی ای اک دفتر درکاراے۔ سچ تے ایہہ وے پئی پنجابی شاعری نے صدیاں دے تو اترنال تصوف، معرفت، طریقت، روحانیت تے رسول شناسی دا تصور بنھ کے نعت نگاری دے ایہو جہے ستارے چمکا چھڈے نیں جہاں دی چمک دمک ہر دور نوں فکری روشنی عطا کر دی رہوے گی۔ بابا فرید الدین گنج شکر، حضرت سلطان باہو، شاہ حسین، وارث شاہ، خواجہ غلام فرید، میاں محمد بخش، تے ایہناں دے ادوارنال تعلق رکھن والے دوجے پنجابی شاعراں نے مختلف بہانے بنا بنا کے کدی حقیقت تے کدی مجاز دے روپ وچ حضور ﷺ نوں خراج عقیدت پیش کرن دا اہتمام کیتا۔ ایہناں شخصیتاں نوں پنجابی زبان دے وسیع صحراواں وچ علم تے حکمت دی اُچیائی پاروں برگد دے درختاں دی حیثیت حاصل اے جہناں دی چھانویں آرام کرن والے شاعراں نے حال توں مستقبل تیکر محمد مصطفیٰ ﷺ دی شناخوانی دے رواج نوں عام کیتا تے ایہہ اوہناں ای پاکباز شاعراں دا فیض اے پئی اج دا پنجابی ادب دا سرمایہ توصیف محمد دی خوشبو نال مہک رہیا اے۔ جھیڑے سر کڈھویں شاعر ایس دور وچ پنجابی نعت دے ستارے روشن کرن دا فریضہ انجام دے رہے نیں اوہناں چوں اک نہایت بلند تے اُچا ناں محمد حنیف نازش قادری ہوراں دا اے۔

محمد حنیف نازش قادری دا شمار اوہناں خوش نصیب شاعراں وچ ہوندا اے جہاں اک واری نعت دے گوچے دا رخ کیتا تے فیر ہمیش لئی ایہدے ای ہو کے رہ گئے۔ جے کدی بھُل بھلیکھے دو جیاں صنفاں دا

چٹخارہ لین خاطر ایہناں تھوڑی دیر لئی دو جے پاسے رُخ کرن دی شعوری
 کوشش کیتی تے ایہناں دے نور و نور لاشعور نے ایہناں نوں بڑی چھیتی
 نعت دے گوچے ول بھیج دتا کہ نازش جی تسیں صرف نعت کہن لئی ای پیدا
 ہوئے او۔ نازش ہوراں نعت کہی تے خوب کہی۔ اردو نعت وچ ایہناں دا
 ناں شاعری دے آسمان اُتے پوری شان نال جگمگا رہیا اے۔ اردو
 شاعری نال محبت رکھن والیاں دا کوئی وی حلقہ ایہناں دے ناں توں انجان
 نہیں۔ زمانہ جان دا اے پئی ایہناں اردو نعت دی صورت وچ اردو شاعری
 نوں لا جواب سرمایہ عطا کیتا اے۔ اردو نعت دے حوالے نال ایہناں دا
 نعتیہ مجموعہ "سخن سخن خوشبو" اک نورانی روایت دے رُپ وچ ڈھل کے
 مدت توں سرکارِ دو عالم صلی اللہ علیہ وآلہ واصحابہ وسلم دے غلاماں نوں
 عقیدت دے آداب بخش رہیا اے۔ "سخن سخن خوشبو" اردو نعتیہ شاعری دا
 افتخار تے محمد حنیف نازش قادری دا ادبی وقار بن چکيا اے تے اردو وچ ای
 اوہناں دا دوسرا بھر پور نعتیہ مجموعہ "آبرو" اشاعت پذیر ہو کے انشاء اللہ
 بڑی چھیتی عاشقاں دے دلاں نوں محبت رسول دی نورانی لاٹ نال منور
 کرن والا اے۔ (جمہرہ ایہہ مجموعہ وی مئی 2003ء وچ چھپ گیا)
 (نازش)

نازش ہوراں دا اعزاز ایہہ وے پئی ایہہ اردو دے نال نال
 پنجابی زبان وچ وی بڑی تیز رفتاری نال نعت کہہ رہے نیں۔ اردو ہووے
 تے بھاویں پنجابی محمد حنیف نازش دی نعت گوئی دلاں نوں اگوجیہی شدت
 نال محبت تے عقیدت دا جمال عطا کردی اے۔ پنجابی نعت دے حوالے

نال نازش قادری ہاک نویکلا تے عقیدت بھریا نعت پرا گالے کے آر ہے
نیں۔ ایس نعتیہ مجموعے داسرناواں ای دلاں نوں اپنی گرفت وچ لے کے
حضور ﷺ دی محبت دے آداب بخشند نظر آؤندا اے۔

"حدوں ودھ درود نبی تے" محمد حنیف نازش قادری دے پنجابی
نعتیہ مجموعے داناں اے۔ ایس نعتیہ مجموعے وچ فکر دی بلندی، عشق دی
چاشنی تے عقیدت دی اڑان ایس طراں نظر آؤندی اے پئی ہر پاسے عشق
مصطفیٰ ﷺ دی بہار اپنی پوری جلوہ کاری نال جذبیاں نوں تازگی بخشدی
دسدی اے۔ محمد حنیف نازش قادری لئی نعت صرف فکر تے فن دے شکوہ دا
نال ای نہیں بلکہ اوہ ایہنوں اپنے واسطے عین عبادت تے سعادت سمجھ دے
نیں کیوں پئی ایس پاروں اوہناں نوں رب تعالیٰ دے حکم دی تعمیل کرن
دی توفیق عطا ہو رہی اے۔ نازش قادری دی نعت گوئی وچ نعت دے
حوالے نال خصوصی تعلق ملاحظہ کرو۔

ایس لئی میں ڈھونڈ دا رہناواں حیلے نعت دے

میں کچے نوں ملی ہر شے وسیلے نعت دے

آپ دی سرکار وچ شائد ایہہ ہو جاوون قبول

پیش کرنے لئی میں گجھ اکھڑ دلیلے نعت دے

میں تصور وچ جدوں دیکھاں مدینے پاک نوں

بول بن دے جان آپے ای وسیلے نعت دے

نال ہنجواں دے میں ترکیبا قلم دی چبھ نوں

بول تاں نکلے نہیں کجھ ایسے سبیلے نعت دے

- اللہ تعالیٰ قرآن پاک چ ارشاد فرماندے نیں

"بیشک اللہ تے اوہدے فرشتے نبی ﷺ تے درود بھیج دے

رہندے نیں۔ اے ایمان والیو تسیں درود وی بھیجو تے سلام وی"

(سورہ الاحزاب)

اللہ تعالیٰ دے ایس ارشاد نوں نظر اں سامنے رکھ دیاں ہوئیاں
جدوں اسیں قرآن پاک دا مطالعہ کر دے ہاں تے صاف طور تے نظر
آؤندا اے پئی قرآن سارا ای نعتِ محمد اے۔ حضور دیاں باتاں، حضور
دیاں شانناں، حضور دے غلاماں دی بلندی، حضور دے عاشقاں دی
سرفرازی، آپ نال محبت رکھن والیاں دے قدسی درجات دی وسعت،
آپ دے القاب دی چمک دمک تے آپ دی سیرت تے خصائل دی
مہک نال قرآن دا ہر پارہ جگمگار ہیا اے تے ہر سورت اپنی بہار سامانی نال
دلاں نوں سکون عطا کر رہی اے۔ ایس نورانی پیش منظر دے حوالے نال
نازش قادری دا قلم کئے خوبصورت پھل مہکار ہیا اے۔

قرآن سارا نعت اے	اک اک سپارہ نعت اے
سیراب روحاں نوں کرے	رحمت دا دھارا نعت اے
غیراں دا میں محتاج نہیں	میرا سہارا نعت اے
رب بھیجے سوہنے تے درود	ایہہ وی تے یارا نعت اے

ایہہ ازلی تے ابدی صداقت اے پئی نعت عین عبادت تے رب محمد
دی عنایت اے۔ ایس گل دا تصور کر کے رونگٹے کھڑے ہو جان دے نیں پئی
میں اوس دی نعت کہہ رہیا واں جیدا ثنا خواں رب تعالیٰ تے جیدی

تو صیف کرن والے فرشتے نیں۔ حضور ﷺ دی بارگاہ اوہ اُچا درباراے
جتھے فرشتے وی دم بخود حاضری دیندے نیں۔ جتھے جنیدؒ تے بایزیدؒ جیسے
اولیاء اللہ ساہ روک کے اوندے نیں۔ ایہہ اوہ اُچی ہستی اے جیدی یاد وچ
محفل سجان والیاں دے سُتے ہوئے نصیب جاگ پیندے نیں۔

سلطانِ مدینہ ﷺ دی عظمت دا تصور کر کے شاعر آپوں آپ ای نعت
دے تقدس نوں مد نظر رکھن لگ پیندا اے۔ شاعر جان دا اے کہ جیکر نعت
وچ تقدس تے خیالات دی پاکیزگی نہیں ہووے گی تے نعت محض الفاظ دا
گلدستہ بن کے رہ جائے گی۔ ایسا گلدستہ جیہڑا حقیقی خوشبو توں محروم ہوندا
اے۔ نازش قادری دی نعت نگاری وچ تقدس، پاکیزگی تے فکر و نظر دی
طہارت دا جذبہ خوب خوب پایا جاندا اے۔ ملاحظہ ہووے۔

عید میلاد منوندے نیں نصیباں والے
محفلِ نعت سجوندے نیں نصیباں والے

بے مُراداں نوں کوئی سار نہیں نعتاں دی
نعت سُن دے تے سنوندے نیں نصیباں والے

باوضو ہو کے تے منہ کر کے مدینے وگے
نام سوہنے دا پکوندے نیں نصیباں والے

ذکر کر دے نیں تے سُن دے نیں عرب دے چن دا
رانج نصیباں نوں جگوندے نیں نصیباں والے

محمد حنیف نازش قادری دی نعت وچ تقدس دی مہکار دا ذکر چھڑیا
 اے تے ایس حوالے نوں مزید معتبر بنان خاطر اسیں ایہناں دی اک ہور
 نعت دے کجھ اشعار پیش کرنے آں۔ ایہہ نعت اپنی جگہ تے بڑی مکمل تے
 جامع اے۔ ایہدے وچ تاثر دی گہرائی تے روحانی واردات دی گیرائی
 پائی جاندی اے۔ ایہہ نعت وی اے تے حضور دے عاشقاں لئی پھل
 کھلا ردی ہوئی سوغات وی۔ ایہہ محض چند شعراں دا مجموعہ نہیں بلکہ عشق
 تے عقیدت دی صدیاں تے پھیلی داستان دا نور برسان والا ورق وی
 اے۔ ایس نعت وچ ایہناں دی آرزو اپنی معراج نوں چھو ہندی ہوئی
 محسوس ہندی اے۔ انج لگدا اے پئی شاعر اپنے قلم نوں محبت تے چاہت
 دی نورانی روشنائی وچ ڈبو کے تے عشق نوں اپنا رہبر بنا کے عظمتِ رسولؐ
 دی خوشبو نال مہکن والے کاغذ تے اپنے جذبات دے ستارے اتار رہیا
 اے۔ ایس نعت وچ کمال دا سوز تے غنائیت اے۔ محسوس ہوندا اے کہ
 شاعر حضور ﷺ دے تصور وچے اینا گوڈ بچکيا اے پئی اوہنوں اپنے
 محبوب دے علاوہ کسے ہور دا خیال ای نہیں۔ دنیا دیاں رنگینیاں وٹوں منہ
 موڑ کے نازش قادری ہوریں محبوب کائنات ﷺ دے جلویاں وچ گم ہو
 کے ایس نویکلی نعت وچ جس بلندی تے نظر آوندے نیں اوہدی اک
 جھلک پیش اے۔

یادِ نبیؐ وچ رو لیناواں، نعت توں پہلاں نعت توں بعد
 جام اکھیاں دے دھو لیناواں نعت توں پہلاں نعت توں بعد

اللہ دے محبوب دے سوہنے درتے نذر گزارن لئی
ہنجو ہار پرولیناواں، نعت توں پہلاں نعت توں بعد

بھیجناواں دو جگ دے سرورنوں سوغات دروداں دی
انج دے ڈھوئے ڈھولیناواں نعت توں پہلاں نعت توں بعد

عطر گلاب نوں سنگھدیاں ہو یاں اپنے سوہنے آقا دے
مڑھکے دی خوشبو لیناواں نعت توں پہلاں نعت توں بعد

بھیک توفیق نویں مدحت لئی پاک نبیؐ دے درائے
جھولی اڈکھولیناواں نعت توں پہلاں نعت توں بعد

ایس نعتیہ مجموعے داسرناواں "حدوں ودھ درود نبیؐ تے" اپنی

جگہ حاصل دیوان نظر آؤندا اے تے ایہہ سلطان العارفين حضرت سلطان

باہودے مشہور مصرعے "حدوں بے حد درود نبیؐ تے جس دا ایڈ پسارا ہو"

توں لیا گیا اے۔ بے شک حضور پر نور ﷺ دی ذات ای اوہ ذات اے

جسدے پاروں ہر شے دی تخلیق ہوئی۔ عرش فرش، زمین آسمان، بلندی پستی،

چن سورج ستارے، بحر و بر، شمس و قمر، جن و بشر تے شجر و حجر سمیت ہر شے

ایس خاطر بنائی گئی کہ اللہ نے اپنے محبوب ﷺ نوں اپنے نور دا مظہر بنا

کے ایس کائنات دی راہنمائی واسطے بھیجنا سی۔ آپ توں پہلوں تشریف

لیان والے سارے رسولؐ تے پیغمبر آپ دیاں شانناں بیان کر کے آپ دے آؤن

دی بشارت دیندے رہے۔ دنیا دی تخلیق تے اک پاسے، جیکر حضور ﷺ نوں

رب نے اقوام دار ہبر بنا کے دنیا وچ بھیجنا نہ ہوندا تے رب اپنا رب ہونا
وی ظاہر نہ کردا۔ عاشق ایس گل نوں چنگی طراں سمجھدے نیں۔ حضرت
مجدد الف ثانی رحمت اللہ علیہ دے بقول " میں رب نوں ایس واسطے اپنا
رب من داہاں کہ اوہ میرے محمد دارب اے " ایہہ سب توں وڈی سچائی
اے کہ سارا پسا را نبی پاک ﷺ دے وجود پاک دی طفیل ای اے۔

محمد حنیف نازش قادری ہوریں اپنے آقا تے مولاً دے مقام
تے مرتبے توں ٹھیک ٹھیک آگاہ نیں۔ اوہ بجا طور تے سمجھدے نیں کہ
عالماں دی دانائی، کجکلا ہاں دی شان دارائی، ادیباں دے قلم دی برنائی،
باغ بہاراں دا حسن تے آفتاب و ماہتاب دی تب و تاب سبھ کجھ حضور علیہ
الصلوٰۃ والسلام دی محبوبیت دے پاروں اے۔ نازش قادری نوں تھاں
تھاں تے خدا دے محبوب دے جلوے کھلرے نظر اوندے نیں۔ اوہ
لکھدے نیں۔

کئی سوہنی اکھ سوہنے دی
وکھنبیاں چوں دکھ سوہنے دی

اک لکھ کئی ہزار دے وچوں
شان دے سے پئی وکھ سوہنے دی

دل وچ چائن ہو جاوے گا
صورت سامنے رکھ سوہنے دی

چن توں سوہنیاں تلیاں جتھے پاک نبیؐ نے لایاں
کیہڑے رستے اوہناں کرماں والیاں راہواں ورگے

شان بیان کرے کنج کوئی پاک نبیؐ سرور دی
جہتاں نوں رب کئی ناں بخشے اپنے نانواں ورگے

کیہڑا چکے ماوٹے دا رازاں والا پردہ
ہوئے سن کجھ سخن ضروری خاص صلاحواں ورگے

جس دی انگلی چن پئی توڑے سورج پئی پرتاوے
کسدے بازو اوہدیاں معجزے والیاں باہواں ورگے

حضور نبی کریم ﷺ ایمان دی جان میں تے قرآن پاک دیاں
عظمتاں دا عنوان میں۔ اللہ تعالیٰ نے مَنْ يُطِيعِ الرَّسُولَ فَقَدْ أَطَاعَ اللَّهَ
فرما کے زمانے والیاں نوں دس دیتا پئی میرے محبوب ﷺ دی محبت میری
محبت تے میرے محبوب دی اطاعت میری اطاعت اے۔ ایس پاروں
حضور ایمان وی میں تے ایمان دی جان وی۔ ایمان دا خلاصہ حضور ﷺ
دی محبت تے آپ دی خوشنودی اے۔ کیوں پئی رب وی اپنے محبوب دی
رضا چاہندا اے۔ ساری کائنات نوں خالق دی رضا مطلوب اے تے
خالق محمد مصطفیٰ دی مرضی تے منشا دے مطابق فیصلے کر رہیا اے۔ رب نوں
کسے نہیں ڈٹھا۔ ایسے پاروں اسیں جیہڑے خدائے واحد اکلمہ پڑھدے

ہاں اوہدا پتہ سانوں پیارے رسول ﷺ نے ای دسیا اے۔ ساڈے ایمان، ساریاں عبادتاں، نفل، روزے تے نمازاں سب دی تفصیل حضورؐ نے ای دسی اے۔ حضور ﷺ نوں "قرآنِ ناطق" کہیا جاندا اے۔ یعنی ایسا بولد اہو یا قرآن جس دی اک اک ادا اللہ دی وحی دی ترجمان اے تے جسدے کردار دی اک اک جھلک قرآن دے جمال دی تصویر اے۔

نازش قادری علم تے حکمت نال گہری آشنائی رکھدے نیں۔ آپ نوں حج بیت اللہ تے روضہ رسول ﷺ تے کئی واری حاضری دی سعادت حاصل ہو چکی اے۔ آپ دامطالعہ وسیع تے روحانی مشاہدہ بڑا دل کشا اے۔ ایس پاروں ایہناں نوں پورا پورا احساس اے کہ ساڈے آقائے مولا ﷺ ایمان دی اصل نیں، دین دی بنیاد نیں، ایقان دا وقار نیں تے خدا شناسی دیاں منزلاں دے راز دار نیں۔ ایہہ جان دے نیں پئی محبت رسول ﷺ دا ای دوجاناں ایمان اے۔ ایس حوالے نال ایہناں دے کجھ اشعار درج نیں۔

ایمان دی اوہ جان نیں سانوں کہیا قرآن نے
بخشش لئی رکھ سامنے اک اک ادا سرکار دی

موسم کہدے، چائن کہدے، سبزہ کہدا، گلشن کہدے
نوکر ایہہ چن، گولی کرن، باندی ہوا سرکار دی

جبریل تے خیرالورائے، سدرہ تے جا ہو گئے جدا
ایہہ انتہا جبریل دی، پرابتدا سرکار دی

اوہ جگ تے آئے تے اکھ فلک دی نے اک نواں انقلاب ڈٹھا
سلامی دیندے درخت ڈٹھے تے سایہ کردا سحاب ڈٹھا

اوہناں دے دنداں دی لشک منگن لئی بجلیاں نے سوال کیتا
ذرا جہے مڑھکے دی بھیک لبھدا اوہناں دے درتے گلاب ڈٹھا

نثار اوہناں دے ساتھیاں توں تے صدقے اوہناں دے بخت اتوں
جتہاں نے سوہنے دا بچپنا تے شفاف شیشہ شباب ڈٹھا

حضور صلی اللہ علیہ وآلہ واصحابہ وسلم اللہ دے محبوب تے کائنات
دے مطلوب نیں۔ آپ دے خالق نے آپ نوں بے شمار خصائل تے
خصائص نال نوازیا۔ ایہہ حقیقت اے پئی آپ دا وال وال معجزہ اے۔
آپ دی اک اک ادا معجزہ اے تے آپ داسب توں وڈا معجزہ آپ دا
لیاندا ہوا یا روحانی انقلاب اے جہنے عرب دے بدوواں نوں قیصر تے کسریٰ
دے مقدر داما لک بنا دتا ایس انقلاب دی اصل قوت آپ دالافانی کردار
سی۔ اوہ کردار جسدی عظمت تے ہمیشگی بارے خدا نے "لَقَدْ كَانَ لَكُمْ
فِي رَسُولِ اللَّهِ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ" فرما کے ایس نوں رہندی دنیا تک لئی
ہدایت دا مینارہ نور بنا دتا۔ ایہہ آپ دے کردار دی عظمت سی کہ مے خوار حق
دے پرستار بن گئے تے بیشمار بیٹیاں اگے سجدے کرن والے اک ان ڈٹھے خدا
دی پوجا کرن لگ پئے۔

ایہو جہیا انقلاب زمانے دی اکھ نے کدی وی نہیں سی ویکھیا۔
 ایہہ انقلاب عرب دی سر زمین اُتے رونما ہو یا تے فیر ایس دی ہمہ گیری
 تے جامعیت نے پوری کائنات نوں اپنی بکُل وچ لے لیا۔ چوداں
 صدیاں لنگھ گئیاں نیں پراج وی آپ دے برپا کیتے ہوئے انقلاب دی
 عظمت دے سامنے زمانے دی پیشانی خم اے۔ آپ نے پیماں بے
 سہاریاں تے دُکھ درد دے ماریاں نوں زندگی دا حوصلہ دتا۔ غماں تے
 دُکھاں دے سمندر وچ ڈُب دیاں ہو یاں نوں سلامتی دا ساحل عطا کیتا تے
 خون دیاں ندیاں وگان والیاں نوں انسانی جان دی قدر و قیمت نال آشنا
 کیتا۔ آپ دے ایس انقلاب پاروں دلاں دے مرجھائے ہوئے پھل
 کھڑ پئے تے زندگی دے بنجر صحراواں وچ بہا آ گئی۔

محمد حنیف نازش قادری نے حضورؐ دے ایس انقلاب نوں جی
 کھول کے محبت دا خراج ادا کیتا اے۔ ایہدے نال ای اوہ ایس حقیقت دا
 اعلان وی کر دے نیں کہ ایہہ انقلاب موجودہ زمانے دا وی اعزاز اے۔
 ضرورت فقط ایس امر دی اے کہ ایس انقلاب دی روشنی نال اپنے دل و جان
 وچ اُجالا کیتا جائے۔ حضور علیہ الصلوٰۃ والسلام دے انقلاب دیاں نورانی
 جھلکیاں ایہناں دیاں مختلف نعتاں وچ بڑے واضح طور تے ملدیاں نیں
 ایس اسلامی تے مصطفویٰ انقلاب دیاں کجھ جھلکیاں نازش ہوراں دے قلم
 چوں ایمان دیاں کرناں بنکے انج طلوع ہون دیاں نیں۔

اُمّت دے آکے بھاگ جگائے حضورؐ نے
 وگڑے ہوئے سی کاج، بنائے حضورؐ نے

تعلیم دے کے عدل و مساوات و خلق دی
بت اونچ نیچ والے گرائے حضورؐ نے

دریا اے رحمتاں دا پیا ٹھاٹھاں ماردا
گل نال لائے اپنے پرانے حضورؐ نے

آپؐ دی رحمت نے اوڑاں نوں گھٹاواں بخشیاں
پینڈیاں مارے سے نوں سکھ سراواں بخشیاں

بے نواواں نوں نوا بخشی مری سرکارؐ نے
گونگیاں نوں جیھہ بخشی تے صداواں بخشیاں

آپؐ دی رحمت نے صرصر دے تھپڑے روک لئے
غنجیاں دی سوہل جنڈڑی نوں صباواں بخشیاں

حضور پاک ﷺ دے لافانی انقلاب تے ظلمتاں وچ ابھرن والی نورانی
سویر دا ذکر کر دیاں ہوئیاں شاعر دا قلم نعت گوئی دے حوالے نال اپنے آقاؐ
دی فیاضی دے گن گان لگ پیا۔

کون دیندا اے کسے نوں کیہ کسے توں منگئے
آپؐ نے تے مدح خواناں نوں رداواں بخشیاں

حضور سلطانِ مدینہ صلی اللہ علیہ وسلم دی رحمتہ اللعالمینیہ دا تصور
 نعت گو شاعراں دا ہمیش توں بڑا پیارا موضوع بن دا رہیا اے۔ خدائے
 کریم نے اپنے محبوب نوں تمام جہاناں لئی ہمیش واسطے رحمت بنا کے گھلایا
 اے۔ ایس پاروں آپؐ دی رحمت کسے اک دور تے کسے اک زمانے لئی
 خاص نہیں۔ ہر دور دے انسان تے ہر زمانے دے دکھیا رے آپؐ دی
 رحمت دے سہارے باوقار زندگی دی سوغات حاصل کر دے رہے نیں۔
 آپؐ دی رحمت دا بدل اپنیاں تے بیگانیاں سبھناں تے اکوجیہی شان نال
 وسدا اے۔ آپؐ دی رحمت توں کون کون فیضیاب نہیں ہو یا۔ آپؐ نے
 خون دے پیاسیاں نوں قباواں بخشیاں۔ آپؐ نے اپنی جان دے دشمنان
 نوں رحمت دیاں چادران عطا کیتیاں۔ آپؐ نے اپنی راہ وچ کنڈے
 کھلارن والیاں نوں جنت دے پھلاں دا پروانہ عطا کیتا۔ آپؐ نے غم
 دے طوفاناں وچ گھری ہوئی مخلوق نوں خوشیاں تے راحتاں دے سامان
 عطا کیتے۔ دنیا توں لے کے قبر تیکر تے قبر توں لے کے حشر تیکر آپؐ دی
 رحمت قدم قدم تے گنہگاراں لئی بخشش دا وسیلہ بن دی تے دوزخ دے
 حقداراں لئی جنت دے بوہے کھولدی نظر آؤندی اے۔ آپؐ دی رحمت
 فقط آپؐ دی ظاہری حیاتی تیک ای محدود نہیں سی۔ بلکہ آپؐ دے وصال انور
 توں لے کے اج تیکر آپؐ دی رحمت عام دا پرچم ویلے دی بلندی تے لہرا
 رہیا اے تے آپؐ دی رحمت ابدی شام دا اجالا بن کے تاریک دلاں نوں
 امید دا چانن عطا کردی رہے گی۔ آپؐ بندہ نواز ای نہیں خطا پوش وی نیں۔
 آپؐ لطف تے کرم دا مظہر ای نہیں جو دعو عطا دا محور وی نیں۔

نازشِ قادری دی نعت نگاری سرکارِ دو عالم صلی اللہ علیہ وسلم دی
 بے کراں رحمتاں نوں آواز دین دا بہانہ اے۔ کیوں پئی ایہہ جان دے
 نیں کہ سرکارِ دی مدحت غلام نوں آقا دا قرب عطا کردی اے تے قرب
 جس قدر وی زیادہ ہووے گا، رحمتِ مصطفیٰؐ اوس قدر ای زیادہ جوش تے
 آکے ایہناں دے مقدر نوں سنوارن دا اہتمام کرے گی۔ نبی کریم ﷺ
 دی رحمت دا تذکرہ ایہناں دیاں بہت ساریاں نعتاں وچ مل دا اے
 تے بعض تھاواں تے ایہناں دے قلم چوں سرکارِ دو عالم ﷺ دی رحمت
 دے ذکر دی لاٹ ایس طراں پھٹی اے کہ پڑھیاں ہو یاں دل نوں
 اک وجد تے روحانی کیفیت دی پھووار پیندی نظر اوندی اے۔ اسی
 ایہدے کجھ پہلو پیش کرنے آں تاں پئی اندازہ ہو سکے کہ نازشِ قادری
 نے حضور علیہ الصلوٰۃ والسلام دی رحمت دے تصور ناں اپنے قلب و جان
 دیاں خلوتاں نوں کس طرح آباد کیتا اے

آقا سوچ نوں لودیندے نیں

جو وی منگئے اوہ دیندے نیں

روشن رکھدے نیں عالم نوں

پھلاں نوں خوشبو دیندے نیں

جے نہ سرکار کی رحمت دا سہارا ہووے

قسم اللہ دی گھڑی پل نہ گزارا ہووے

رحمتاں ربدیاں ٹر پندیاں او سے پاسے
 جہڑے پاسے مرے آقا دا اشارہ ہووے

ٹر گئے نیں منہ چھپا کے ہنیرے فریب دے
 ونڈیا مدینے والے نے چانن گلی گلی

رحمت دا فیض پہنچا ہر شہر ہر گراں
 آئے حضورؐ نعمتاں ونڈن گلی گلی

کوئی نہ دردی پاک حبیبؐ پیارے وانگوں
 کیہڑا ہور سہارا ایس سہارے وانگوں

بھیک دے نال دُعاواں وی جس درتوں لبھن
 ہور نہ کوئی دوارہ ایس دوارے وانگوں

اوہناں نے زخماں تے پیار دا مرہم رکھیا
 ایہہ دنیا سی ہنجوواں بھرے پٹارے وانگوں

حضور سلطانِ مدینہ دی رحمت دا ذکر کردیاں ہویاں شاعر آپؐ
 دی سیرت نوں محبتاں دا خراج پیش کرن تے عقیدت دے ہنجونڈر کرن
 لگ پیندا اے۔ شاعر نوں احساس اے کہ نبی پاکؐ دی رحمت آپؐ دی
 سیرت داروشن ترین پہلو اے۔ آپؐ دی رحمت عام نے ای آپؐ دی

سیرت دے گلشن نوں سدا بہار بنایا ہو یا اے۔ ایس حوالے نال کجھ شعر نذر
نیں۔

ونڈی نبیؐ نے آکے محبت گلی گلی
چھائی ہوئی اے آپؐ دی رحمت گلی گلی

کیتی اے تھوڑے وقت وچ تبلیغ اس طرح
وسدی اے شہر شہر چ امت گلی گلی

دیا صحابیائؓ نوں ستارے حضورؐ نے
ورتائی چہتاں دین دی دولت گلی گلی

آپؐ آئے تے زمانے تے بھلایاں آیاں
پیار آیا ، امن آیا ، تے سچایاں آیاں

اک حلیمہؓ دی حلیمی نے سعادت پائی
کر و فر والیاں اُنج چوکھیاں دایاں آیاں

آئے سرکارؐ بہشتاں دی بشارت لے کے
نوع انساں دے لئی اگ توں رہایاں آیاں

اس طراں ونڈے اوہناں علم تے حکمت دے گلاب
گونگے بول اٹھے ، نداناں نوں دنایاں آیاں

مدینہ طیبہ اوہ عظیم شہراے جس دے تصور نال ای غلامانِ مصطفیٰ ﷺ
 دیاں اکھاں چوں عقیدت بھرے، بنجواں دیاں ندیاں وگ پندیاں نیں
 ایس عظیم شہر دی زیارت لئی عاشقاں دے دل مچلدے تے غلاماں دے
 جذبے اپنی انتہا نوں چھون لگ پندے نیں۔ جہناں ایس شہرنوں اک
 واروی نیس ڈٹھا اوہ ہجرتے فراق دی لذت نال ہمکنار ہو کے نبی پاکؐ
 دے شہر دی دیدی دُعا منگدے نیں۔ پر جھیرے اک واری چھوڑ کئی
 واری مدینہ طیبہ دی زیارت نال اپیاں اکھیاں دی پیاس بجھا چکے نیں
 اوہ فیرتوں مدینہ طیبہ دی حاضری لئی تڑپن لگ پندے نیں۔ ایس توں
 اندازہ ہوندا اے کہ نبی پاکؐ دے پاک شہر دا نظارہ کنا کو بلند مقام رکھدا
 اے۔ جس شہر دے طواف لئی ہر ویلے فرشتے اتر دے ہون، جس شہر دی
 خاک پاک نے کئی ورھے مسلسل حضور صلی اللہ علیہ وسلم دے قدماں نوں
 بوسہ دتا ہووے۔ جس شہرنوں حضور ﷺ دی میزبانی دا شرف حاصل
 ہو یا ہووے۔ جس شہر دی دیدی ہر پاسیوں عاشقاں دے قافلے قطار در
 قطار آؤندے ہون تے انج وی آقا علیہ الصلوٰۃ والسلام او سے شہر نور
 دے گنبدِ خضریٰ وچ آرام فرما کے اپنی اُمت دے درود سماعت فرما رہے
 ہون تے آپ دے لبیاں چوں نکلی ہوئی "مَنْ زَارَ قَبْرِي وَ جَبَّتْ
 لَهُ شَفَاعَتِي" دی صدا مدینہ طیبہ دی زیارت لئی آؤن والیاں نوں
 مسلسل شفاعت دی خوشخبری سنارہی ہووے۔ اوس شہر محبوب دی عظمت
 تے سرفرازی وچ کہتوں کلام ہو سکدا اے۔ ایسے پاروں مدینہ طیبہ نوں
 اپنی عقیدت دامنڈھ بنا کے ایہدے تے لکھنا نعت گو شاعروں دا خاص

امتیازاے۔

ایہہ ای خاص امتیاز حاجی محمد حنیف نازش قادری دے فکر و نظر
 دا اعزازاے۔ اج توں نہیں مُدتاں توں نازش قادری ہو ریں بار بار
 روضہ رسولؐ دی زیارت نال اپنیاں اکھیاں نوں راحت پہنچان دا
 اہتمام کردے رہندے نیں۔ مدینہ طیبہ ہر عاشق دے دل وچ
 وسدااے پر عشق دے بر ملاتے خوبصورت اظہار دا سلیقہ کسے کسے نوں
 ای عطا ہوندااے۔ نازش قادری نوں رب تعالیٰ نے محبت رسول ﷺ
 دے صدقے وچ نعت گوئی وی عطا کیتی اے تے ایہدے نال نال
 نعت گوئی دے پاکیزہ آداب وی ایہناں دے قلم دا اعزاز بنا چھڈے
 نیں۔ مدینہ طیبہ دا مقام کیہ اے؟ کتاباں دا مطالعہ اپنی جگہ پر ویکھن
 والیاں دی اکھ نال ایس عظیم شہرنوں ویکھنا ہو رای مقام رکھدااے۔
 نازش قادری دا دل ہر ویلے مدینہ طیبہ دی یاد وچ تڑندااے تے ایس
 مقدس شہر دا ذکر چھیڑ دیاں ای ایہناں دیاں اکھیاں ہنجواں دے ہار
 پروں لگ پندیاں نیں۔ نازش قادری دی پاکیزہ فکراں دی اڑان، فن
 دی بلندی تے عقیدت دا والہانہ پن مدینہ طیبہ دے تصوّر نال کیویں
 جگمگ جگمگ کردے نیں ایہد ااندازہ ایہناں چند شعراں توں بخوبی ہو
 جاندااے۔

کرم دا خزینہ مدینہ مدینہ
 عطا دا گنجینہ مدینہ مدینہ

انگوٹھی جے آکھاں میں سارے جہاں نوں
تے اس دا نگینہ مدینہ مدینہ

جند ہووے خوشحال مدینے
مک جاندے جنجال مدینے

اتھرو دین سلامی اوندے
پہنچدا جدوں خیال مدینے

جہتوں چاہوں سو سو واری
سدے نیں لچپال مدینے

سرکارِ مدینہ ساڈا وی ترے شہر چچ اُون نوں جی کردائے
ترے دردی خاک دے سرے نوں اکھیا نوچ پون نوں جی کردائے

اللہ کرم سلطانِ عرب، رنگ دینا کرم تھیں میری طلب
ہُن فیر سنہری جالی نوں اگھیاں تے لُون نوں جی کردائے
نازشِ قادری دیاں دُعاواں رب دی بارگاہ وچ بار بار قبولیت دا شرف
حاصل کر دیاں نیں پر شہرِ مدینہ ویکھن دی طلب چچ کمی نیں آؤندی۔
کمی کیویں آوے؟ مدینہ شہر جنت دا نگینہ اے۔ رحمت دا سفینہ

اے۔ ایہدی دید خدادے کرم دا خزینہ اے تے ایہدی اک اک جھلک
 عشق و عقیدت دا قرینہ اے۔ مدینہ طیبہ دے گلی کوچے تے بازاراں
 چوں خدا دیاں رحمتاں تے نبی کریم ﷺ دے انوار دیاں ریشماں
 ابھر دیاں نظر آؤندیاں نیں۔ نازش قادری ہوراں دا دل اک عام
 زائر دا دل تے ایہناں دی اکھ اک عام مسافرِ مدینہ دی اکھ نہیں۔
 ایہناں دا دل عشقِ مصطفیٰ نال شاد تے اکھ تھو راتِ مدینہ نال آباد
 اے۔ ایسے واسطے ایہہ مدینہ جا کے وی فیرتوں جان دے اسباب
 ڈھونڈن لگ پیندے نیں۔ بے قراری شدت نوں چھون لگ پیندی
 اے تے ہنجواں دے قطرے موتیاں وچ تبدیل ہون لگ پیندے نیں۔
 ایہناں دا قلم مدینہ طیبہ دی حاضری لئی فیرتوں موتی سجان لگ پیندا اے۔
 ایس حوالے نال ایہناں دے شعراں وچوں پھٹ دی ہوئی کسک خاص
 طور تے مدینہ دی زیارت دا جذبہ رکھن والیاں دی نذر اے۔

منگدے پئے نیں طالب دیدار حاضری
 اے انبیاء دے قافلہ سالار! حاضری

لُوں لُوں نے رات دن ایہہ وظیفہ بنا لیا
 سرکار حاضری، مرے سرکار حاضری

پلکاں دے نال درتے کراں میں بہاریاں
 بخشو کدی جے سید ابرار حاضری

رَب نے چاہیا تے مدینے دی فضا ویکھاں گے
فیر سرکار دے دربار نوں جا ویکھاں گے

سبز گنبد دیاں چھاواں چج کراں گے سجدے
بادب کس طراں چلدی اے ہوا ویکھاں گے

تے ایس نعت دا ایہہ شعر کئے حسین انداز نال مدینے دی یاد وچ تڑپن
والے زائر دے احساسات دی ترجمانی کر رہیا اے۔

آس رکھنے آں مُڑ آوے گا بلاوا نازش
سامنے جالی دے مُڑ نعت سنا ویکھاں گے

پیارے مصطفیٰ علیہ التحیۃ والثناء نے اپنی حیات پاک وچ انسانی کردار
تے سیرت دا جہیز اعلیٰ نمونہ پیش کیتا اے۔ مانہ اوہدی مثال پیش کرن
توں قاصر اے۔ تاریخ گواہ اے پئی زمانے وچ بڑے بڑے مصلحین
آئے، نویاں تہذیبیاں دے علمبردار آئے، حالات بدلن دا دعوائے کرن
والے مبلغین آئے، تاریخ تے عقابى نظر رکھن والے سیاستدان
آئے، وقت نوں اپنی گرفت وچ کر لین دا دعوائے کرن والے رہبر تے
رہنما آئے، زمانے دے دکھاں دی مسیحاى دا اعلان کرن والے نام

نہاد پیشواتے مقتدا آئے، انسانی کھوپڑیاں دے مینار تعمیر کرن والے فاتحین تے کشور کشا آئے، تے انساناں دی زندگی وچ دائمی انقلاب دا پرچم لہران والے نعرہ بازوی آئے پراوہناں دے نعریاں دی صدائے بازگشت وی پوری طراں گونج نہیں سی پائی کہ اوہ تے اوہناں دے انقلابات، دعوے، رہبری دے چرچے تے رہنمائی دے اعلانات ویلے دے صحرا وچ ہمیش لئی گم ہو گئے۔ تاریخ دے افق تے اگواہی مصلح اعظم ﷺ دا کردار جگمگا رہیا اے جہنے دکھاں دے سمندر وچ ڈبے ہوئے بیکس انساناں نوں ابدی خوشحالی نال سرفراز کردتا۔ ایہہ سب سلطانِ مدینہ ﷺ دے لازوال کردار دا فیضان سی۔ چوداں صدیاں گزرن توں بعد وی ایس کردار دی جگمگاہٹ وچ کوئی کمی نہیں آئی۔

عاشق اوہ ای سچا اے جیہڑا اپنے محبوب دیاں اداواں توں زندگی دا حسن کشید کردا اے۔ حاجی محمد حنیف نازش قادری نوں عشقِ رسول ﷺ دی دولت قدرت دی فیاضی نال کجھ ایس طراں عطا ہوئی اے پئی ایہہ ہر گھڑی تے ہر آن اپنے آقا دی سوہنی سیرت تے نورانی کردار دے تذکرے کر دے نہیں تھکدے۔ صرف تذکرے ای نہیں کردے، سگوں سرکارِ دو عالم ﷺ دی سیرت نوں اپنے عمل دا نمونہ بنان داعزم وی رکھدے نیں۔

غریباں دکھیاں دی غم گساری نبیؐ نے کیتی اسیں وی کریئے تے روگیاں دی تہمار داری، نبیؐ نے کیتی اسیں وی کریئے

اسیں وی ظالم دے ہتھ نوں پھڑ کے جے روک سکنے آں روک لیئے
تے راتیں یادِ خدا چ زاری، نبیؐ نے کیتی اسیں وی کریئے

غلاماں تے نوکراں دے کولوں خطا جے ہووے معاف کریئے
کہ عفو و بخشش دی رسم جاری نبیؐ نے کیتی اسیں وی کریئے

محمد حنیف نازش قادری دی نظر قرآن تے وی اے تے حدیث تے وی۔
تاریخ دا اک اک ورق ایہناں دیاں نظراں نوں چانن عطا کردا اے۔
ایہہ جان دے نیں پئی قرآن مجید صفاتِ مصطفوی ﷺ دا ایمان بخش
نمونہ اے قرآن حکیم دے تمام پارے تے سورتاں حضور علیہ الصلوٰۃ
والسلام دے نورانی خصائص تے روحانی کمالات دی گواہی دے رہے
نیں۔ قرآن حکیم دا مطالعہ کردے رہیے تے صاحبِ قرآن ﷺ دا
نورانی سراپا نظراں دے سامنے ابھر دا اے۔ آپ دا نورانی چہرہ،
چہرے دے نورانی جلوے، وائیل زلفاں، والشمس مُتھا، خدائے کُم یزِلْ
دے انعامات ونڈ دے ہوئے ہتھ، الم نشرح لک صدرک دا مصداق
سینہ، مازاغ دے سرُ مے والیاں اکھیاں، ما یَنطِقُ دی تفسیر زبانِ مبارک،
وَمَا رَمِیْتَ اِذْ رَمِیْتَ دی قوت والے بازو، غرضیکہ قرآن سارا
ای حضور دا سراپا اے۔ نازش قادری قرآن پاک دے قلزمِ نور دی
غواصی کردے نیں تے سرکارِ دو عالم ﷺ دے نورانی خصائص تے

جمالِ جہاں آراویاں لاٹاں نظراں نوں آباد کرن لگ پندیاں نیں۔ ایہہ
 ای نورانی کرناں تے جاودانی لاٹاں جدوں اک نورانی وجود وچ
 ڈھلایاں نیں تے محمد مصطفیٰ ﷺ دامبارک سراپا تختلات دے نور کدے
 چوں ابھرن لگ پندیاں۔ ایہہ اوہ ای نورانی سراپائے مصطفیٰ اے
 جیہدیاں شانناں نوں اپنی سوچ دا محور بنا کے ایہناں اپنے ایس نعتیہ
 مجموعے داناں "حدوں ودھ درود نبیؐ تے" رکھیا اے۔ نازش قادری
 دے قلم چوں محبوبِ خدا ﷺ دے نورانی پیکردی جلوہ کاری دا اک نمونہ
 پیش خدمت اے۔

دے تے کون دے سراپا حضورؐ دا
 وایل زلف والضحیٰ چہرہ حضورؐ دا

ایس دندان اتوں ستارے پے صدقے جان
 والفجر لاٹاں مار دا متھا حضورؐ دا

تیرے دندان دی چمک توں میں ستارے واراں
 خوشبوواں نوں ترے سینے دا پسینہ آکھاں

نور ڈھلکاں مار دا اے میم دی بنگل دے وچ
 جسٹراں بجلی چمکدی رات نوں بدل دے وچ

وَالضَّحَىٰ
چہرے دے اندر لکھاں سورج چمکدے
لکھاں راتاں سوندیاں وائل دے کُنڈل دے وچ

کون لکھ سکدا اے لفظاں وچ کہ کتنا حُسن سی
قدرتی لگتے ہوئے مآ زاغ دے کجبل دے وچ

بن سکے نہ پاسکو وی مصطفیٰؐ دے رنگ دا
بھاویاں لکھ سندھو رنوں گھولے کوئی صندل دے وچ

نازش قادری بہت اچھے نعت گو شاعر ای نہیں، بڑے باکمال نعت خواں
وی نہیں۔ خدائے بزرگ و برتر نے ایہناں نوں نعت مصطفیٰؐ ادا ہر انداز
عطا کیتا اے۔ عشق و عقیدت دی بارات سجا کے نعت لکھدے نہیں تے
اکھاں وچ ہنجواں دی سوغات سجا کے نعت سنا دے نہیں۔ خوبصورت
آواز نوں نعت خوانی دا وسیلہ بنان پاروں ایہہ شاعری وچ مترنم بحر
تے موسیقیت نال بھر پور اوزان پیش کرن دا ہنر وی جان دے نہیں۔
ایہناں دیاں بہت ساریاں نعتاں وچ نعت دے قدرتی لوچ، نغمگی تے
خدا داد ترنم دا احساس ہوندا اے۔ ایہہ نغمگی تے ترنم ریزی ایہناں دی
شعوری کاوش دا حصہ نہیں بلکہ ایہہ تے آپوں آپ ای ایہناں دے کلام
چوں انج پھل دی اے جیویں پھل چوں خوشبو تے خوشبودے پھل چوں

پھٹن نوں تحریر دا موضوع تے بنایا جاسکدا اے پر ایس بے ساختگی نوں
کسے خود ساختگی نال تعبیر نہیں کیتا جاسکدا۔

نازش ہوراں دے ایس نعتیہ مجموعے "حدوں ودھ درود نبیؐ"
تے "وچ مختلف بحراں وچ لکھیاں گیاں نعتاں دے علاوہ نعتیہ ماہیے
تے نعتیہ مرزاوی شامل نیں تے کافی تعداد وچ حمدیہ تے وڈی تعداد
وچ نعتیہ تے حسیہ چومصرے وی شامل نیں۔ ایہناں دے نعتیہ چو
مصرعیاں وچ مدوح تے اکوای ذات والا صفات اے پر مضامین دی
ہمہ رنگی ایہناں چومصرعیاں نوں بہت جلد خاصاں دے نال نال عامان
دے ذہناں تیکر پہچان دا باعث بنے گی۔ تبرک دے طور تے اک
چومصرے دی اٹھان ویکھو۔

جہڑی رات دا ذکر و النجم وچ اے، شب قدر کتھے تے اوہ رات کتھے
ساڈی سوچ محدود تے فکر نیویں اسی کتھے تے اوہ ملاقات کتھے
ساڈے لفظ کتھے اوہدی ذات کتھے ساڈے مونہہ کتھے اوہدی بات کتھے
قلم رکھدے نازش و چاریا اوئے توں کتھے حضورؐ دی نعت کتھے

بعض احباب دا کہنا اے پئی نعت نوں فنی ریاضت دے معیار نال نہیں
جانچنا چاہیدا، ایہہ تے محض عقیدت دے جذبیاں دا اظہار اے۔ ایہہ
گل صرف آکھن دی حد تیکر اے ورنہ اوہ نعت ای آفاقی بلندی نوں
چھو ہندی اے جہڑی جذبات دے خلوص، عشق دی صداقت، محبت دی

نیاز مندی تے عقیدت دی سرفرازی دے نال نال فنی نقد و نظر دی میزان تے وی پوری اُتر دی ہووے۔ نازش قادری ہوراں دی نعت نگاری فنی لوازم تے عقیدت دی جاودانی بہار دے امتزاج داناں اے۔ ایہناں دیاں نعتاں وچ خوبصورت تشبیہاں تے دلکش استعاریاں دی جلوہ گری پڑھن والے دے استحسانی ذوق نوں اپنی گرفت وچ لیندی محسوس ہوندی اے۔ ایمان افروز مفاہیم دل نوں موہ لین والے مضامین تے پُر نور ترکیباں دی بہار سامانی وی خوب خوب نظر آوندی اے۔ ایہدے نال نال حُسنِ تغزل دے فکر افروز نمونے وی نعت دی حلاوت تے جاذبیت نوں چارچن لگاؤندے دکھالی دیندے نیں۔ نعت وچ حُسنِ تغزل دی بہار وکھانا غزل دی نسبت بہت مشکل اے۔ غزل وچ محبوب مجازی دی شان وچ جو چاہو کہہ لو وکوئی اعتراض نہیں کردا۔ پر نعت وچ معمولی جہی ادبی شوخی تے فکری لغزش وی محبوبِ دو عالم ﷺ دی بارگاہ وچ ناپسندیدہ تے ایمان دے رستے توں بھٹکن دا باعث بن دی اے۔ ایسے پاروں نعت لکھن نوں تلوار دی دھارتے چلن نال تعبیر کیتا گیا اے۔

مبارک باد دے مستحق نیں محمد حنیف نازش قادری، جہناں عشق دیاں بلندیاں تے فنی لوازم دے توازن نال ایہہ نعت کدہ آباد کیتا۔ ایہہ محض جذباتیت دے اسیر نہیں ہوئے کیوں پئی ایہناں دی نظر نعت دے حقیقی ماخذاں قرآن، احادیث تے سیرتِ رسولؐ دیاں تذکریاں تے براہِ راست رہی اے۔ اردو نعت لکھدیاں ہوئیاں ایہناں پنجابی نعت دا گلزار وی بڑی شان نال مہکایا اے تے دوناں زبانوں وچ عشق

رسول ﷺ دی جلوہ گری دا اہتمام کر کے ثابت کیتا اے کہ محبوب خدا نال
 محبت تے عقیدت دارشتہ والہانہ ہووے تے فیر خدا دی توفیق دے
 سہارے کسے زبان نوں نٹائے رسول ﷺ دا ذریعہ بنان توں دریغ نہیں
 کرنا چاہیدا۔

ساڈی دُعا اے پئی نازش قادری دی نعت گوئی دی بہار انج
 ای بے خزاں رہوے تے ہر آؤن والادین ایہناں دی فکرنوں ہو ر پختگی،
 قلم نوں ہو ر جولانی، طبع نوں ہو ر روانی تے جذبات نوں اظہار لئی کدی
 نہ فنا ہون والی شوکت عطا کردار ہوے۔ ایہہ زندگی دے اخیر سہاہ تیکر
 انج ای نعتاں دے گلاب مہکاندے رہن تے ایہناں دی نعتاں دی
 مہکار زمانے دے مادی ماحول دیاں کشافتاں نوں لطافت آشنا کر کے
 سرکارِ دو عالم صلی اللہ علیہ وآلہ واصحابہ وسلم دے عاشقاں دے دلاں نوں
 محبتِ رسول دے حقیقی آداب عطا کردی رہوے۔
 آمین بحرمتہ سید المرسلین۔

پروفیسر محمد اکرم رضا

۱۶ فروری ۲۰۰۳ء

پنجابی نعت دامن۔۔۔ حنیف نازش قادری تحریر۔ پروفیسر ڈاکٹر عصمت اللہ زاہد

اللہ تعالیٰ نے قرآن مجید فرقان حمید و بیچ ارشاد فرمایا اے۔
وَرَفَعْنَا لَكَ ذِكْرَكَ یعنی اے نبی ﷺ اسماں تہاڈے ذکر نوں اچھا
کردیتا اے۔

علماء کرام تے مفسرین نے اتھے ڈاہڈی سوہنی گل آکھی اے۔ پئی اللہ تعالیٰ
دے پاک کلام دا اک اک حرف تے اک اک لفظ اپنے اندر معنی دا وسیع
جہان رکھدا اے۔ ہر لفظ اپنے اندر اینا کھلارتے پسارتے سمندر دی اتھاہ
ڈونگھائی رکھدا اے پئی اوس نوں بیان لئی کئی زمانے تے دفتر درکار نیں۔

اللہ تعالیٰ نے اتھے لفظ "ذکرک" ورتیا اے "اسمک" نہیں فرمایا۔ کیوں
جے جیہڑی وسعت تے ڈونگھائی "ذکرک" وچ اے اوہ "اسمک" وچ نہیں
"ذکرک" دے مقابلے وچ "اسمک" رنگا تے محدود لفظ اے۔ کیوں جے
دنیا وچ بہت سارے بادشاہاں، سیاست دانان، ادیباں، شاعراں تے
سائنسدانان دے ناں مشہور تے اچے نیں۔ جیویں ارسطو، افلاطون،
شیکسپیر، بلٹن، شیلے، بائرن، کیٹس، ارنسٹ ہمینگوے، میر تقی میر، مرزا
غالب، علامہ اقبال، قائد اعظم، سید وارث شاہ، سید جملھے شاہ، حضرت
سلطان باہوتے خواجہ غلام فرید نوں کون نہیں جان دا۔

بھانویں ایہناں بزرگاں دے ناں اچے نیں پر ایہناں دا ذکر اچا نہیں۔
ایہناں دا ذکر صرف اوس ویلے کیتا جاندا اے جدوں ایہناں نوں پڑھیا یا
پڑھایا جاندا اے۔ یا کوئی حوالہ دیتا جاندا اے۔ اوہناں دے مقابلے وچ
سوہنے نبی ﷺ دا ذکر دن رات ہر ویلے ہوندا اے۔

پنج ویلے مسیت دی بانگ وچ آپ دا ذکر ہوندا اے فیر نماز وچ آپ اُتے
درود گھلایا جاندا اے۔ عاشق لوک درود پاک دا وردتے وظیفہ کردے نیں۔
ایس توں اڈ دنیا وچ ہر ویلے آپ دا ذکر ایس طرح ہوندا رہندا اے پئی
جس سے پاکستان وچ فجر دی بانگ تے نماز وچ آپ اُتے درود پڑھیا
جاندا اے۔ اوس ویلے مشرق بعید دے ملکاں وچ ظہر دی نماز وچ آپ دا
ذکر ہو رہیا ہوندا اے۔ ایسے طرحاں دنیا دے مختلف ملکاں وچ رات دن ہر
ویلے بانگاں تے نمازاں ہوندیاں رہندیاں نیں تے ہر ویلے نبی پاک ﷺ
دے ذکر تے درود اسلسلہ جاری رہندا اے۔ ایسے لئی اللہ تعالیٰ نے فرمایا۔

وَرَفَعْنَا لَكَ ذِكْرَكَ تے ایہہ فرمان صرف اِکُو پاک ذات، نور
مجسم، سرکارِ دو عالم، امیرِ حرم تے غایتِ تخلیق بنی آدم نوں پھبدا تے سچ دا اے
وَرَفَعْنَا لَكَ ذِكْرَكَ کے چمکتے خورشید

لامکاں تک ہیں اُجالے تری زیبائی کے
عالم الغیب نے ہر غیب سے آگاہ کیا
صدقے اس شان کی بینائی و دانائی کے

اتھے ایہہ گل گوہ گوچری اے پئی جس پاک ہستی دی تعریف تے توصیف
ایس کائنات دے خالق تے مالک نے آپ کیتی اے۔ اوہدی اک حقیر
مخلوق اک کم علم تے معمولی بندے دی رکیہ مجال پئی تعریف کر سکے یا نعت لکھ

سکے۔ ایس لئی میاں محمد بخشؒ نے فرمایا۔

دلبر دے در جانہ سکہ دے حور ملک اسمانی
کیہ مجال سلام کرن دی مثل کنگال اساڈے
اک بندے وچ اینا وی شعور نہیں پئی آپ دیاں خوبیاں تے صفتاں دا
ادراک کر سکے۔ آپ دی نعت لکھنا تے بہت دُور دی گل اے۔ بندے دی
ایس بے بضاعتی تے کم مائیگی دا اعتراف سانوں نازش ہوراں دیا نعتاں
وچ مل دا اے۔

نازش حق ادا نہیں ہوندا
نعت لکھے کوئی لکھ سوئے دی

نعت گوئی اصل وچ رب دے فیضان دا اوہ عطیہ اے جیہڑا خاص خاص
بندیاں دیاں طبیعتاں نوں ودیعت کیتا جاندا اے۔ ایہہ ضروری نہیں پئی
جیہڑا بندہ طبیعت دی موزونی، فطری شعری ذوق، اوزان تے بحر ادا ماہر
ہووے اوہ نعت گوئی دا حق ادا کرن اُتے وی قادر ہووے۔ کجھ شاعر ساری
حیاتی غزلاں تے نظماں تخلیق کردے رہندے نیں پر اوہناں نوں اک وی
نعتیہ شعر لکھن دی توفیق نہیں ہوندی۔ کیوں جے نعت لکھن لئی رسول مقبول
صلی اللہ علیہ وسلم نال والہانہ محبت تے عقیدت ضروری اے۔ عشق رسول صلی اللہ علیہ وسلم نعت
دی تخلیق دا اصل محرک اے۔ جس شاعر نوں ایہہ لازوال دولت حاصل
اے اوہ ہوسچا نعت گو اے جدوں کہ قرآن پاک، احادیث تے عمرانی علوم دا
مطالعہ نعت دے موتی نوں ودھیری چمک دمک بخشدا اے۔

جس طرح نبی پاک صلی اللہ علیہ وسلم اُتے درود تے سلام گھلنا ہر رنگ وچ

قبولیت حاصل کر دا اے۔ ایسے طرحاں نعت گوئی دی راہ اُتے ٹرن والے پاندھی وی فیوض تے برکات دے جو اہرات نال جھولیاں بھر دے نیں۔ فیر وی جیہڑی نعت نبی پاکؐ دی محبت تے عقیدت دے سمندر وچ ڈُب کے، جذبیاں دی شدت نال بھر کے تے فن دیاں باریکیاں تے پابندیاں نال پھبا کے لکھی جاندی اے اوہ نہ صرف لوکائی وچ مقبول ہو جاندی اے سگوں اگلے جہان وچ نجات تے بخشش دی سفارش بن جاندی اے۔ نعت گوئی دیاں ایہہ خوبیاں سانوں نازش ہو راں دیاں کئی نعتاں وچ لشکارے مار دیاں دکھالی دیندیاں نیں۔ جیویں اوہنا ندی نعت اے۔

ساحل تے سفینہ دسد اے خواہاں وچ مدینہ دسد اے
ہُن جیہڑا مہینہ چڑھدا اے سانوں حج دا مہینہ دسد اے
چا چڑھ جاندے نیں چاواں نوں آوندے نیں سرور ہو واں نوں
جی کر دائے چمئے راہواں نوں جدوں دُوروں مدینہ دسد اے
فنی اعتبار نال ایس نعت دی سب توں وڈی خوبی ایہہ وے پئی نعت گوئے
کمال فنکاری نال ہر شعرو وچ ٹھکواں قافیہ ورتیا اے۔ جس پاروں نعت
دے فنی سہین وچ وادھا ہو یا اے نالے موسیقی دا پکھ اُگھڑیا اے۔ جس نے
نعت دے تاثر نوں دگنا کر دتا اے۔ ایس توں اڈ نعت گوئے فکری سطح اُتے
عام نعتیہ مضمون نوں نویکلا تے من کھبواں رنگ تے ڈھنگ عطا کیتا اے
تے اوہدے وچ عقیدت تے عشق دی چاشنی بھر دتی اے۔ ایس لئی ایہہ
آکھنا غلط نہ ہووے گا پئی پنجابی نعت گوئی دے میدان وچ نازش دی آواز
اک نویکلی آواز اے جیدے وچ کلاسیکی رنگ دے نال نال جدید رنگ

دے جھلکارے وی دکھالی دیندے نیں جیہڑی ماضی تے حال داسلکھنا سنگم اے کیوں جے نازش نوں اپنے شاندار ماضی نال محبت اے تے اپنے حال نال پیاراے اوہ آکھدے نیں۔

عمر بتی اے وچ ہجر دے روندیاں، شیشے اگھیاں دے دیدار لئی دھوندیاں پردہ و الفجر مکھ توں ہٹاؤ کدی، کد تیکر سوہنیا آہ و زاری کراں روواں نازش مدینے دی میں یاد وچ، کاش ہووے اثر میری فریاد وچ سارادن ہجر وچ اشک باری کراں، تے میں راتاں نوں اختر شماری کراں ایس نعت وچ صرف بیان دی خوبی، رنگ ڈھنگ دی جدت تے سپن ای نہیں سگوں پتھر دل نوں موم کرن والی کیفیت، وچھوڑے دا سوز تے گداز، آہ تے زاری، ہجر دی اشک باری، جدائی دی بے قراری، راتاں دی اختر شماری، عقیدت تے ارادت دی خماری، دنیا تے دنیا داری توں بیزاری سبھے کجھ موجوداے۔

نعت گو اگھیاں دے شیشے ایس لئی دھوندا اے پئی اوہناں وچ رسول کریم ﷺ دے پاک جمال دے نظاریاں دا نزول ہونا اے۔ متاں مٹی دا کوئی ذرہ اگھیاں وچ رہ جاوے۔ اگھیاں دی پوری طرح صفائی نہ ہو سکے تے پاک جمال دے نظارے دی شان تے عظمت وچ بے ادبی دا کوئی پہلو نکل آوے۔ جو یں کسے پروہنے دے آؤن توں پہلاں گھر دی صفائی کیتی جاندی اے۔ سبھے چیزاں نوں جھاڑیا تے پونجھیا جاند اے تے اوہناں نوں تھاں ٹھکانے رکھیا جاند اے۔ پروہنے دی عزت تے آدھر بھاء لئی ایہہ سب کجھ کیتا جاند اے۔ ایسے طرح نعت گو اپنیاں اگھیاں دے شیشے

دھوندا اے تے صاف کر دا اے۔ کیوں جے اوہناں وچ اوس عظیم ترین ہستی، جیدے برائے لولاک لمادا تاج سجد اے، جس نوں سرور کونین تے فاتح بدر و حنین دا لقب پھبدا اے، جس دے حُسن تے جمال دے عکس نال چہچہکلتے سورج جگدا اے اوہدے پاک حُسن تے جمال دے نظاریاں نے نازل ہونا اے۔

لہندے دا چن اے یا کوئی چڑھدے دا آفتاب
منگتا مرے حضور دا شرق و غرب دا نور
چن تارے بجلی کہکشاں ہووے یاں آفتاب
آقا دے نور سامنے پھٹکا اے سب دا نور
چم لئو قدم پروہنے دے جیونا اے جے ہمیش
کہندا سی تاریاں نوں ایہہ اسرے دی شب دا نور

سی حرنی پنجابی ادب دی خالص صنف اے۔ جید اسبھا پنجاب دیاں رسماں ریتاں، وسیب تے ثقافت نال رل دا اے۔ ایس لئی حضرت سلطان باہو، میاں محمد بخش، میاں ہدایت اللہ، بردا پشاوری، احمد علی سائیاں تے فضل شاہ نوں کوئی نے ایس صنف وچ اپنے وچاراں تے جذبیاں دا بھرواں تے ڈھکواں اظہار کیتا اے۔ نویں دور وچ شاعر غزل، معر انظم، آزاد نظم تے نثری نظم دے چکر وچ اجیہے پھسے پئی اپنی روایت سی حرنی نال ناتا توڑ بیٹھے۔ حالاں کہ ساڈی رہتل بہتل، جذبیاں، سوچاں تے سدھراں دے سچے اظہار لئی سی حرنی دی صنف سب توں مناسب تے ودھیا اے۔

نازش ہوراں نے ایس صنف وچ نعت لکھ کے نہ صرف سی حرنی دی صنف

نوں نویں حیاتی بخششی اے سگوں اپنے ورثے نوں مان جوگ سمجھیا اے تے
 اوہدے وچ نبی اکرم ﷺ نال اپنی انتاں دی محبت، عقیدت تے ارادت
 نوں سوہنے ڈھنگ نال بیان کیتا اے۔ ونگی دے طور تے اک بندو کھو
 و، دکھار ہوویں نہ نبی نالوں قبر حشر وچ راحت جے چا ہونا ایں
 سارے حکم سرکار دے یاد رکھیں جنہاں باہجھ نہ کسے کم آونا ایں
 اوہو سوہریاں گھریں آرام پاسن جنہاں کت کے دا ج بناونا ایں
 نازش حکم عدولی سرکار والی جہناں کیتی اوہناں پچھو تاونا ایں
 نازش ہوراں دی نعت وچ فکر دی ڈونگھائی، فن دی اُچائی، جذبیاں دی
 حدت، عقیدیاں دی شدت، رسول کریم ﷺ نال محبت، مدینہ پاک نال
 اُلفت تے دین اسلام دی خدمت سبھے کجھ موجوداے۔

پروفیسر ڈاکٹر عصمت اللہ زاہد
 صدر شعبہ پنجابی، پنجاب یونیورسٹی لاہور

حدوں ودھ درود نبیؐ تے

﴿ حمداں تے مناجاتاں ﴾

جَبَلِ الْاَلَاءِ

سب دا مالک سوہنا اللہ
یکتا ، واحد، اک، اکلا

جد اوہ نگہ کرم دی کردا
ہو جاوے ہر کم سولّا

ساریاں سمٹاں اوہدیاں چا کر
سجا ، کھتا ، اُتا ، تھلا

چاہوے تے بھارا کر چھڈے
ہولا نیکیاں والا پلا

اوہدا ذکر کریں ہر ویلے
سدا جہاویں اوہنوں ملا

انج پکاریں ناں سائیں دا
لوکی تینوں آکھن جھلا

خالی دم نہ بھریئے نازش
کر دے ریئے اللہ اللہ

وَرَفَعْنَا لَكَ

جَبَلِ الْإِلَهِ

اپنے فضل کرم تھیں دیوے اللہ سوہنا
پتراں ورگے مٹھے میوے اللہ سوہنا

صدیاں دے اکلا پے راہے پئے جانڈے نیں
سنگ میلے جد بھلے بھلیوے اللہ سوہنا

ورد مٹاوے آتے نشان نہ چھڈے باقی
انج غماں دے چھالے مھویوے اللہ سوہنا

چاروں پاسے رُوحاں اندر لو ہو جاوے
جدوں کھراوے دِلاں دے پیوے اللہ سوہنا

آفاقی مُندری نوں چکاون دی خاطر
چن سورج دے بالے تھیوے اللہ سوہنا

نازش ورگیاں ناداناں دی عزت خاطر
سچ کر چھڈے جھوٹے ٹیوے اللہ سوہنا

وَرَفَعْنَا لَكَ

جَبَلِ الْاَلَاءِ

اپنے در توں نہ کر پچھانہہ مولا
ماف کر دے مرے گناہہہ مولا

توں غفورُ الرّحیمِ ایں میرا
تیری بخشش مری پناہہہ مولا

دیکھ کے میرے بھیدے و سباں نوں
سارے ہو گئے پرانہہہ پرانہہہ مولا

توڑ دتا میں روزِ توبہ نوں
روزِ ملیا ترا سناہہہہ مولا !

کیہ دواں دوش میں کسے تائیں
کیجا اپنا میں خود و ناہہہہ مولا

شرمساری دے بھار دے پاروں
مُونہہہ نہیں ہندا مرا اُتاہہہہ مولا

ایہو جھورا لئی دئی جانداے
کیہ کراں گا میں جا کے گانہہہہ مولا

وَرَفَعْنَا لَكَ

دل دی کھیتی چ بیچ بیٹھاواں
میں وڈانک دی تھاں روانہہ مولا

پار لنگھ سکدائے ترا نازش
تیری رحمت دی پھڑ کے بانہہ مولا

جَنَابِ

تیری کریمی دا میرے مولا لیاوے کتھوں جو اب کوئی
گناہ گاراں تے اپنی رحمت کہ لائے سکے حساب کوئی

ہر اک جگہ اے نظارا تیرا، کدی نہ ڈھکے دوارہ تیرا
جری جناب اوہ اے جس توں ودھکے نہ ہو پائی جناب کوئی

یہہ کھرے سکاتے کھرے ڈھا کرشمے میں تیری قدس دے
کتے شرابور ہون تھل پئے تے سگئی رہ جائے جناب کوئی

جے توں لکھو میں حمد لکھاں جے تو کہلوں میں نعت آکھاں
جرے کرم نال لہدا اے جری ثنا دا گلاب کوئی

طواف کعبے دا دید طیبہ دی کردے نازش دے لیکھاں اند
وسیلہ پاناں نبیؐ دا یارب بنا وسیلہ شتاب کوئی

وَرَفَعْنَا لَكَ

جَنَابِ

غم دی چڑھی چناب اے مولا
تھاں تھاں اک گرداب اے مولا

بیڑی میری بے لادے
تیری بڑی جناب اے مولا

رحمت توں مایوس نہ ہوئیو
کہندی تری کتاب اے مولا

مہر محبت چوکی کر دے
اجکل ایہہ نایاب اے مولا

سُولاں تودیاں حدّوں ودھکے
زخمو زخم گلاب اے مولا

توں بناویں تے بن سکدائے
نہیں تے کم خراب اے مولا

کم لویں اوہ نازش کولوں
چوکھا چہدا ثواب اے مولا

وَرَفَعْنَا لَكَ

جَنَابِ اللَّهِ

تُوں ایں میرا سائیں ، سائیاں
میں تے کرم کمائیں ، سائیاں

تُوں رُسیوں تے مر جاواں گا
متھے وٹ نہ پائیں ، سائیاں

سب تے فضل دی برکھا وے
سب دی آس پچائیں سائیاں

تیری یاد ہووے پندھ میرا
پینڈا انج مکائیں ، سائیاں

دبیں نہ بلے دے تھلے
آس دی کندھ نہ ڈھائیں سائیاں

اتھے اوتھے عزت رکھیں
وگڑے کاج بنائیں سائیاں

حشر دھاڑے نازش نوں وی
اپنی دید کرائیں سائیاں

وَرَفَعْنَا لَكَ

جَنَابِ اللَّهِ

ہری بھری کر آس دی کھیتی ، سوہنیا ربّا !
پھل پھل ویکھ لوواں میں چھیتی ، سوہنیا ربّا !

چونہہ بگے لکھاں دی رکھیں لاج خدایا
آ ڈھکی اے عمر چھیتی ، سوہنیا ربّا

برکت پادے پچھلی عمر دی واہی دے وچ
ماری گئی اے فصل اگیتی ، سوہنیا ربّا

سینے روشن کر دے ، لاہ دے زنگ دلاں دے
پھیر ایسی رحمت دی ریتی ، سوہنیا ربّا

خوشبو جسدی جاوے توڑ قیامت تیکر
سُخناں دی مہکا دے کھیتی ، سوہنیا ربّا

آپے توں ایمان مرے دی کریں حفاظت
مارے نہ شیطان ڈکیتی ، سوہنیا ربّا

تُوں نازش دے حال دا محرم ، راحم ، ارحم
تُوں ساڈے لوں لوں دا بھیتی سوہنیا ربّا

وَرَفَعْنَا لَكَ

حدوں و دھ درود نبیؐ تے

﴿نعتاں﴾

صَلِّ عَلَىٰ سَائِرِ النَّبِيِّينَ

ایہہ نورا اے خزینہ یارو، درود پڑھ لئو سلام پڑھ لئو
دعا دا ہے ایہہ قرینہ یارو، درود پڑھ لئو سلام پڑھ لئو

پڑھن نبی دے غلام لکھاں، درود لکھاں سلام لکھاں
جے ویکھنا اے مدینہ یارو، درود پڑھ لئو، سلام پڑھ لئو

غماں دے ات ڈوہنگے بحر وچوں ستم دی منہ پائی لہر وچوں
بچونا اے جے سفینہ یارو، درود پڑھ لئو، سلام پڑھ لئو

درود پڑھ لئو امر رہوو گے، تے قبر وچ باخبر رہوو گے
جے مر کے چوہندے اوچینا یارو درود پڑھ لئو سلام پڑھ لئو

پڑھن ملائک تے انبیاء وی وظیفہ رکھدے نیں اولیاء وی
ایہہ بھلیو جے کدی نہ یارو، درود پڑھ لئو سلام پڑھ لئو

صفر ہووے بھادریں ہووے رمضان رجب محرم تے بھادریں شعبان
کوئی وی ہووے مہینہ یارو، درود پڑھ لئو سلام پڑھ لئو

کدورتاں دا حساب ممکے غماں دا نازش عذاب ممکے
جے صاف رکھنا اے سینہ یارو، درود پڑھ لئو سلام پڑھ لئو

وَرَفَعْنَا لَكَ

صَلِّ عَلَىٰ مُحَمَّدٍ وَآلِهِ

حضور آئے تے اکھ فلک دی نے اک نواں انقلاب ڈٹھا
سلامی دیندے درخت ڈٹھے تے سایہ کردا سحاب ڈٹھا

نثار اوہناں دے ساتھیان توں تے صدقے اوہناں دے بخت اتوں
جہناں نے سوہنے دا بچپنا تے شفاف شیشہ شباب ڈٹھا

اوہناں دے دنداں دی لشک منگن لئی بجلیاں نے سوال کینا
ذرا جئے مڑھکے دی بھیکھ لبھدا اوہناں دے درتے گلاب ڈٹھا

ستارے آپس چ کہندے پئے سن، عرب دے لاڑے توں صدقے جاپئے
دو کھن ہو کے زمیں تے جھکدا جدوں اوہناں ماہتاب ڈٹھا

کیہ اوس منظر دا نقشہ کھچئے جدوں اوہناں دے صحابیاں نے
غروب ہو کے طلوع ہندا اشارے تھیں آفتاب ڈٹھا

میں اوہناں اکھیاں نوں نور آ کھاں ، وَا مَا طَعْنَا وَظَهْرُ آ کھاں

دنے دی منزل تے جہناں نازش جمالِ حق بے حجاب ڈٹھا
وَرَفَعْنَا لَكَ

صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ

عشق دی پوڑی چڑھنا واں جد نعت آہناں
سوچ مدینے کھڑنا واں جد نعت آہناں

کہہ کے بسم اللہ الرحمن الرحیم
فیر درود میں پڑھنا واں جد نعت آہناں

سانجھ کے رکھناں نقش نبی دے ناں والا
دل شیشے وچ مڑھنا واں جد نعت آہناں

غیر شرع مصرعے توں رہناں پنج پنج کے
شرع دا پلا پھڑنا واں جد نعت آہناں

بعد خدا دے اُچی ذات نبی دی اے
ایس اصول تے اڑنا واں جد نعت آہناں

کدی تے وصل دا لہجہ اوندائے شعراں وچ
کدی فراق وچ سڑنا واں جد نعت آہناں

نازش میں تبلیغ دے پڑ دا غازی آں
گستاخاں سنگ لڑنا واں جد نعت آہناں

وَرَفَعْنَا لَكَ

یادِ نبی وِچ رو لینا واں، نعت توں پہلوں نعت دے بعد
جام اکھیاں دے دھو لینا واں، نعت توں پہلوں نعت دے بعد

اللہ دے محبوب دے سوہنے در تے نذر گزارن لئی
ہنجو ہار پرو لینا واں، نعت توں پہلوں نعت دے بعد

دو چار اتھرو سٹ کے ایس تے نعت دی شکل بناون لئی
دل دی مٹی گولینا واں، نعت توں پہلوں نعت دے بعد

بھیجنا واں دو جگ دے سرور نوں سوغات دروداں دی
انج دے ڈھوئے ڈھولینا واں نعت توں پہلوں نعت دے بعد

عطر گلاب نوں سنگھدیاں ہوئیاں اپنے سوہنے آقا دے
مڑ ہکے دی خوشبو لینا واں، نعت توں پہلوں نعت دے بعد

بھیک توفیق نوں مدحت لئی پاک نبی دے در اُتے
جھولی اڈکھلو لینا واں، نعت توں پہلوں نعت دے بعد

نازش نوں مڑ سدو آقا اپنے سوہنے روضے تے
ایہہ قصے وی چھو لینا واں نعت توں پہلوں نعت دے بعد

وَرَفَعْنَا لَكَ

مٹھری مٹھری جس دی بولی صلی اللہ علیہ وسلم
جنڈری پاک نبی توں گھولی صلی اللہ علیہ وسلم

آؤ سارے رل مل بہے پاک نبی دیاں نعتاں کہتے
نالے آکھتے سب ہجولی، صلی اللہ علیہ وسلم

صورت آپدی پیاری پیاری سیرت آپدی نیاری نیاری
گفتگو آپ دی بھولی بھولی صلی اللہ علیہ وسلم

ہراک دا دکھ و نڈن والے ٹٹے دل نوں گنڈھن والے
کیوں نہ پڑھئے بنھ کے ٹولی صلی اللہ علیہ وسلم

سعدیہ دی لکھاں دی گلی وچ پائی برکت ان مٹی
رحمت آپ دی ہے ان تولی صلی اللہ علیہ وسلم

نازیش جو آوے لیجاوے مونہوں منگیا مقصد پاوے
بھر دے نیں اوہ سب دی جھولی صلی اللہ علیہ وسلم

وَرَفَعْنَا لَكَ

صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ

جند ہووے خوشحال مدینے
مک جاندے جنجال مدینے

اتھرو دین سلامی اوندے
پہنچدا جدوں خیال مدینے

رون دی قیمت پئے جاندی اے
ہنجو بن دے لال مدینے

جہتوں چاہوں سو سو واری
سد دے نیں لچپال مدینے

عملاں وتوں شرم اوندی لے
لے چلے کوئی نال مدینے

در تے پہنچ لوواں اک واری
جا دساں گا حال مدینے

جسدا جی چاہوے ازماوے
پورے ہون سوال مدینے

نازش نیویاں رکھیں اکھیاں
رکھیں چال مدینے

وَرَفَعْنَا لَكَ ذِكْرَكَ

ﷺ

لگ پئی نبیؐ دے نور تھیں چمکن گلی گلی
آپؐ آگئے تے ہو گئی روشن گلی گلی

لائے نیں رُکھ حضورؐ نے نیکی دے اس طرح
سوہنے عمل دا مہکیا گلشن گلی گلی

تھاں تھاں کھڑے گلاب درود و سلام دے
وسیا نبیؐ دی نعت دا ساون گلی گلی

ٹڑ گئے نیں مونہہ چھپا کے ہنیرے فریب دے
ونڈیا مدینے والے نے چانن گلی گلی

رحمت دا فیض پہنچیا ہر شہر ہر گراں
آئے حضور ﷺ نعمتاں ونڈن گلی گلی

میں جہے گناہگار بچے اگ دے سیک توں
دیندائے پناہ آقاؐ دا دامن گلی گلی

نازش دکھاوے مولا مدینے دے رات دن
بنکے پھراں نبیؐ دی میں جوگن گلی گلی

وَرَفَعْنَا لَكَ

صَلِّ عَلَىٰ مُحَمَّدٍ وَآلِهِ

پئی جاگ اج تیری قسمت حلیمہ !
توں گودی چ لے لئی اے رحمت حلیمہ !

غریباں دے غمخوار لہجیاں تائیں
پسند آگئی تیری غربت حلیمہ !

میں قربان تیرے نصیباں توں جاواں
میلی تینوں دو جگ دی دولت حلیمہ !

توں سوہنے نوں گھٹ گھٹ کے لوئی این سینے
بڑی اے بڑی ایہہ سعادت حلیمہ !

امیراں دے رنگاں محلاں دے نالوں
ودھی تیرے ڈھارے دی عزت حلیمہ !

توں جس نوں پئی ننھے حضورؐ آکھنی این
ہوئی ختم اس تے نبوت حلیمہ !

وچھاوے گا محبوب چادر ترے لئی
کیہ نازش لکھے تیری عظمت حلیمہ !

وَرَفَعْنَا لَكَ

صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ

جد کدی نعت تری شاہِ مدینہ! آ کھاں
درِ نوں جنت ترے گنبدِ نوں نگینہ آ کھاں

تیرے دنداں دی چمک توں میں ستارے واراں
خوشبوواں نوں ترے سینے دا پسینہ آ کھاں

تیریاں شانناں خدا دَسدا اے قرآن دیوچ
شان تیری چج بھلا میں کیہ کمینہ آ کھاں

جو ترے قدماں چج آئے اوہ گئے جنت وچ
کیوں نہ چوکھٹ نوں تری خلد دا زینہ آ کھاں

رات ہووے تے تری نعت ہووے میں ہوواں
انج دن نکلے تے اسنوں میں شبینہ آ کھاں

توں وساوں دے لئی بستی اس اُجڑے دل دی
جیکر آ جاویں تے میں دل نوں مدینہ آ کھاں

توں بلا لئیں جے مدینے چج گدی نازش نوں
ہُن مدینے چوں میں جانا اے، گدی نہ آ کھاں

وَرَفَعْنَا لَكَ

صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ

آگے دو جگ دے سرور آگے
صاحبِ محراب و منبر آگے

ماند پے گئی چانی مہتاب دی
نور دے اوہ بنکے پیکر آگے

عرشاں فرشاں تے نداواں گونجیاں
آگے، محبوبِ داور آگے

آپِ دا والفجر مٹھا ویکھ کے
وجد وچ مکے دے پتھر آگے

آپِ جد آئے تے دھرتی واسطے
سوہنیاں پھلاں دے زیور آگے

دین تے دنیا سنوارن واسطے
دین تے دنیا دے رہبر آگے

عرش تاہنگے جسدے جوڑے نازشا
شان والے اوہ پیمبر صلی اللہ علیہ وسلم آگے

وَرَفَعْنَا لَكَ

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

جگاں واسطے رحمت بنکے ساتی عوٰ کوثر آئے نیں
سیس نووندے نیں چن تارے ماہ منور آئے نیں

فرشاں توں اسماناں وٹے لاٹ نورانی جاندی اے
ملک اسمانوں دین مبارک آمنہ دے گھر آئے نیں

جھکھڑ جھلدے سن بدیاں دے، گلشناں وچ ویرانی سی
آپ آئے تے پھل کلیاں لئی نور دے زیور آئے نیں

ناں اوہناں دا توڑ قیامت تیکر گونجدا رہنا ایں
نبی رسولاں نبیاں دے تے دین دے رہبر آئے نیں

آدم، نوح، ایوب تے یوسف، موسیٰ، عیسیٰ تے داؤد
جو پیغمبر پہلاں گزرے سب دے پیمبر آئے نیں

حشر دھاڑے نازش ساری خلقت ایہو آکھے گی
پہن کے تاج شفاعت والا شافع محشر آئے نیں

وَرَفَعْنَا لَكَ

صَلَّى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ

نہ ہووے جے کدی تیرا وسیلہ یارسول اللہ
تے ہو جاوے حیاتی تیلّا تیلّا یارسول اللہ

ترے وَالْفَجْر مَتَّحُوْا نِيَّهِنِيْرِيْ دُوْر كِيْتِيْ نِيْنِيْ
تے کھنڈیا ہر طرف چانن نشیلا یارسول اللہ

تری سیرت تھیں مہک اٹھے ورق تاریخ دے سارے
کرے لوواں تری صورت جمیلہ یارسول اللہ

مرے ماں باپ تیری آن توں قربان سوواری
ترے صدقے ہووے میرا قبیلہ یارسول اللہ

مقدس ذات تیری بے شبہ بُرہان خالق دی
میں بے سمجھا، بے متا، بے دلیلّا یارسول اللہ

کدی گیڑے پج جدوی اوند اے، ناں تیرالیندا اے
ایہہ میری جان دا چرخہ رنگیلا یارسول اللہ

قلم نازش دا تیری رحمت آکے ٹور دیندی اے
جدوں میں نعت دا کرنا واں جیلہ یارسول اللہ

وَرَفَعْنَا لَكَ

بارہویں دی فجر ہوئی تے نظارے مہک گئے
آمنہ دے چن دی آمد نال تارے مہک گئے

سارے بوٹے، سارے غنچے، ساری کلیاں، سارے پھل
گلشناں وچ پا کے رحمت دے اشارے مہک گئے

غفلتاں دی اوڑ تھیں گملا گئے سی جہڑے دل
مینہ کرم دا پئے گیا سارے دے سارے مہک گئے

حضرت صدیق و فاروق و علیؑ تے ذوالنورینؑ
جہناں جہناں تن من اوہدے ناں توں وارے مہک گئے

گولڑہ ، اجمیر ، کلیر ، پاکپتن ، شرقپور
خیر لے کے اوس درتوں سب دوارے مہک گئے

جہناں در ڈٹھا نبیؐ دا رنگ دتے سرکارؐ نے
کچھ دھاڑے جہناں قدماں وچ گزارے مہک گئے

لیکے نازش جد گئی دائی حلیمہؑ آپؐ نوں
آپؐ دی خوشبو تھیں سب ککھاں دے ڈھارے مہک گئے

وَرَفَعْنَا لَكَ

مڈھ قدیموں نورحوالہ، کملی والا کملی والا
کرن آیا تھاں تھاں تے اجالا کملی والا کملی والا

سوہنا جدوں جرا توں آیا، ربا پاک کلام لیا
موہڈے مڑل دو شالہ، کملی والا کملی والا

آ گیا نور خدا دا بنکے، چھا گیا نور خدا دا بنکے
رُشناون لئی آل دوالا، کملی والا کملی والا

یاد کرن اوہنوں چن تارے اوہدا ذکر کریندے سارے
پھیر دے سب اس ناں دی مالا کملی والا کملی والا

چار چوہیرے ڈنکے وج گئے ستر ساہی پی پی رجگئے
انج ودھا وے شیر دا پیالہ، کملی والا کملی والا

اوس دے درتے حشر دھاڑے پہنچن گے سب تگڑے ماڑے
عاصی امت دا رکھوالا کملی والا کملی والا

جا کے نازش مُشکر مناواں دردی خاک اگھیاں تے لاواں
قداں وچ بلاوے شالا، کملی والا کملی والا

وَرَفَعْنَا لَكَ

صَلِّ عَلَىٰ مُحَمَّدٍ وَآلِهِ

سوہنے دا میلاد منائیے
رل مل گیت نبیؐ دے گائیے

نوری دین مبارک آکے
انج نعتاں دی بزم سجائیے

آئے نیں دو جگ دے والی
اکھیاں رستیاں وچ وچھائیے

خوشی اے آقا دے آون دی
روشنی کریے ، نگر سجائیے

دیتا جو پیغام نبیؐ نے
تھاں تھاں اوہ پیغام پُچائیے

اوہ نہ ہندے کجھ نہ ہندا
بے سمجھاں نوں ایہہ سمجھائیے

لکھے تازہ نعت نبیؐ دی
نازیش اپنے لیکھ جگائیے

وَرَفَعْنَا لَكَ

صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ

نہ کیوں چُمنے ترا اسمِ گرامی یا رسول اللہ
ہے ٹھنڈا آگھیاں دی تیرا نامِ نامی یا رسول اللہ

ایہہ جن سورج ستارے نور دی خیرات منگن لئی
تری چوکھٹ تے دیندے نیں سلامی یا رسول اللہ

کسے نے نیں پروئے اک لڑی اندر سوا تیرے
حجازی ترک، ہندی، رومی، شامی یا رسول اللہ

قسم جنت دے مالک دی اوہ جنت وچ چلا جاسی
شفاعت تیری ہوئی جسدی حامی یا رسول اللہ

خدا دے واسطے محشر چ میری لاج رکھ لینا
چھپا لینا مرے عملاں دی حامی یا رسول اللہ

اخیری ساہ تک میں نعت تیری آکھنا چاہناں
عطا ہو جاوے مینوں سوزِ جامی یا رسول اللہ

کدی اُس درتے مُردے و خدا را اپنے نازش نوں
کرن قدسی وی جس دردی غلامی یا رسول اللہ

وَرَفَعْنَا لَكَ

میری زباں کیہ کر سکے صفت و ثنا سرکارِ دی
توصیف جد قرآن وچ کردا خدا سرکارِ دی

خیر البشر، ارقم دے گھر، سن جلوہ گر، آگئے عمر
ہتھ چکدیاں منی گئی، دیکھو دُعا سرکارِ دی

جبریلؑ تے خیر الوراے، سدرہ تے جا، ہو گئے جدا
ایہہ انتہا جبریلؑ دی، پر ابتدا سرکارِ دی

ایہہ خشک وتر، ایہہ بحر و بر، شمس و قمر، جن و بشر
سارا کرم سرکارِ دا، ساری عطا سرکارِ دی

ایمان دی اوہ جان نیں، سانوں کہیا قرآن نے
بخشش لئی رکھ سامنے اک اک ادا سرکارِ دی

موسم کہدے؟ چائن کہدے؟ سبزہ کہدے؟ گلشن کہدے؟
نوکر ایہہ چن، گولی کرن، باندی ہوا، سرکارِ دی

اٹھ نازشا، قسمت بنا، کاغذ اٹھا لکھ دے ثناء
تعریف توں کردا رہویں صبح و مسا سرکارِ دی

وَرَفَعْنَا لَكَ

صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ

آس چُچاون والے آئے
تھوڑ مکاون والے آئے

غم دریاؤں بیڑی ساڈی
کنڈھے لاون والے آئے

سِدھی پدھری سچی سچی
راہ دکھاون والے آئے

رستیاں دیوچ لطف و عطا دے
ویپ جگاون والے آئے

سچی خوشی عطا فرما کے
رنج مٹاون والے آئے

کوثر دے جام اُتیاں نوں
آپ پلاون والے آئے

بھارے بھار دا غم کیہہ نازش
بھار اُٹھاون والے آئے

وَرَفَعْنَا لَكَ

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

کئی سوہنی اکھ سوہنے دی
وگھ نبیاں چوں دکھ سوہنے دی

اک لکھ کئی ہزار دے وچوں
شان دے پئی وگھ سوہنے دی

ہر دم اُمت ول رہندی اے
رحمتاں والی اکھ سوہنے دی

دل وچ چانن ہو جاوے گا
صورت سامنے زگھ سوہنے دی

ان چھنا آٹا، موٹی روٹی
کدی خوراک تے چکھ سوہنے دی

حشر دھاڑے اُمتیاں نوں
کم دیوے گی پگھ سوہنے دی

نازیش حق ادا نہیں ہندا
نعت لکھے کوئی لگھ سوہنے دی

وَرَفَعْنَا لَكَ

صَلِّ عَلَىٰ مُحَمَّدٍ

ٹریا حرا دے غار چوں ماہِ عرب دا نور
بنکے گھٹاواں چھا گیا جگاں تے رب دا نور

لہندے دا چن اے یا کوئی چڑھدے دا آفتاب
منگتا مرے حضورؐ دا شرق و غرب دا نور

چن تارے بجلی کہکشاں ہووے یاں آفتاب
آقاؐ دے نور سامنے پھکا اے سب دا نور

دربار اوہ نبیؐ دا اے جتھوں جہان نوں
حکمت دی روشنی ملی، علم و ادب دا نور

چم لئو قدم پروہنے دے جیونا اے جے ہمیش
کہندا اسی تاریاں نوں ایہہ اسراے دی شب دا نور

حوراں نے آکھیا سی اوہدا روپ ویکھ کے
سوہنا نبیؐ دے مکھ تے ہے اڑیونی پھبدا نور

نازش میں منگدا ہاں نبیؐ توں نبیؐ دا پیار
کنا سلاہن جوگ اے میری طلب دا نور

وَرَفَعْنَا لَكَ

ﷺ

آپؐ دی رحمت نے اوڑاں وچ گھٹاواں بخشیاں
پینڈیاں مارے سمے نوں سکھ سراواں بخشیاں

بے نواواں نوں نوا بخشی مری سرکارؐ نے
گونگیاں نوں جیہہ بخشی تے صداواں بخشیاں

ناں لیا سوہنے دا گلشن نے تے کلیاں کھڑ پیاں
موسماں نوں اوہناں من بھایاں اداواں بخشیاں

آپؐ دی رحمت نے صرصر دے تھپیڑے روک لئے
غنجیاں دی سوہل جندڑی نوں صباواں بخشیاں

آپؐ دے صدقے خدا نے نعمتاں دیتیاں ہزار
ایہہ ہوا پانی ایہہ ڈھپاں تے ایہہ چھانواں بخشیاں

کون دیندا اے کسے نوں، کیوں کسے توں منگئے
آپؐ نے تے مدح خواناں نوں رداواں بخشیاں

میرا جی کر دا اے نازش و نڈ دواں یاراں دیوچ
یاد سرورؐ دی نے جو ٹھنڈیاں ہواواں بخشیاں

وَرَفَعْنَا لَكَ

صَلِّ عَلَىٰ مُحَمَّدٍ وَآلِهِ

سب توں اُچی ذات نبیؐ دی
سچی سچی بات نبیؐ دی

حوراں نور دی چھوٹ سی کیتی
عرشیں گئی بارات نبیؐ دی

کہن اَبِیْتُ عِنْدَ رَبِّیْ
انج لنگھ دی سی رات نبیؐ دی

تھاں تھاں نعمتاں رب ورتائیاں
ونڈی گئی خیرات نبیؐ دی

کردے رہیئے ذکر نبیؐ دا
پڑھدے رہیئے نعت نبیؐ دی

ٹھوڈی اُتے سہرا لائے
ایہہ وی اے سوغات نبیؐ دی

نازش بیڑا پار ہووے گا
پے گئی جے اک جہات نبیؐ دی

وَرَفَعْنَا لَكَ

ﷺ

پاک نبیؐ دی شان اُچیری
اوبدأ ذکر عبادت میری

اسم اعظم اے ناں سوہنے دا
تھوڑ مکاوے میری تیری

میرے گرد حصار اے اوبدأ
چڑھے پئی غم دی لال ہنیری

اوتھوں ٹریا نبیؐ سی کلا
جتھے سدہ والی بیری

مٹھا مٹھا نام محمد ﷺ
دل نوں دیوے خوب دلیری

میری گلھی نوں رنگ لگن
ہووے جے سرکار دی پھیری

آویں سوہنیا انارش وے
مکے غم دی گھسن گھیری

وَرَفَعْنَا لَكَ

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

قرآن سارا نعت اے
اک اک سپارہ نعت اے

سیراب رُوحاں نوں کرے
رحمت دا دھارا نعت اے

دَسے سدا منزل دی راہ
چانن منارا نعت اے

آیت رَفَعْنَا والی دا
واضح اشارہ نعت اے

ہر دم خدا بھیجے درود
ایہہ وی تے یار نعت اے

تمہیداے توجید دی
ہو دا ہلارا نعت اے

مرہم اے دل دے زخم دا
روگاں دا چارہ نعت اے

وَرَفَعْنَا لَكَ

کم سب توں چنگا اے درود
کم سب توں پیارا نعت اے

دن رات سانوں ایہو آہر
ساڈا گزارہ نعت اے

غیراں دا میں محتاج نہیں
میرا سہارا نعت اے

نازشِ اسماں دے واسطے
بختاں دا تارا نعت اے

﴿دو شعر﴾

تڑپ رہیاواں شہِ مدینہ بڑے دناں توں
جدائی تھیں سر رہیا اے سینہ بڑے دناں توں

اڈیکدا اے ترا بلاوا ، تری اجازت
ایہہ تیرا نازش ، ترا کمینہ بڑے دناں توں

وَرَفَعْنَا لَكَ

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

آقا ! ذکر اُچیرا ترا
سب تے فیض ودھیرا تیرا

رحمت کُل جہاناں دے لئی
کسدا لقب اے، تیرا تیرا

بے سایہ ایں پر جگاں تے
سایہ بڑا گھنیرا تیرا

شہراں وچوں شہر مدینہ
لگ گیا جتھے ڈیرا تیرا

عرشاں فرشاں اُتے شاہا
جھولے پیا پھریرا تیرا

کالیاں راتاں لگ چھپ گیاں
چمکیا جدوں سویرا تیرا

میں ہاں منگتا توں ایں داتا
ایہہ ناتا اے میرا تیرا

وَرَفَعْنَا لَكَ

خیرت وچ سن رُکھ طائف دے
وکیھ کے سوہنیا جیرا تیرا

جنت تیرے گھر دی سر دل
عرشوں تانہہ بنیرا تیرا

ظلم دی آگ دا ڈر کی مینوں
میرے گرداے گھیرا تیرا

میری کٹی محلوں ودھ جائے
ہووے جے اک پھیرا تیرا

نازش نوں وی کئی رکھ لے
وٹے چار چو فیرا تیرا

﴿دو شعر﴾

پڑھو درود نبیؐ تے نازش شام دوپہرے فجرے
ہنجو لڑی پرو کے بھیجو آقاؐ نوں ایہہ گجرے

ساوے گنبد دی ہریالی وچ خیال وساؤ
کھڑن گے دل دی کھیتی دے وچ نعتاں دے پھل سجرے

وَرَفَعْنَا لَكَ

صَلِّ عَلَىٰ مُحَمَّدٍ وَآلِهِ

سوہنے دی گل بات نہ مکے
نعتاں والی رات نہ مکے

لکھدا جاواں شان نبیؐ دی
شالا قلم دوات نہ مکے

سجدے پے کے جلوے ویکھاں
ساری عمر رکات نہ مکے

روضے تے جاڈ کھڑے پھولاں
ساہ ممکن، پر بات نہ مکے

سبز گنبدنوں ویکھی جاواں
جلویاں دی بارات نہ مکے

رورو پڑھاں سلام نبیؐ تے
ہنجوواں دی برسات نہ مکے

ایہو جی کردا اے نازش
پڑھدا جاواں نعت نہ مکے

وَرَفَعْنَا لَكَ

صَلِّ عَلَىٰ مُحَمَّدٍ وَآلِهِ

دل دی نگری نُوں مرے آقا و سون آئے نیں
نال خالق دے اوہ خلقت نوں ملون آئے نیں

صرف اینا نیں کہ اوہ راہ و کھون آئے نیں
بلکہ راہیاں نوں اوہ منزل تے پچون آئے نیں

نال لے آئے اوہ بخشش دی گھٹا دا موسم
بیج توحید دے ہر دل بیج اگون آئے نیں

دین لئی آئے نیں جنت اوہ بنی آدم نوں
نوع انساں نوں جہنم توں بچون آئے نیں

جا کے باگاں بیج ایہہ کہندی سی صبا کلیاں نوں
کھول کے اکھیاں ذرا ویکھو کہ گون آئے نیں

رات معراج دی حوراں نوں ملک آکھدے سُن
بات اُمت دی نبی ویکھو بنون آئے نیں

اُٹھکے قدماں اُتے سر رکھدے کہ آقا تیرے
رنگ نازش تری گلی نوں چڑھون آئے نیں

وَرَفَعْنَا لَكَ

صَلِّ عَلَىٰ سَائِرِ النَّبِيِّينَ

یا نبیؐ، سید سادات ، مدینے والے
وکیہ آکے مرے حالات، مدینے والے

تیری رحمت دے بنا کون اے دردی میرا
کون سمجھے مرے جذبات، مدینے والے

رب دے سدن تے توں عرشاں دا پروہنا بنیا
کیہ لکھاں تیرے کمالات، مدینے والے

کنج پہنچاں گا مدینے تے کدوں پہنچاں گا
ڈنگدے نیہی ایہہ سوالات، مدینے والے

ہن تے سرکار کدی وصل دا سورج نکلے
ہجر دی ختم کرو رات مدینے والے

لیکے بیٹھا ہاں ایہناں نیئاں دے خالی کا سے
پا دیو دید دی خیرات مدینے والے

جے کرم ہووے تے توفیق ملے نازش نوں
عمر بھر آکھے تری نعت مدینے والے

وَرَفَعْنَا لَكَ

صَلَّى عَلَيْكَ وَسَلَّمَ

نُورِ تِيرِے نوکر چاکر، صَلَّی اللہُ عَلَیْکَ وَسَلَّمَ
اُمْتِ تیرِے سب پیغمبرؐ، صَلَّی اللہُ عَلَیْکَ وَسَلَّمَ

تیرِے دردی شان نرالی، گنبد سبز سنہری جالی
کہکے دوے سلامی امبر، صَلَّی اللہُ عَلَیْکَ وَسَلَّمَ

سورج چن ستارے سارے، منگتے بَن دے ترے دوارے
جگ دے حاتم ترے گداگر، صَلَّی اللہُ عَلَیْکَ وَسَلَّمَ

کس توں ہووے مدحت خوانی، جبرائیلؑ کرے دربانی
تیرے بُردے جگ دے افسر، صَلَّی اللہُ عَلَیْکَ وَسَلَّمَ

موہڈے اُتے کملی پھبے نور برسدا سجے کھبے
ذکر اے تیرا چین سراسر، صَلَّی اللہُ عَلَیْکَ وَسَلَّمَ

نت نازش تے کرم کمائیں، مینوں خیر جنابوں پائیں
آ ویکھاں میں مُڑ تیرا در، صَلَّی اللہُ عَلَیْکَ وَسَلَّمَ

وَرَفَعْنَا لَكَ

صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ

مِل گئی خیرات، صدقہ آپؐ دا
بنگنی ہر بات، صدقہ آپؐ دا

ماہ رمضان آپؐ دے صدقے حضورؐ!
قدر والی رات، صدقہ آپؐ دا

چن ستارے سب نظارے آپؐ تمہیں
رحمتاں دی جہات، صدقہ آپؐ دا

خشک لگراں تائیں پھل پھل دین لئی
فضل دی برسات، صدقہ آپؐ دا

وَن سونے میوے ہر موسم دیوچ
مِلدی ہر سوغات، صدقہ آپؐ دا

ساریاں گلاں توں ودھکے نازشا
پائی ربدی ذات، صدقہ آپؐ دا

وَرَفَعْنَا لَكَ

ﷺ

سَدَن گے سرکارِ مدینے
جاواں گے سب یارِ مدینے

دل کہندا اے سب کچھ چھڈ کے
اُٹھ اڈاری مارِ مدینے

آواں نہ طیبہ نوں چھڈ کے
جاواں جے اک وارِ مدینے

بنا علاجوں ، بن پرہیزوں
وَل ہُنْدے بیمارِ مدینے

کدی نہ اکاں نت دے سفروں
پر جاواں ہر وارِ مدینے

روح دی کالک دُھپ جاندی اے
برسن اِنج انوارِ مدینے

ہنجومہار پرو کے نازش
ہو مہیا اے تیارِ مدینے

وَرَفَعْنَا لَكَ

صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ

کوئی کر توت نہیں نازش دے پتے یارسول اللہ
تے خالی نیکیاں والے میں پتے یارسول اللہ

جدوں ماضی دے میں ورقے میں تھلے یارسول اللہ
ہو گیاں شرم تھیں اگھیاں میں تھلے یارسول اللہ

پے رُلدے ترے کملے تے جھلے یارسول اللہ
ترے باہجوں ایہناں نوں کون جھلے یارسول اللہ

اُداسی اوندی اے کر کر کے ہلے یارسول اللہ
مدینے نوں سفینہ ہن تے ہلے یارسول اللہ

ترے روضے تے بختاں والے چلے یارسول اللہ
مقدّر تے نہ میرا زور چلے یارسول اللہ

نہ جانڈے ہجر اندر ہنجو ٹھلے یارسول اللہ
ہوا دے ہتھ بڑے پیغام گھلے یارسول اللہ

رسولاں دی شب اسری امامت تیرا حصہ سی
تری جگاں چ ہو گئی بے بے یارسول اللہ

وَرَفَعْنَا لَكَ

قمر نے تاریاں نے، کہکشاں نے حوراں ملکاں نے
ترے دیدار لئی رستے سی ملے یارسول اللہ

سوا تیرے بھلا کونین وچ کس نوں عطا ہوئے
نظر مازاغ دی، وائیل چھلے یارسول اللہ

قیامت نوں شفاعت دا تری بس آسرا مینوں
کوئی کر توت نہیں نازش دے پلے یارسول اللہ

﴿دو شعر﴾

پاک نبیؐ دی رحمت آ کے لے لیندی اے باہواں وچ
جند نمائی پھسدی اے جد اچیاں نیویاں راہواں وچ

اوہدے صدقے چنگا آسی آخری ساہ وی نازش دا
جسدیاں نعتاں دی خوشبوئی رچی ہوئی اے ساہوواں وچ

وَرَفَعْنَا لَكَ

صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ

کرماں والا شہر مدینہ
شہر انوکھا شہر مدینہ

باغ بہشت دا چھاں روئے دی
کتا پیارا شہر مدینہ

جتنے رحمت ربدی سستی
جگ وچ کلا شہر مدینہ

لذت نویں ملی ہر واری
جدوی تکیا شہر مدینہ

خوشبوآں دا مرکز پچھو
میں آکھاں گا شہر مدینہ

گوکے میرے دل دی دھڑکن
شہر مدینہ ، شہر مدینہ

تکدا نہیں اوہ غیراں وئے
جہنے تکیا شہر مدینہ

وَرَفَعْنَا لَكَ

جہنوں آوے اذن حضوروں
 اوہ تک لیندا شہر مدینہ
 روندے جاؤ، ہسدے آؤ
 خوشیاں ونڈدا شہر مدینہ
 فضل تھیں بختاں وچ نازش دے
 کر دے مولا، شہر مدینہ

نعتیہ چومصرے

اکو کرم دی نگہ دے نال سب دا غم تھیں پار سفینہ حضورؐ کیتا
 ٹھیکر نالوں نکما سی دل جہڑا، سُچا صاف نگینہ حضورؐ کیتا
 رب سورت مژمل وچ ذکر کردا ایہو جہیا شبینہ حضورؐ کیتا
 چن توں سوہنیاں تلیاں دے نال نازش یثرب تائیں مدینہ حضورؐ کیتا

اوہدے پاروں جہان دے واسیاں نوں ربد اپاک کلام قرآنِ بلیا
 شبِ قدر آئی جہڑے ماہ اندر صدقہ جوڑیاں دا اوہ رمضانِ بلیا
 ملی زندگی سانوں ہنڈون خاطر، زندگانی دا سارا سامانِ بلیا
 نازش سب توں وڈی عطا دساں آپؐ ملے تے رب رحمانِ بلیا

وَرَفَعْنَا لَكَ

صَلِّ عَلَىٰ مُحَمَّدٍ

غماں فکراں دی نہیری فیر جھٹی یارسولُ اللہ
بچا لینا مری آساں دی کُلی یارسولُ اللہ

مری جند پھس کے دُنیا بکھیریں آ کھدی پئی اے
میں بھٹی یارسولُ اللہ ، میں بھٹی یارسولُ اللہ

سنوارو آپ ایہناں نوں نکھارو آپ ایہناں نوں
نہ لگ جاوے مرے بختاں نوں اُلی یارسولُ اللہ

تری سیرت دا ہر ورقا زمانے واسطے رہبر
تری ہر ساہ جواہر نال تلی یارسولُ اللہ

سمائی واپنا سارے جہاں وچ خیر و خوبی دی
تری وائیل دی جد زلف گھٹی یارسولُ اللہ

تری رحمت نے آکے مان رکھیا میں نماںے دا
غموں اٹھر جدوں اکھیاں چوں ڈہلی یارسولُ اللہ

مدینے پاک دے صدقے مرے بختاں دے وچ رکھنا
مدینے دی ہوا ، پانی تے گئی یارسولُ اللہ

وَرَفَعْنَا لَكَ

کرم فرماون تے دید دی خیرات دے جانا
جدوں سرہیوں مری اگھیاں چ پھٹلی یارسول اللہ

قیامت تیک دی نیندر جدوں سونوے ترانازش
بقیع دی خاک دی مل جائے جلی یارسول اللہ

﴿دو شعر﴾

حجاں دا پراگانہ زکاتاں دا پراگانہ
صوماں دا پراگانہ صلاتاں دا پراگانہ

بن حُبّ نبیؐ کجھ وی نہیں کم آوندانازش
خیراتاں دا انبار، رکاتاں دا پراگانہ

وَرَفَعْنَا لَكَ

صَلِّ عَلَىٰ مُحَمَّدٍ وَآلِهِ

مُونہوں جدوں وی نام محمدؐ دا بولینے
پڑھکے درود پاک گرہ دل دی کھولینے

دوئیں جہانیں ساڈا نبیؐ ساڈا آسرا
غم دے تھیریاں چج اسی کنج ڈولینے

دکھ درد دیاں بیتیاں دسیئے حضورؐ نوں
ایہہ پھولنے جہان دے اگے نہ پھولینے

مل لینے مُونہاں اُتے عطا ربدی جان کے
ہنجو نبیؐ دی حُب دے نہ مٹی چج رولینے

ونڈیئے جہان بھر چج محبت حضورؐ دی
نفرت دے کاہنوں پالینے زہری سپو لینے

رکھنا زبان مٹھی ہے سنت حضورؐ دی
وچ گفتگو دے گوڑ دا موہرا نہ گھولینے

دل عرش ہے خدادا ایہہ رکھے ہمیش یاد
پیراں دے پٹھ. دل نوں نہ اینویں مدھو لینے

وَرَفَعْنَا لَكَ

پر دے دا حکم دیندے نیں رب تے اوہدا رسولؐ
اک دوسرے دے عیب نوں مڑ کیوں پھر ولیے

دیکھن دے لئی حضورؐ دے اوصاف دا بیان
قرآن کھو لیے تے حدیثاں نوں پھو لیے

گنتی چ آ نہ سکدیاں شاناں نبیؐ دیاں
کیوں ایہناں تائیں عقل دی تکرری چ تو لیے

نازیش نوں ایہہ خطاب اے سب نالوں ودھ پسند
سارے انج آ کھو مینوں "نبیؐ دیے گولیسے"

نعتیہ چومصرعہ

پیدا جیکر نہ نبیؐ کریم ہندے جگ دی کھیڈ نہ ربؐ رچائی ہندی
ایہدن رات ہندے نہ ایہہ چن تارے کدھرے بدلائن جھڑی نہ لائی ہندی
قصے ہندے فراق وصال والے نہ محبتاں نے ٹھنڈ پائی ہندی
ناز جے نہ سوہنے دانور ہندا، رب نے سورج دی بتی بجھائی ہندی

وَرَفَعْنَا لَكَ

صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ

کرم دا خزینہ مدینہ مدینہ
عطا دا گنجینہ مدینہ مدینہ

پہشتاں نوں جاندی اے راہ ایٹھوں سِدھی
ہے جنت دا زینہ مدینہ مدینہ

سکھوندا اے سرکار دے عاشقاں نوں
ادب دا قرینہ مدینہ مدینہ

میری چند مری جاں مرے دلدی دھڑکن
میرا مرنا جینا مدینہ مدینہ

انگٹھی جے آکھاں میں سارے جہاں نوں
تے اسدا نگینہ مدینہ مدینہ

وگاڑن گے رکیہ غم دے طوفان میرا
ہے میرا سفینہ مدینہ مدینہ

وَرَفَعْنَا لَكَ

بے سینے بیچ لو ہووے سوہنے دے ناں دی
 تے بن جاوے سینہ، مدینہ مدینہ
 بے سد لین سرکار اک وار درتے
 تے چھڈاں کدی نہ مدینہ مدینہ
 ہے کوئی کسے دا تے کوئی کسے دا
 ہے ساڈا مدینہ، مدینہ، مدینہ
 مرے دن دا ایہو وظیفہ ہے نازش
 تے ورو شبنہ مدینہ مدینہ

نعتیہ چومصرعہ

گل کرے کیہہ اوہدے مقام والی لامکان تے ہو یا قیام جسدا
 اوہدے اسم مقدس توں جان صدقے سارے نانوالتوں پہلوں سی نام جسدا
 کوئی پڑھے تے توڑ پچاؤنے لئی چک لیندے فرشتے سلام جسدا
 نازش اوس دا کیہہ مقام دتے، کوئی سمجھ نہ سکیا مقام جسدا
 وَرَفَعْنَا لَكَ

صَلَّىٰ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ

منگدے پئے نیں طالب دیدار حاضری
اے انبیاءؑ دے قافلہ سالارؑ ، حاضری

لُوں لُوں نے رات دن ایہہ وظیفہ بنا لیا
سرکار حاضری ، مرے سرکار حاضری

دیدار بن علاج نہ دکھیاں دے روگ دا
چوہندے نیں تیرے ہجر دے بیمار حاضری

آواں نہ چھڈ کے تیرے مدینے نوں چیندے جی
ہووے عطا جے احمد مختار صَلَّىٰ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ حاضری

پلکاں دے نال درتے کراں میں بہاریاں
بخشو کدی جے سید ابرار حاضری

اوہو نشہ پلاؤ بلا کے مرے حضورؐ
بختاں بچ ہووے آقا فیر اکوار حاضری

ڈرناوی آں، تے رہ وی نہیں سکدا سوال توں
نازش کمینے نوں وی اے درکار حاضری

وَرَفَعْنَا لَكَ

صَلِّ عَلَىٰ مُحَمَّدٍ وَآلِهِ

کوئی نہ دردی پاک حبیبِ پیارے وانگوں
کہڑا ہور سہارا، ایس سہارے وانگوں

بھیک دے نال دعاواں وی جس درتوں لبھن
ہور نہ کوئی دوارہ ایس دوارے وانگوں

اوہناں نے زخماں تے پیار دا مرہم رکھیا
ایہہ دنیا سی ہنجوواں بھرے پٹارے وانگوں

چن توں ودھکے روپ اے سوہنے دی اڈی دا
لاٹ دنداں دی بجلی دے لشکارے وانگوں

آپ دے نورنوں چن سورج وانگر کنج لکھئے
کس انصافوں چن نوں آکھئے تارے وانگوں

ریس نہ کوئی مائی حلیمہ دی گلی دی
کہڑا محل اے اوس کھجوری ڈھارے وانگوں

نازش چل کے اوتھے دل دیاں گلاں کریئے
جس دربار چ کوئی گل نہیں لارے وانگوں

وَرَفَعْنَا لَكَ

صَلِّ عَلَىٰ مُحَمَّدٍ وَآلِهِ

لگے نیں پھل درود دے دل دے درخت نوں
لُوں لُوں سلا ہوندا اے مرے اُپے بخت نوں

ہنجواں دے موتی کر کے دروداں دے سچ بند
تیار کر رہیا واں مدینے دے رخت نوں

جاواں گا کد مدینے تے آوے گا کد قرار
دل میرا ایس ہجر نے پھڑیا اے وخت نوں

ٹٹا اے دل جہان توں جڑیا نبیؐ دے نال
چنگا ای آکھو جگ دے رویتے کرخت نوں

اُکھیاں سچ پاک خاک دا سرمہ اے نازشآ
تکدا ای نہیں میں تاج نوں، گرسی نوں، تخت نوں

وَرَفَعْنَا لَكَ

صَلِّ عَلَىٰ مُحَمَّدٍ

آلِ نَبِيِّ دے جیہڑا سفینے توں دُور نہیں
منزل دا نور اوسدے سینے توں دُور نہیں

جو اوھناں دے غلاماں دا بنیا دلوں غلام
سمجھو اوہ رحمتاں دے خزینے توں دُور نہیں

چوکھٹ مرے حضورؐ دی جہناں نے مل لئی
خوش بخت اوہ بہشت دے زینے توں دُور نہیں

اک وار جے لگاؤ تے ست پُشتاں مہک جان
ایہہ معجزہ نبیؐ دے پسینے توں دُور نہیں

لگدا اے ختم ہووسی ورہیاں دا انتظار
طیبہ دی دید چند مہینے توں دُور نہیں

بھاویں مدینہ دور اے تیرے توں نازشا
جھلّیا، یقین کر، توں مدینے توں دُور نہیں

وَرَفَعْنَا لَكَ

صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ

تیرے دربار دی چاکری دے سوا کوئی شے ہو سرکار درکار نہیں
چھڈ کے تیری غلامی دے اعزازنوں مینوں دولت دے انبار درکار نہیں

نبض چھڈ دے طبیباتوں لاچار دی، رمز بچھی نہ توں میرے آزار دی
ایس بیمارنوں ہو کوئی دوا باہجوں روضے دے دیدار درکار نہیں

لوہدی قسمت خسارہ لے دو جگ دیوچ لوہنوں سٹن گے اعمال لوہدے آگ دیوچ
جہنوں آل نبی نال الفت نہیں، جہنوں اصحاب دا پیار درکار نہیں

اوہ گناہگاراں نوں بخشووندے نہیں پئے
دھپاں چھاواں توں سانوں بچوندے نہیں پئے

ایسی لچپال سرکار دے ہندیاں
ہور کوئی وی سرکار درکار نہیں

نعت سندا رہویں تے سوندا رہویں
نقش آقا دا دل وچ جموندا رہویں

قبر وچ صرف توحید دا نازشا
کامیابی لئی اقرار درکار نہیں

وَرَفَعْنَا لَكَ

صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ

ایس لئی میں ڈھونڈ دا رہناں واں حیلے نعت دے
میں کچھ نوں ملی ہر شے وسیلے نعت دے

آپ دی سرکار وچ شاید ایہہ ہو جاؤن قبول
پیش کرنے لئی میں کچھ اکھر دلیے نعت دے

نال ہنجواں دے میں تر کیتا قلم دی جیہہ نوں
بول تاں نکلے نیں کچھ ایسے سبیلے نعت دے

نامِ نامی آپ دا جسدِ لباں تے آوندا
چاروں پاسے کھنڈ دے چان نشیلے نعت دے

ہر جگہ ایہو صدا صلِّ علی صلِّ علی
گوںج دے نیں رات دن نغمے سُریلے نعت دے

میں تصوّر وچ جدوں دیکھاں مدینے پاک نوں
بول بن دے جان آپے ای وسیلے نعت دے

ہور کچھ نہیں بس ایہہ ہو یا اے کرم سرکار دا
زل گیا نازش وی دیکھو وچ قبیلے نعت دے

وَرَفَعْنَا لَكَ

صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ

لنگھ جاویگا منجدھار چوں اُمت دا سفینہ
وسدا رہوے سوہنا ترا منٹھار مدینہ

کنا گو سکوں ہوسی ترے روضے تے آقا
تصویرنوں تکیاں وی جے ٹھر جاندا اے سینہ

گنبد ترا چن تاریاں نوں ونڈے ضیاواں
چوکھٹ تری محبوباً بہشتاں دا اے زینہ

ذرے ترے قدماں تھیں لگے بن گئے ستارے
کستوری توں چنگا ترے مٹھے دا پسینہ

طیبہ دی فضاواں پچ میں میلاد مناواں
آوے جے مینوں او تھے ولادت دا مہینہ

دیندے اوٹسی آپے طلب توں وی ودھیرا
اوندانئیں منگتے نوں تے منگن دا قرینہ

نازش نوں عطا کر دیو حسین دا صدقہ
کیوں غیر دے بوہے تے ترا جاوے کمینہ

وَرَفَعْنَا لَكَ

صَلَّىٰ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ

محمدؐ مصطفیٰؐ صلّٰ علیٰ دا فیض جاری اے
ہر اک تھاں تے حبیبؐ کبریا دا فیض جاری اے

صداقت دا پھریرا حشر تک اچّا ای رہنا ایں
سخی صدیقؐ دے صدق و صفا دا فیض جاری اے

ایہہ گل اپنے تے اپنے، غیر وی تسلیم کردے نیں
عمرؐ دے دبدبے دا، اتقا دا فیض جاری اے

حیا تے حلم و اے لوک اتھے سر جھکوندے نیں
غنی عثمانؓ معیارِ حیا دا فیض جاری اے

لگائیے فاتحِ خیبر دا جے نعرہ تے جتِ مملدی
علیؓ شیرِ خدا، مشکل کُشا دا فیض جاری اے

نجف، قم، پاک پتن، شرقپور، بغداد تے کلیر
ہر اک تھاں تے خدا دے اولیاء دا فیض جاری اے

رہوے گا تا ابد چرچا نبیؐ دے فیض دا نازش
ازل توں لے کے محبوبؐ خدا دا فیض جاری اے

وَرَفَعْنَا لَكَ

رات معراج دی آقاؐ دولہا بنے عرشِ اعلیٰ توں ربا پیام آ گیا
ہونٹ کا فوری تلیاں تے لاوے پیالیکے درتے براقِ اج غلام آ گیا

اُمّ ہانی دے گھر توں روانہ ہوئے نال نوری ملائک دی بارات سی
ڈھتھاں پیٹیاں نیں بیت المقدس دے وِج انبیاء کہن ساڈا امام آ گیا

ایسی محفل نہ ہوئی نہ ہونی کدی ایسا جلسہ فلک نے نہ مڑ ویکھیا
کیف وِج ساری مسجد سی ڈبی ہوئی دید دیوں نوں ماہ تمام آ گیا

عرش نوں مصطفیٰؐ دی سواری گئی، انبیاء آ کھدے الوداع یا نبیؐ!
ساتھ چھڈ کے تے جبریلؑ رُکدے نیں پئے، سدرۃ المنتهیٰ دامقام آ گیا

دیکھے بھالے سی محبوبؐ نے راستے آپؐ پئے اگانہہ دید دے واسطے
اُذُن مِنی دی آواز اوندی گئی قابِ قوسین والا مقام آ گیا

آکھیا اپنے بندے نوں جو آکھیا
سورۃ نجم وِج رب دا ارشاد اے

ناز شاسال اٹھاراں گئے پل دیوِج
دیکھ کے سوہنا سارا نظام آ گیا

وَرَفَعْنَا لَكَ

صَلَّىٰ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ

سوچنا ہاں کہ بڑا چنگا مقدر ہندا
جے میں طیبہ دے کسے چوک دا پتھر ہندا

ہندا عرشاں تے کوئی ہوری وی رب دامہمان
کوئی رتے پج جے سوئے دے برابر ہندا

جے نہ دنیا تے مرے آقا لیوندے تشریف
سوچ لو حال اتھے کتا کو اتر ہندا

جے سکندر نوں پتہ چلدا اوہدے رتے دا
ہندا اوہ گولا اوہدا ، کاہنوں سکندر ہندا!

جے خدا دل دیاں اکھیاں تھیں وکھاوے سانوں
دیکھئے عرش تے وی ذکر پیمبر ﷺ ہندا

کوئی دیوے تے سمندر وی اے قطرہ نازش
جے اوہ دے دین تے قطرہ اے سمندر ہندا

وَرَفَعْنَا لَكَ

صلى الله عليه وسلم

کرماں والا شہر مدینہ
شہر انوکھا شہر مدینہ

باغ بہشتی چھاں روضے دی
کٹا پیارا شہر مدینہ

جٹھے رحمت ربّدی سستی
جگ وچ کلا شہر مدینہ

لذت نویں ملی ہرواری
جدوی تکیا شہر مدینہ

گوکے میرے دل دی دھڑکن
شہر مدینہ ، شہر مدینہ

تکدا نہیں اوہ غیراں ولے
چہنے تکیا شہر مدینہ

روندے جاؤ ہسدے آؤ
خوشیاں وٹڈا شہر مدینہ

ورفعنا لک

جہنوں اذن حضوروں آوے
 اوہ تک سکدا شہر مدینہ
 فضل تھیں بختاں وچ نازش دے
 کر دے ربا ! شہر مدینہ

ﷺ

خوشیاں تھیں مہکاون و بیڑا صفتاں پاک رسولؐ دیاں
 غم دریاؤں کڈھن بیڑا صفتاں پاک رسولؐ دیاں

ایہو مرضی اے مولا دی ، سُنّت ایہہ حسانؑ دی اے
 خوش قسمت اے کر دائے جہڑا صفتاں پاک رسولؐ دیاں

توں وی اُمت میں وی اُمت ، مُور کھا جھگڑا کا ہدا اے
 کریئے چھڈ کے جھگڑا جھیرا صفتاں پاک رسولؐ دیاں

نعتاں والا ، ہر شاعر نوں آپوں نعت سکھوندا اے
 کر سکدا بن اذنوں کیہڑا صفتاں پاک رسولؐ دیاں

توں وی نازش صفت کری جا چمکے تیری قسمت وی

طیبہ ول لواون گیڑا صفتاں پاک رسولؐ دیاں
 وَرَفَعْنَا لَكَ ذِكْرَكَ

صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ

خوش بخت جیہڑے آئے نیں ہو کے مدینیوں
رحمت دے ہار لیائے پرو کے مدینیوں

اکھیاں پچ اج وی اوہناں دی، ساوے نیں اتھر و
آئے جو روضے سانویں کھلو کے مدینیوں

جو با ادب نیں آئے نیں بھر بھر کے جھولیاں
جو بے ادب سی، آئے نیں پھو کے مدینیوں

بیمار ای جے روح تے پنڈے تے پا کے آ
آبِ شفا دے چار گو بو کے مدینیوں

رحمت دے بُو ہے گھلے نیں آ جاؤ عاصیو
مِلدے پئے نیں رات دن ہو کے مدینیوں

سب نعمتاں چوں اوہناں دا وکھرا ای سی مزا
افطاری وچ جو کھاہدے نیں ڈو کے مدینیوں

اج سَینَسِ والے کھولدے پئے نیں جو نازشا
اوہ راز کھل مچکے نیں چرو کے مدینیوں

وَرَفَعْنَا لَكَ

ﷺ

مرے نبیؐ دی قیل قال چال ڈھال روشنی
کمال سارے آپؐ وچ تے ہر کمال روشنی

حضورؐ دے لباس دا، حضورؐ دے وجود دا
ہے تار تار معجزہ تے وال وال روشنی

ہدایتاں دے نجم نہیں غلام سارے آپؐ دے
کتے خُیبؐ روشنی ، کتے بلالؓ روشنی

جہان جگمگا رہیا اے ایہناں دی ضیا دے نال
نبیؐ دے یارؓ روشنی، نبیؐ دی آلؓ روشنی

حضورؐ مینوں ہجر دے ہنیریاں چوں کڈھ دیو
حضورؐ آج دی شام اے مرا سوال روشنی

سدا جو نازش اوہناں تے پڑھے درود تے سلام
سفر کرے ہمیش اوہدے نال نال روشنی

وَرَفَعْنَا لَكَ

صَلِّ عَلَىٰ مُحَمَّدٍ

اکو گل کرے، کیوں کرے کوتر سو
صَلِّ اللہ علیہ وسلم پڑھدا رو

متھا مارنا چنگا نہیں گستاخاں نال
اٹھے اگے رونا اے اکھیاں دا گھو

عشق نے ایہہ گل شیخ جنید نوں کہی ہوو گی
نبی دی آل دے ہتھوں اج توں جان کے ڈھو

خیراں گھیرے پے کے مانگت منگدے نیں
وقت دُعا دے توں وی رب دے کھیرے پو

نیکی نیجیں گاتے نیکی وڈھیں گا
کنکوں اوتھے کنک ملے گی جو توں جو

اوہدی یاد دے مستاں نوں تے نہیں رہندا
چاء فیدے دا یا نقصان دا کوئی بھو

زر نوں سانہن والے سانجھے جاندے نیں
ونڈن والے نازش لیندے ستر لو

وَرَفَعْنَا لَكَ

صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ

عاشقاں دا دل مدینہ طیبہ
عشق دی منزل مدینہ طیبہ

آگیا اوہ رحمتاں دی گود وچ
ہویا جو داخل مدینہ طیبہ

ذرے ذرے وچ ضیا سرکار دی
پیار دے قابل مدینہ طیبہ

ساڈا ماضی وی اے ساڈا حال وی
ساڈا مستقبل مدینہ طیبہ

مشکلاں کیہ مشکلاں دا ذکر کیہ
کٹے ہر مشکل مدینہ طیبہ

رات دن سرکار دے جلوے دے نال
کردا اے جھلمیل مدینہ طیبہ

میںوں کیہ طوفان دا غم نازشا
ہے مرا ساحل مدینہ طیبہ

وَرَفَعْنَا لَكَ

جاندے تیرے دینے نوں سنت قافلے، حکم ہووے تے میں وی تیاری کراں
منگاں دن رات دربار دی حاضری، روز خط لُون وی انتظاری کراں

تیرا روندا اے برده کمینہ شہا، لُدّہ ہُن تے وکھادے مدینہ شہا
تنگاں جالی سنہری تے گنبد ہرا، تیرے قدماں توں جند جان واری کراں

حاضری دا اشارہ ملے یا نبیؐ، پھٹ جدائی داہن تے سلے یا نبیؐ
خاک داسر مہ اکھیاں دے وچ پون لئی، نال پکاں دے درتے بہاری کراں

عمر بتی اے وچ ہجر دے روندیاں
شیشے اکھیاندے دیدار لئی دھوندیاں

پردہ و الفجر مکھ توں ہٹاؤ کدی
کد تیکر سوہنیا! آہ و زاری کراں

روواں نازش مدینے دی میں یاد وچ
کاش ہووے اثر میری فریاد وچ

سارا دن ہجر وچ اشک باری کراں
تے میں راتاں نوں اختر شماری کراں

وَرَفَعْنَا لَكَ

صَلِّ عَلَىٰ مُحَمَّدٍ

میں وی اک دن مدینے جاواں گا
حال سوہنے نوں جا سناواں گا

جد ٹڑاں گا نبیؐ دے شہر دے ول
خورے کتنا کو چا چڑھاواں گا

دیدے ٹھاراں گا دید پاپا کے
جالیاں سینے نال لاواں گا

پیش کر کے میں پھل دروداں دے
اپنے دل دی مراد پاواں گا

آپ دے دردی خاک ہے اکسیر
سرُمہ اس خاک نوں بناواں گا

فیر نازش میں نال ہنچواں دے
نعت سرکار نوں سناواں گا

وَرَفَعْنَا لَكَ

صَلِّ عَلَىٰ مُحَمَّدٍ وَآلِهِ

سُن لال جے سَدّیا اے نبیؐ نے مدینیوں
جاواں نہ آواں باراں مہینے مدینیوں

حُب دے ادب دے پیار دے الفت دے چاہ دے
سکھتے اَساں تے سارے قرینے مدینیوں

کردا سی کون جاگ کے راتیں عبادتاں
پہنچے جہان بھر چ شپنے مدینیوں

بنکے فرشتے اوندے نیں دن رات ٹولیاں
لگے ہوئے نیں عرش نوں زینے مدینیوں

بغداد، لہور، پاکپتن، تونسہ، شرقپور
ونڈے گئے نیں ہر تھاں خزینے مدینیوں

اللہ دی شان، پارسا ہندے رہے تیار
ہو کے وی آ گئے میں جہے کمینے مدینیوں

نازش نثار اوہناں دے چنگے نصیب توں
لے آئے نیں دُھوا کے جو سینے مدینیوں

وَرَفَعْنَا لَكَ

صَلَّىٰ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ

مِل گئی اے جہنوں میرے پیمبر دی گدائی
اوہنوں تے کسے شے دی کدی تھوڑ نہ آئی

لَتَّهَا نَشْهَ اَوْسَدَا مُرُّ مَرْدِ دَمًا تِيك
مے اپنی محبت دی جہنوں شاہ نے پلائی

حصے بچ جہدے آ گیا غم پیارے نبی دا
مِلگئی اے اوہنوں دُنیا دے ہر غم توں رہائی

آقا دی غلامی دا پٹہ پالیا جہنے
اوسے دا خدا ہو گیا ، اوسے دی خدائی

دسیا اے ایہہ صاف آیت "ما اَوْحٰی" نے سانوں
محبوب توں مالک نے کوئی گل نہیں لکائی

رج رج کے لواں پیار تھیں میں جالی دے بوسے
دربارِ مدینہ بچ جے ہو جاوے رسائی

کم سَور گیا حشر دے میدان بچ نازش
سرکار دے ناں دی میں جدوں دتی دُہائی

وَرَفَعْنَا لَكَ

صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ

آقا سوچ نوں لو دیندے نیں
جو وی منگئے سو دیندے نیں

روشن رکھدے نیں عالم نوں
پھلّاں نوں خوشبو دیندے نیں

نال اوہ رحمت دے چھٹیاں دے
کالے دفتر دھو دیندے نیں

محشر نوں وی ساتھ نہیں چھٹنے
ایسی لڑی پرو دیندے نیں

چمکدی اے آئینے وانگوں
دل مٹی انج گو دیندے نیں

عییاں دے دفتر اوہ نازش
کملی پیٹھ لکو دیندے نیں

وَرَفَعْنَا لَكَ

صَلِّ عَلَىٰ مُحَمَّدٍ وَآلِهِ

آپؐ آئے تے زمانے تے بھلایاں آئیاں
پیار آیا، امن آیا تے سچایاں آئیاں

دس اے مکے دی زمیں سانوں کہ عبداللہؐ دے گھر
کون آیا اے کہ عرشاں توں ودھایاں آئیاں

اک حلیمہؓ دی حلیمی نے سعادت پائی
کرو فر والیاں اُنچ چوکھیاں دایاں آئیاں

آئے سرکارؐ بہشتاں دی بشارت لے کے
نوع انساں دے لئی اگ توں رہایاں آئیاں

منگیاں جد نعمتاں محبوبؐ دے صدقے رب توں
دنی ہاتف نے ندا غیبوں کہ آئیاں آئیاں

سبز گنبد دے تصوّر سچ جدوں پڑھیا درود
موتیاں وانگ دلاں اُتے صفایاں آئیاں

جے اوہؐ راضی نہیں غریبی اے امیری نازش
جے اوہؐ رُس پئے تے کسے کم نہ کمایاں آئیاں

وَرَفَعْنَا لَكَ

صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ

ٹُریاں سِیاں مدینے ساریاں
رہ گیاں پچھے نصیباں ہاریاں

منگتیاں نوں سُدلیا سرکار نے
ہو گیاں طیبہ دے ول تیاریاں

ہو گیاں آسان سوہنے دے طفیل
منزلاں جنیاں وی پسن بھاریاں

حاجیاں دے ویہڑے خوشیاں آگیاں
دُور ہوئیاں ساریاں دشواریاں

ساڈے لئی کرنا دعاواں، حاجیو!
دید نال اکھیاں تساں جد ٹھاریاں

جالیاں دے کول بہہ کے ادب تھیں
عرض کرنا مشکلاں ایہہ ساریاں

آکھنا، والیل زلفاں والیاء
سُن لوئیں بے زردیاں وی زاریاں

وَرَفَعْنَا لَكَ

آ کھنا، مازاغ نیناں والیا
 روندیاں نے سدھراں بیچاریاں
 آ کھنا ، والفجر متھے والیا
 شان تیری توں میں صدقے واریاں
 آ کھنا ، والشمس چہرے والیا
 پھبدياں تینوں نیں سب سرداریاں
 آ کھنا، نازش نوں وی سد لو حضور
 ایہدیاں متاں وچھوڑے ماریاں

﴿دو شعر﴾

ہر حالت وچ شکر خدا دا کر دے رہیے
 چارہ ہر دم نیک دعا دا کر دے رہیے

لے جا میرے ہنجو واں نوں سرکار دے درتے
 نازش ترلا انج ہوا دا کر دے رہیے

وَرَفَعْنَا لَكَ

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

تھاں نہیں کوئی طیبہ شہر دے سوہنے تھاواں ورگے
نہیں نظارے کدھرے اوہناں مست فضاواں ورگے

چن توں سوہنیاں تلیاں جتھے پاک نبیؐ نے لائیاں
کہڑے رستے اوہناں کرماں والیاں راہواں ورگے

شان بیان کرے کنج کوئی پاک نبیؐ سروردی
جہناں نوں رب کئی ناں بخشے اپنے نانواں ورگے

کہیرا چکے ما اؤٹے دا رازاں والا پردہ
ہوئے سن کجھ سخن ضروری خاص صلاحواں ورگے

جسدی انگلی چن پئی توڑے، سورج پئی پرتاوے
کتھے بازو اوہدیاں معجزے والیاں باہواں ورگے

پاک نبیؐ تے نال محبت بھیج درود دی ڈالی
نال درود دے ٹل جان دے نیں وقت بلاواں ورگے

چل نازش گنبد دی چھانویں ٹھنڈ کلیجے پائیے
کتے نہ دو جگ اندر سائے اوہناں چھانواں ورگے

وَرَفَعْنَا لَكَ

آئے نیں زائرِ مرے سرکارؐ، دُوروں نیڑیوں
دیکھنے لئی آپؐ دا دربار، دُوروں نیڑیوں

میرے آقاؐ، ساریاں دی حاضری ہووے قبول
جو دروداں دے لیائے ہار، دُوروں نیڑیوں

کر دیو داڑو غماں دا، دے دیو سب نوں شفا
روگ لے کے آئے نیں بیمار، دُوروں نیڑیوں

دُوروں تکدا اے کوئی گنبد، کوئی چُمد اے تھم
جذب کر دے پئے نیں سب انوار، دُوروں نیڑیوں

جتھوں جتھوں آپؐ لنگھے اوہ حرا اے یاں قبا
اوندی پئی اے انج وی مہکار دُوروں نیڑیوں

فارسوں سلمانؐ، نازش، رُوموں آئے سن صہیبؐ
حق دا ہوکا سُنکے آئے یار دُوروں نیڑیوں

وَرَفَعْنَا لَكَ

صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ

عاصیاں دے بیڑے کیچے پار کملی والےؑ نے
دُبدے سفینے وِ تے تار کملیؑ والے نے

کمی کہڑی رہن وِتی آقاؑ نے عطاواں وِج
رحمتاں دے ونڈے نیں بھنڈار کملیؑ والےؑ نے

سجناں دے نال پیار ہر کوئی کردائے
وِریاں دے نال کیجا پیار کملیؑ والےؑ نے

طَالِحُ لَيْلىٰ والی باہواں نوں کھلار کے
مَل لئے سارے گنہ گار، کملیؑ والےؑ نے

جِتا کرم چاہو لے تو حشر وِج عاصیو !
کھولیا شفاعت دا بازار کملیؑ والےؑ نے

ہولے مہل ہو گئے گنہ گار ویکھ نازشا
لاہ چھڈے ہراں اتوں بھار کملیؑ والےؑ نے

وَرَفَعْنَا لَكَ

صَلِّ عَلَىٰ مُحَمَّدٍ وَآلِهِ

برسا دیو کرم دا ساون مدینے والے !
آساں دا مہک جاوے گلشن مدینے والے

تاریکیاں مٹاؤ ، دیدار بخش جاؤ
ہو جاوے میرے گھروں چانن مدینے والے

بن جاوے حاضری دا مُڑ کے کوئی بہانہ
سبجھاؤ ہن تے میری الجھن مدینے والے

گنبدنوں روز ویکھاں جالی نوں روز چٹماں
بن جاوے جے مدینہ مسکن مدینے والے

رحمت دی آس ہر دم رحمت دی پیاس ہر دم
ٹٹ جاوے ایہہ غماں دا بندھن مدینے والے

میری تے ایہہ دُعا اے، بس ایہو دُعا اے
روضے گواہنڈ ہووے مدفن مدینے والے

منگدا پیا اے نازش دیدار والی دولت
پھیلا کے اکھیاں دے دامن مدینے والے

وَرَفَعْنَا لَكَ

ﷺ

چھانویں گنبد دی جدوں جا کے مسافر بہہ گئے
انج لگا جسراں کہ عمر اں دے تھکیویں لہہ گئے

جالیاں دے سامنے اک کمنی جہی آئی جدوں
نوریاں دے پر میں جاتا نال میرے کھہہ گئے

منگتیاں دی موج ہو گئی، جو مُراداں منگیاں
پوریاں ہوئیاں نبیؐ دے درتے جسدم ڈھہہ گئے

آئے او بخشش دی تھاں تے سارے بخشے جاؤ گے
جاندے جاندے انج فرشتے زائراں نوں کہہ گئے

جالی روضے دی اسی اک وار چٹمن واسطے
آپ دے دربان دے سب بول ہنس کے سہہ گئے

واپس آ کے سچ کہیا نازش سفردے ساتھیاں
خیر نال آئے تے ہاں پر دل مدینے رہ گئے

ﷺ

صَلِّ عَلَىٰ مُحَمَّدٍ وَآلِهِ

جدوں روند اے دل فرقت بچ کلا یارسول اللہ
تری یاد آکے دیندی اے تسلا یارسول اللہ

ہری رکھی اے میرے دل دی کھیتی تیرے گنبد نے
قسم کھانا واں تیرے رب دی، واللہ، یارسول اللہ

ترے قدماں دی برکت نال رکھ سجدے بچ پیندے رے
سنا یا چتھراں وی اللہ اللہ، یارسول اللہ

اوہ تھاں ہندی گئی عظمت بچ ودھ سارے جہاناں چوں
وچھایا جتھے جتھے توں مُصلے یارسول اللہ

خدا خود تیریاں نعتاں کہوے قرآن دے اندر
کہوے کیہ نعت میرے ورگا جھلا یارسول اللہ

اٹھاوے آکے عزرائیل مینوں فیر اٹھاں میں
تری چوکھٹ تے ماراں انج چتھلا یارسول اللہ

اجازت دے دیوتے آکے دل دے پھٹ وکھا جاوے
بھرے میلے دے وچ نازش اے کلا یارسول اللہ

وَرَفَعْنَا لَكَ

صَلِّ عَلَىٰ مُحَمَّدٍ

دَسے تے کون دسے سراپا حضورؐ دا
وایل زلف ، واضح چہرہ حضورؐ دا

یسین دنداں اتوں ستارے پئے صدقے ہون
وَالْفَجْرَ لاٹاں ماردا متھا حضورؐ دا

یوئے دے لب بنائے تے ما زانغ اکھیاں
کھچیا جدوں خدا نے سی نقشہ حضورؐ دا

ایہہ ناں ہمیش رہنا اے خالق دے ناں دے نال
ھندا رہوے گا دائمی چرچا حضورؐ دا

دو بوندیاں لالووتے کئی پُشتاں مہک جان
کستوریاں دی جان اے پسینہ حضورؐ دا

چاہووتے چارے کوٹاں زمانے دیاں پھرو
شہراں دے وچوں شہر اے مدینہ حضورؐ دا

ودھ گئے نصیب اوہناں دے جگ دے نصیب توں
نازش جہناں نے پایا زمانہ حضورؐ دا

وَرَفَعْتَ الْكَوْكَبَ

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

گھر نمانے دے پھیرا پا جاؤ
اے خدا دے حبیب آ جاؤ

آس رکھنا واں دیدی ہر دم
آس میری نوں رنگ چڑھا جاؤ

روشنی دے دیو ہنیرے نوں
میری گلّی نوں بھاگ لا جاؤ

دل دی کھیتی مہک مہک جاوے
اپنی رحمت دا مینہ ورھا جاؤ

فیر نہ سون حشر تیک کدی
بختاں ستیاں نوں انج جگا جاؤ

ختم ہو جاوے رُت و چھوڑے دی
جھوک اُجڑی ہوئی وسا جاؤ

دید دا دان دے کے نازش نوں
ایہدے چاواں نوں چا چڑھا جاؤ

وَرَفَعْنَا لَكَ

صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ

فیر جے بنے میرے طیبہ جان دی صورت
روندیاں نکل آوے مُسکران دی صورت

آپؐ نے نکھاری اے، آپؐ اُتوں واری اے
اس جہان دی صورت، اُس جہان دی صورت

درتے آگیا اے براق، دیدی خدا مشتاق
کس نے آپؐ بن دیکھی لامکان دی صورت

نورِ مصطفیٰؐ لنگھیا چیر کے جدوں امبر
اودوں دیکھن آلی سی آسمان دی صورت

مَاطِغَے دا سُرمہ سی، لامکان دی تنہائی
دیکھی سی پروہنے نے میزبان دی صورت

مہربان آقاؐ دے سارے رُخ مثالی نیں
مہربانؐ دی سیرت، مہربانؐ دی صورت

رکھو اپنے نازش نوں دُور ابتلاواں توں
دیکھاں نہ کدی آقاؐ امتحان دی صورت

وَرَفَعْتَ لَكَ

صَلِّ عَلَىٰ مُحَمَّدٍ وَآلِهِ

دل دا نگر وساؤ، آقا مدینے والے
دیدار بخش جاؤ، آقا مدینے والے

اک رات توں کراں میں قربان زندگانی
سُفنے دے وچ جے آؤ، آقا مدینے والے

لنگر، سفینہ، ساحل، سب کچھ تھی او میرا
طوفان توں بچاؤ، آقا مدینے والے

رب نے مہار جگ دی دتی اے ہتھ تساڈے
بگڑی مری بناؤ، آقا مدینے والے

کلی مری دی قسمت محلاں توں ودھ کے چمکے
پھیرا کدی جے پاؤ، آقا مدینے والے

لکھاں نوں دید بخشی، سچ مچ دی عید بخشی
میںوں وی بھاگ لاؤ، آقا مدینے والے

نازش گدا اے دروا، جی حاضری نوں کر دا
اک وار مُر بلاؤ، آقا مدینے والے

وَرَفَعْنَا لَكَ

سرکارِ مدینہ، ساڈا وی
ترے شہرِ پیچ اُون نوں جی کردائے

ترے دردی خاک دے سرُ مے نوں
اگھیاں وچ پون نوں جی کردائے

اللہ کرم سلطانِ عرب، رنگ دینا کرم تھیں میری طلب
ہن فیر سنہری جالی نوں اکھیاں تے لون نوں جی کردائے

ہووے اک رات مدینے دی، ہووے گل بات مدینے دی
اک محفل سوہنیا نعتاں دی، تیری کول سجون نوں جی کردائے

معراج سخن نوں مل جاوے، پا فیر مراد نوں دل جاوے
مرا تیرے درتے آکے تے اک نعت سنون نوں جی کردائے

کدی سدلو او گنہارے نوں
دکھاں درداں دے مارے نوں

جالی دے سامنے نازش دا
دکھ درد سنون نوں جی کردائے

وَرَفَعْنَا لَكَ

صَلِّ عَلَىٰ سَائِرِ النَّبِيِّينَ

تُسی اتھرو پوُنجھنے جان دے او مینوں آقا رُون دی جاچ وی نہیں
مینوں دفتر سوہنیا بدیاں دے ہنجوواں تھیں دھون دی جاچ وی نہیں

میں غفلت دا ونجارا ہاں، کُل اُمت وچ نکارا ہاں
اڈھی رات نوں اٹھ دروداں دے مینوں ہار پروں دی جاچ وی نہیں

کہنا تے آں کول بلا مینوں، کہنا تے آں نہ تڑپا مینوں
پر جالیاں سامنے محبوباً! مینوں تے کھلون دی جاچ وی نہیں

کنج سوہنیا تیری بات لکھاں
کہیڑے ہتھ نال آقا نعت لکھاں

مینوں شوق دا قلم محبت دے
ہنجوواں پچ ڈبون دی جاچ وی نہیں

جیویں آقا کرم کموندے نہیں
عیباں تے پردے پوندے نہیں

کسے ہور نوں نازش ماڑیاں دے
انج عیب لکون دی جاچ وی نہیں

وَرَفَعْنَا لَكَ

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

عید میلاد منوندے نیں نصیباں والے
نعت دی بزم سچوندے نیں نصیباں والے

با وضو ہو کے تے مونہہ کر کے مدینے و تے
نام سوہنے دا پکوندے نیں نصیباں والے

ذکر کردے نیں تے سُنْدے نیں عرب دے چن دا
انج نصیباں نوں جگوندے نیں نصیباں والے

بے مراداں نوں کوئی سار نہیں نعتاں دی
نعت سُنْدے تے سُنْدے نیں نصیباں والے

ہر بہانے مرے سرکار دا ناں لے لے کے
دل دی دنیا نوں وسوندے نیں نصیباں والے

ریس کر سکا اے کون ایساں خوش بختاندی
گیت میلاد دے گوندے نیں نصیباں والے

ہائے مجبوری، ہری واری نہ آوے نازش
دل دے پھٹ جا کے وکھوندے نیں نصیباں والے

وَرَفَعْنَا لَكَ

صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ

اُمت دے بھاگ آ کے جگائے حضورؐ نے
وگرے ہوئے سی کاج، بنائے حضورؐ نے

تعلیم دیکے عدل دی الفت دی خلق دی
بُت اونچ نیچ والے گرائے حضورؐ نے

چادر چ رکھ کے کعبے دا پتھر اٹھالیا
جھگڑے قبیلیاں دے مکائے حضورؐ نے

يُعْطِيكَ رَبُّنَا آكْهِيَا، تَرَضِي وَيَا آكْهِيَا
جد عاصیاں لئی ہتھ سی اٹھائے حضورؐ نے

قدسی پئے تاہنگدے نیں مدینے نوں دوجی وار
منگتے تے بار بار بلائے حضورؐ نے

دریا اے رحمتاں دا پیا ٹھاٹھاں ماردا
گل نال لائے اپنے پرانے حضورؐ نے

مَنْ زَارَ قَبْرِي آكْهِيَا كَيْ دِي تَا اِي آسْرَا
نازش جہیاں دے رنج مٹائے حضورؐ نے

وَرَفَعْنَا لَكَ

صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ

نور ڈہلکاں مار دا اے میم دی بنگل دیوچ
جس طرح بجلی چمکدی رات نوں بدل دیوچ

اللہ اللہ نور دے پیکر دی تشریف آوری
آکے رُشَنایا اوہناں ماحول نوں اک پل دیوچ

والضحیٰ چہرے دے اندر لکھاں سورج چمکدے
لکھاں راتاں سوندیاں وایل دے گنڈل دیوچ

کون لکھ سکدا اے لفظاں وچ کہ کتنا حُسن سی
قدرتی لگے ہوئے مازاغ دے کجَل دیوچ

بن سکے نہ پاسکو وی مصطفیٰ دے رنگ دا
بھاویں لکھ سنڈھورنوں گھولے کوئی صندل دیوچ

کاش میرے کن دیوچ آکھے کوئی ہولی جہی
آیگا سدا مدینے چوں تینوں اجکل دیوچ

اپنے نازش تے مرے آقا عنایت دی نظر
کد تیکر بھٹکے وچارا ہجر دے جنگل دیوچ

وَرَفَعْنَا لَكَ

صَلَّىٰ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ

ہنجرواں دے دیوے پکاں تے بلدے نیں رات دن
سرکارِ تیر ہجر دے چلدے نیں رات دن

لمحے جدایاں دے مرے کملی والیاءِ علیہ صَلَّىٰ اللَّهُ
سینے دے اُتے مونگ پئے دلدے نیں رات دن

سرکارِ سد لوو تے سنور جان صبح و شام
سرکارِ ہُن تے ہو کے نکلدے نیں رات دن

ہتھ وچ تساں دے ویلے دی دتی اے رب مہار
بدلاؤ جے تُسی تے بدلدے نیں رات دن

رحمت دامنہہ پوے تے پلٹ آئے مُڑ بہار
رُکھاں دی تھاں تے زخم پئے پھلدے نیں رات دن

مُنعم خدا دی ذات دے قاسم تساڈی شان
سارے جہان ایٹھوں ای پلدے نے رات دن

نازش نوں تاہنگ ہر گھڑی روخنے تے اُون دی
ارمان سینے وچ مچلدے نیں رات دن

وَرَفَعْنَا لَكَ

ہجر دی واچھڑنے دل کیتا اے پھاوا یارسولؐ
کسدن آوے گا مدینے دا بلاوا یارسولؐ

ختم ہووگی کدوں ایہہ رات کالی قہر دی
مڑ کدوں ویکھاں گا گنبد ساوا ساوا یارسولؐ

سوچناواں سر جھکا کے جالیاں دے سامنے
کد چڑھاواں گا میں ہنجوواں دا چڑھاوا یارسولؐ

نت جدائی ڈنگدی، تے دل چوں ہو کے نکلدے
اتھروواں دا کس طرح روکاں میں لاوا یارسولؐ

آسرا دے جاندی اے تیری شفاعت آن کے
جد ڈروندا اے گناہواں دا بڈاوا یارسولؐ

واسطہ حسنینؑ دا امداد فرماؤ مری !
بول دیتا غم دے لشکر نے ہے دھاوا یارسولؐ

لیکے کیہ اوندا ترے دربار وچ نازش ترا
کیہ سی میرے کول ہنجوواں دے علاوہ یارسولؐ

وَرَفَعْنَا لَكَ

سرکار کرم ہووے سرکار عطا ہووے
 عُمر اں دیاں سِکدیاں نوں دیدار عطا ہووے
 سوہنے دے دوارے دی ایہہ ریت پرانی اے
 اک دانہ جے منگ لئیے انبار عطا ہووے

بھر دے نیں اوہ اینج جھولی سب تھوڑ مکوندے نیں
 جے گل دی طلب کریئے گلزار عطا ہووے

سخیاں دے سخی نیں اوہ نبیاں دے نبی وی نیں
 اک تئد دی کرو خواہش دستار عطا ہووے

غم دے صحراواں وچ ڈھپاں دا نہ ڈر مینوں
 جے سائے دی لوڑ پوے دیوار عطا ہووے

رب دیندا اے اوہناں نوں اوہ ونڈ دے نیں پئے نازش
 سو وار عطا ہووے ، لکھ وار عطا ہووے

وَرَفَعْنَا لَكَ

رب نے چاہیا تے مدینے دی فضا ویکھاں گے
فیر سرکار دے دربار نوں جا ویکھاں گے

سبز گنبد دیاں چھاواں چج کراں گے سجدے
باادب کس طرح چلدی اے ہوا ویکھاں گے

جے کرم ہو یا تے چٹماں گے سنہری جالی
نال ہنجوواں دے اسی کر کے دُعا ویکھاں گے

خاک گلیاں دی بناواں گے نظر دا سُرمہ
ڈرے طیبہ دے اسی سرتے سجا ویکھاں گے

اوس چوکھٹ تے جہدی شان اے عرشوں وودھکے
کس طرح شاہ وی بن دے نیں گدا ویکھاں گے

آس رکھنے آں مُڑ آوے گا بلاوا نازش
سامنے جالی دے مُڑ نعت سنا ویکھاں گے

وَرَفَعْنَا لَكَ

ﷺ

جے نعت سُندیاں اکھیاں دا وی وضو ہووے
تے دل دی بستی نہ کیوں فیر مشکبو ہووے

زبان پلے خدایا تے ناں نبی دا لوے
پوے جو کتھیں اوہ سوہنے دی گفتگو ہووے

پُکارے نام ترا یا نبی ﷺ مرا لوں لوں
نظر جے چُکاں، ترا شہر رو برو ہووے

میں سر دا تاج بناواں گا خاک طیبہ دی
مدینے جان دی پوری جے آرزو ہووے

خیال کر لئیں کہ کہیہ مصطفیٰ دی مرضی اے
خدا دی مرضی دی تینوں جے جستجو ہووے

رہویں جے گولا توں اپنے نبی دا اے نازش
عتمے تاجداراں توں ودھ تیری آبرو ہووے

وَرَفَعْنَا لَكَ

صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ

سوہنا سوہنا نام نبیؐ دا
چرچا ہر تھاں عام نبیؐ دا

شان نبیؐ دی سب تھیں اچی
جبرائیلؑ غلام نبیؐ دا

دلوں جو پڑھے درود نبیؐ تے
سُن سی کدی سلام نبیؐ دا

بِن و حیوں بولے نہ سوہنا
ربِ دی بات کلام نبیؐ دا

قَابِ قَوْسَیْنِ اَوْ اَدْنٰی
دَسے کون مقام نبیؐ دا

بناں حسابوں جنت جاسی
جو وی اے ہم نام نبیؐ دا

نازش اُسدی کل خدائی
جو بندہ بے دام نبیؐ دا

وَرَفَعْنَا لَكَ

صَلِّ عَلَىٰ مُحَمَّدٍ وَآلِهِ

پیا ترے ترے در دا کمینہ یارسول اللہ
میں ویکھاں گا کدوں تیرا مدینہ یارسول اللہ

طیباً جگ دیا ہُن تے دوا دیدار دی دیدے
جُدائی دے غموں دُھنڈا اے سینہ یا رسول اللہ

بنا پانی دی مچھی وانگ تڑپاں در تے آون لئی
جدوں وی آوندا حج دا مہینہ یارسول اللہ

تُسی اُپے تساں دی شان اُچی نعت وی اُچی
تساں دی عرشاں فرشاں تے کبینہ یارسول اللہ

کرم دی ایسی واچھڈو کہ ایہہ ساحل تے لگ جاوے
غماں وچ ڈولداے دل دا سفینہ یارسول اللہ

غماں دے بوجھ پاروں کچھ دناں توں تیرے نازش دا
ہے کرچی کرچی دل دا آگینہ یارسول اللہ

وَرَفَعْنَا لَكَ

ﷺ

کملیٰ والے دا نگر وسدا رہوے
اوہ ہرا گنبد، اوہ دروسدا رہوے

ٹھر دیاں رہن اکھیاں دیدار نال
روضہ خیرالبشر وسدا رہوے

چھاں مدینے دی رہوے محشر تلک
کھجیاں دا ہر شجر وسدا رہوے

کا ہدا غم مینوں غماندی بھیر دا
در ترا اے چارہ گر وسدا رہوے

آپ دے اک اتھرو دا مل نہیں
عمر بھروی مینہہ اگر وسدا رہوے

ہتھ نبیؐ دے رونقاں آبادیاں
جستے ہووے اک نظر وسدا رہوے

جھولی بھر کے آکھیا سرکار نے
نازِ شا! جا، تیرا گھر وسدا رہوے

ﷺ

صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ

طیبہ دی جے وَا نہ ہووے
پھلّ نہ ہون ، صبا نہ ہووے

چن سورج بے نور نیں جیکر
نبیؐ دی وِچ ضیا نہ ہووے

ہون نہ جے لولاک دے مالک
اسود ، ثور ، حرا نہ ہووے

ہووے نہ جو پاک نبیؐ دا
اوپدا کدی خدا نہ ہووے

صدقے اوسدے ہونٹاں اتوں
جسدی ردّ دُعا نہ ہووے

بن وصلوں ہجراں مارے دی
نازش ہور دوا نہ ہووے

وَرَفَعْنَا لَكَ

صَلِّ عَلَىٰ سَائِرِ النَّبِيِّينَ

آگیا دنیا تے اج سوہنا نبیؐ
اوہ نبیؐ، میرا نبیؐ، تیرا نبیؐ

چوداں طبقاں تے حکومت ہے جہدی
آمنہ دے ویہڑے اوہ آیا نبیؐ

آخری پیغام رب دا دین لئی
آیا نبیاں دا نبیؐ، پیارا نبیؐ

اوہ نبیؐ، لاڑا اے جو معراج دا
حوراں ملکاں دا اے جو آقا نبیؐ

مسجدِ اقصیٰ پج نبیاں جد صفاں
ویکھیا نبیاں نے نبیاں دا نبیؐ

رہ گیا جبریلؑ سدرہ تے کھڑا
آخری حد تک گیا کلا نبیؐ

چہڑی تھاں نازش کوئی تھاں وی نہیں
اوتھوں تیکر پہنچیا ساڈا نبیؐ

وَرَفَعْنَا لَكَ

ﷺ

کُل عالم دے سرور آئے
رب دے خاص پیمبر آئے

پیاں بجھاون لئی عمراں دی
ونڈن پیاردا کوثر آئے

بھلیاں تائیں راہ پاؤن لئی
ہادی آئے ، رہبر آئے

غم دے مارے مظلوماں دا
اچّا کرن مقدر آئے

آقا اودھر پھلّ سُدے رہے
جدھروں جدھروں پتھر آئے

نازش ودھکے چم لے جوڑے
دیکھ آقا تیرے گھر آئے

وَرَفَعْنَا لَكَ

صَلِّ عَلَىٰ مُحَمَّدٍ وَآلِهِ

جگایا آن کے سٔتے ہوئے زمانے نوں
سلام پہنچے حسینؑ و حسنؑ دے نانے نوں

میں اوہدی شان جے دستاں تے کسٹراں دستاں
جہدے لئی گیٹریا قدرت نے کارخانے نوں

ایہہ چن ستارے فلک کہکشاں خلا و ملا
سلامی دیندے نیں سوہنے دے آستانے نوں

ہزاراں قدسی دِنے راتیں در تے آ آ کے
دُرود پاک دے پڑھدے نیں پئے ترانے نوں

ہمیش رہندی اے گھروچ سلامتی دی بہار
سلام بھیجو جے سرکار دے گھرانے نوں

بلایا ایس نکتے نوں در تے آقا نے
ٹھکانہ مل گیا میرے جہے بے ٹھکانے نوں

نبیؐ دی نعت بہانہ اے میری بخشش دا
میں چھڈاں کسٹراں بخشش دے اس بہانے نوں

وَرَفَعْنَا لَكَ

میں تاہنگناں واں ہمیش اوس درنون اے نازش
حضور دیندے نیں جس درتوں گل زمانے نوں

غریباں دکھیاں دی عمگساری نبیؐ نے کیتی اسی وی کریئے
تے روگیاں دی تہمار داری، نبیؐ نے کیتی اسی وی کریئے

اسی وی ظالم دے ہتھ نوں پھڑکے جے روک سکے آں، روک لیئے
تے ماڑے لوکاں دی طرفداری، نبیؐ تے کیتی اسی وی کریئے

غلاماں تے نوکراں دے کولوں خطا جے ہووے، معاف کریئے
کہ عفو و بخشش دی رسم جاری، نبیؐ نے کیتی اسی وی کریئے

سناوے کوئی جے اپنا دکھڑا تے اوہنوں سُنئے دِلوں بجانوں
تے رقت انج دل دے اُتے طاری نبیؐ نے کیتی اسی وی کریئے

جے نعت سُنئے، جے نعت لکھئے تے نازش آقا دی گل وی منیئے
اطاعت اپنے خدا دی ساری، نبیؐ نے کیتی اسی وی کریئے

ورفعناک

صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ

جگاں اُتے رحمتاں دے تمبو تانن والیا
نور دی خیرات دیدے نور چانن والیا

جاننا ایں میں نکارے دیاں سمھے خامیاں
کیہ لکاواں تیرے کولوں غیب جانن والیا

میں نمانے تے نکھے نوں کرم دی خیر پا
ماڑیاں تے ہمدیاں تائیں پچھانن والیا

اوس ربی دید دا صدقہ اسانوں دید بخش
لامکاں وچ دید دیاں موجاں مانن والیا

تیرے بولاں دے سہین توں کراں جنڈری نثار
موتیاں توں قیمتی گلاں بیانن والیا

لوڑ کرنازش دی پوری تے مکا دے تھوڑ نوں
میریاں لوڑاں تے تھوڑاں نوں سہیانن والیا

وَرَفَعْنَا لَكَ

صَلِّ عَلَىٰ مُحَمَّدٍ وَآلِهِ

اندردی اکھنوں کر کے سجا کھی درود نال
کریا کر اپنے آپ دی راکھی، درود نال

طاقت دوئی مٹان دی بخشے نبیؐ داناں
بھن چھوڑ غیر والی سا کھی درود نال

اینویں مٹھاس ایہدی گووندی نہیں تن دے دوگ
کردی اے مٹھا شہد نون ما کھی درود نال

مرشد توں پچھیا کنج مٹاواں میں دل دے داغ
مرشد نے اکوں ایہو گل آ کھی، درود نال

دو جگ تیری شان ودھا ویگا ایہو ورد
لیھے گاتینوں تک لویں پاکھی، درود نال

گزرے جے سارا چیت مدینے پچ اید کیں
لاواں میں چت نون بھل کے وسا کھی، درود نال

نازش جے چاہویں آل دوالے دی روشنی
روشن کری جا دل دی دوا کھی درود نال

وَرَفَعْنَا لَكَ ذِكْرَكَ

صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ

مگہ پاک، مدینہ پاک
کردیندے نیں سینہ پاک

کھجیاں زمزم طیبہ دے
کھانا پاک تے پینا پاک

دھوتا جدوں دروداں نال
ہویا قلب گمگینہ پاک

ہوجاندا اے طیبہ وچ
مرنا پاک تے جینا پاک

میرے آقا وٹ دے نیں
پھلاں وچ پسینہ پاک

کیتا اوہناں نظراں نال
میرے جہیا کمینہ پاک

آوے طیبہ نازش نوں
مڑ رمضان مہینہ پاک

وَرَفَعْنَا لَكَ

صَلِّ عَلَىٰ مُحَمَّدٍ وَآلِهِ

چل اٹھ چلے دِلا! سوہنے دے در تے
تے جادیئے صدا، سوہنے دے در تے

ہر اک نعمت ملکی تینوں ایتھوں
ذرا جھولی وچھا، سوہنے دے در تے

ترے ہنجوای تیرے ترجمان ہون
لباں نوں سی کے آ، سوہنے دے در تے

گنہ گاراں نوں مانی دین دے لئی
پیا بھیجے خدا سوہنے دے در تے

توں جا کے یاد تھیں منگیں اے زائر
مُردآون دی دعا سوہنے دے در تے

درودِ پاک پڑھ نال اتھروواں دے
چڑھاوا ایہہ چڑھا سوہنے دے در تے

کراں ایہہ زندگی قربان نازش
جے آجاوے قضا سوہنے دے در تے

وَرَفَعْتَ لَكَ

صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ

ساحل تے سفینہ وسدااے خواہاں پچ مدینہ وسدااے
ہُن جہڑا مہینہ چڑھدااے اوہ حج دا مہینہ وسدااے

چا چڑھ جانڈے نیں چاواں نُوں اوندے نیں سُرور ہواواں نُوں
جی کردائے چُمنے راہواں نُوں جدوں دُوروں مدینہ وسدااے

باپ جبریل دے کول جدوں دو عاشق پیار تھیں ملدے نیں
سینے نال سینہ لگدااے، سینے چوں سینہ وسدااے

سرکارُ دا قلب آئینہ اے وحدت دا نور خزینہ اے
ایہدے وچ اکھیاں والیاں نُوں اک ہور آئینہ وسدااے

سدو درتے دُکھیارے نُوں چَین آوے او گنہارے نُوں
ہُن جینا اوکھا ہجر اندر یا شاہِ مدینہ وسدااے

جدوں پہلی نظر مدینے تے پندی اے حاجی دی نازش
گنبدِ انج نظر اوند اے جویں مُندری پچ نگینہ وسدااے

وَرَفَعْنَا لَكَ

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

خوشبوواں دے ہلے نیں آقا دے مدینے وچ
واٹھنڈی دے ہلے نیں آقا دے مدینے وچ

رحمت دے بسیرے نیں جتھے سوہنے دے ڈیرے نیں
در فیض دے گھلے نیں آقا دے مدینے وچ

بخشوندے گئے نیں اوہ، میں اپنے گناہواں دے
ورقے جدوں ٹھلے نیں، آقا دے مدینے وچ

سب رنگاں محلاں توں اُچے نیں اوہ شان اندر
کچے جہڑے گلے نیں، آقا دے مدینے وچ

اوہناں دے نصیباں وچ کجھ ہور زیارتاں سن
راہوں جہڑے بھلے نیں، آقا دے مدینے وچ

موتی سی کہ تارے سی، سانوں جان توں پیارے سی
اتھرو جہڑے ڈھلے نیں آقا دے مدینے وچ

خرچے دا مدینے وچ توں ذکر نہ کر نازش
منظر ان ملے نیں آقا دے مدینے وچ

وَرَفَعْنَا لَكَ

صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ

طیبہ دا جو سگ ہندا اے
پیار دی چھاپ دا نگ ہندا اے

نعت نبیؐ دی پڑھیں تے ویکھیں
دل وچ دیوا جگ ہندا اے

پڑھے درود جو سوہنے آتے
عشق دے سر دی پگ ہندا اے

ہویا جو جگ دے والی دا
اوبدا سارا جگ ہندا اے

دانا اوہ جو شانناں منے
نبیؐ دا منکر ڈگ ہندا اے

ذکر نبیؐ توں روکن والا
دین دے شہر دا ٹھگ ہندا اے

نعت تے سب کہندے نیں نازش
تیرا رنگ الگ ہندا اے

وَرَفَعْنَا لَكَ

صَلِّ عَلَىٰ رَسُولِ اللَّهِ

لحد چ نال لجاویں گلاب نعتاں دے
بڑے زیادہ نہیں اجر و ثواب نعتاں دے

یقین جان لے رب نے نواز دنیا میں
ہوئے جاں حشر دہاڑے حساب نعتاں دے

جے عرض کرے رسولِ خدا دی خدمت وچ
تے شعر دیندے نہیں خود آبختاب نعتاں دے

نویں سویر، نواں چاننا، نویں خوشبو
چمک پے نہیں نویں آفتاب نعتاں دے

خدا دی ذات چویں روزے دار دی اے جزا
صلہ نہیں آپ رسالت مآب نعتاں دے

خدا دا شکر، چمک آگئی اے چہرے تے
جدوں دے پائے نہیں مونہہ تے نقاب نعتاں دے

جے دل دی پہلی چ وتر ہووے دروداں دا
تے کھرد دے مندے نہیں نازش گلاب نعتاں دے

وَرَفَعْنَا لَكَ ذِكْرَكَ

صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ

چوکھٹ تے تیری نیوں کے پئے لنگھدے نیں بادشاہ
خیرات تیتھوں سوہنیا منگدے نیں بادشاہ

اینی کو اچی ہوئی ترے منگتیاں دی شان
مانگت ترے بن توں نہ سنگدے نیں بادشاہ

چھڈ چھڈ کے سارا ٹوہر ترے درتے اون لئی
کپڑے فقیراں ورگے پئے رنگدے نیں بادشاہ

اوندے نیں تیرے درتے گداواں دے بھیس وچ
شاہی لباس لاه کے تے ٹنگدے نیں بادشاہ

سر دل تے تیری جہناں جھکایا نہیں اپنا سر
ہوون گے، پر کسے نہ اوہ ڈھنگ دے نیں بادشاہ

"لَا تَزِفَعُوا" دی رمز نوں نازش جو پا گئے
اچی نہ اتھے بولدے، کھنگدے نیں بادشاہ

وَرَفَعْنَا لَكَ

ﷺ

آسی ہاں زندگی بھر دے ادا سے یارسول اللہ
کدی آکے تے دے جاؤ دلا سے یارسول اللہ

تسی او ربدیاں سب نعمتاں دے مالک و قاسم
کرم تھیں بھر دیو ساڈے وی کا سے یارسول اللہ

تسی او رحمت ربّ جہاناں سب جہاناں لئی
تسی جملہ خلائق دے خلاصے یارسول اللہ

مدینے پاک دی عظمت دے صدقے وچ عطا ہووے
جگہ کوئی حرم دے آسے پاسے یارسول اللہ

عطا دے بدلاں چوں رحمتاں دی کر دیو بارش
پئے ساڑن گناہواں دے چما سے یارسول اللہ

نوا سے شتیریاں دی جگ توں اُچی شان دے اتوں
ہوون صدقے مرے پوتے نوا سے یارسول اللہ

تساڈے ہجر اندر رووندا اے قادری نازش
عطا فرما دیو لیہنوں وی ہا سے یارسول اللہ

ورفعناک

صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ

کوئی نہ لال آمنہ مائی دے لال وانگ
سوہنا اے کون طیبہ دے بدر کمال وانگ

چن تارے آفتاب سواالی حضور دے
دسو جمال کسدا نبی دے جمال وانگ

پچھو نبی دے عشق دی اوہناں نوں چاشنی
ازمانشاں دی آگ چوں جو گزرے بلال وانگ

سمجھو قیام الف، رکوع حے تے سجدہ میم
التحیات جان لو احمد دے دال وانگ

نازیش رہواں میں دور مدینے توں کٹی دیر
پل پل فراق دا اے مینوں سال سال وانگ

وَرَفَعْنَا لَكَ

صَلِّ عَلَىٰ مُحَمَّدٍ

عاجزاں دا مَن لے سوال کملی والیا
مُر کے مدینہ دے وکھال کملی والیا

اوہناں دے طفیل سانوں ماٹریاں نوں سب لے
پہنچدے نیں جہڑے سالو سال کملی والیا

آوے جے بلاوا تیرے در اُتے جان دا
خوشی نال پاواں میں دھمال کملی والیا

تیرے باہجوں کیمہڑا گنہگاراں نوں سہار دا
سوہنیا ، جیبا ، لچپال ، کملی والیا

قَاب قوسین والے مرتبے نوں پالیا
تیرے کوئی دتے کیہ کمال کملی والیا

کِٹا اچّا رُتبہ اے تیرے صدیق دا
کِٹا سوہنا تیرا اے بلا کملی والیا

بخش کے غریب تائیں وید دیاں دولتاں
ناز نوں کر دے مالو مال کملی والیا

وَرَفَعْنَا لَكَ

میرے آقاؐ سوہنے آقاؐ سرورؐ کل رسولانؐ
دُخدے ہنڈیاں وچوں کڈھیاں تَساں غماندیاں سولاں

شان تَساڈی دسن توں نیں عاجزِ علماں والے
اپنے ورگا جان لیا اے بے علماں مجھولاں

تیرے اُچے ذکر نوں تکیاں سوچاں دی پگ ڈگے
جگ تے رحمت دی چھاں ونڈی تیرے پاک اصولاں

علم نوں تیری کُنہ نہ لہھے کافی مغز کھپائیاں
عاجز ہو کے ہتھ چک لیتے سارے عرضاں طولاں

رات معراج دی عظمت والی کنج بیانی جائے
وچ امامت تیری آقاؐ پڑھی نماز رسولانؐ

پال رہیا اے دو جگ تائیں جد لولاک دا والی
دس خاں نازش غیر دے در دا ٹکڑا کنج قبولانؐ

وَرَفَعْنَا لَكَ

صَلَّىٰ عَلَيْنَا مِنَ الْمَلٰٓئِكَةِ
وَالرُّسُلِ بِحَمْدِ رَبِّكَ

صُورَتِ پیاری، سیرت پیاری
ناں سوہنے دا رحمت باری

سوہنے رحمتاں دا مینہ پایا
ہسن لگ پئی کیاری کیاری

دس کے سوہنے سدھا رستہ
لئی جنت دی ذمہ داری

رنج تے غم دے شوہ دریاؤں
اُمت دی اُس بیڑی تاری

ذکر اوہدے تھیں اگاں بھجیاں
جس دی یاد نے جنڈی ٹھاری

روضہ تکیاں لہہ جاندی اے
پنڈ گناہواں والی بھاری

آقا، اذن دیو نازش نوں
کرے مدینے دی تیاری

وَرَفَعْنَا لَكَ

بھاویں رُت کوئی وی ہووے، کوئی موسم ہووے
عاشقو! ذکرِ مرے شاہِ دا پیہم ہووے

ایہو اک آس اے میری تے بس ایہو خواہش
کاش میں ہوواں، درِ سیدِ عالم ہووے

سونہہ خدا دی جے کدی ہووے نہ دم سوہنے دا
کوئی مخلوق ہووے، نہ کوئی عالم ہووے

بس چلا جاواں نبیؐ پاک دے روضے تیکر
وار فر موت دا ہووے پیا، جم جم ہووے

لے کے ونڈ دے نیس سخی اوہدے خزانے وچوں
وچ سخاوت دے کوئی کٹا وی حاتم ہووے

آپ سائیاں نے جگائی اے شمع نازش وچ
کسٹراں سینے چوں لو نعت دی مدھم ہووے

وَرَفَعْنَا لَكَ

صَلِّ عَلَىٰ مُحَمَّدٍ

ونڈی نبیؐ نے آکے محبت گلی گلی
چھائی ہوئی اے آپدی رحمت گلی گلی

کیتی اے تھوڑے وقت چ تبلیغ اسطرح
وسدی اے شہر شہر چ اُمت گلی گلی

دسیا صحابیائے نون ستارے حضورؐ نے
ورتائی جہناں دین دی دولت گلی گلی

چند اولیاء دی شان تون واراں ہزار وار
پھیلائی مصطفیٰؐ دی شریعت گلی گلی

چن توڑیا نبیؐ نے اشارے تھیں جس گھڑی
ہوئی سی شرق و غرب چ شہرت گلی گلی

نازش ترے نصیب نون پہنچے کہدا نصیب
کرنا ایں توں حضورؐ دی بدحت گلی گلی

وَرَفَعْنَا لَكَ

صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ

جے نہ سرکارِ دی رحمت دا سہارا ہووے
قسم اللہ دی، گھڑی پل نہ گزارہ ہووے

خاک اُس دیس دی چُم لاں گا میں سجدے پئے کے
جے کدی جدّے دے ساحل تے اُتارا ہووے

حاضری ہووے مدینے دی تے قسمت چمکے
ہر گھڑی سامنے روضے دا نظارا ہووے

رحمتاں ربدياں ٹُر پندیاں او سے پاسے
تہڑے پاسے مرے آقا دا اشارہ ہووے

اک نظر ویکھئے جالی نوں تے لہہ جاندا اے
بھار کٹا وی گناہواں دا جے بھارا ہووے

ہُن تے سرکارِ کرم کر کے بلا لَو سانوں
ہُن تے سرکارِ جدائی نہ گوارا ہووے

میرا اک شعروی سوہنے نوں جے بھاوے نازش
عرش تے میرے نصییاں دا ستارہ ہووے

وَرَفَعْنَا لَكَ

مَیں جاواں مدینے دی راہواں توں صدقے
جہڑے اوتھے لئے اوہناں ساہواں توں صدقے

جو گھلیاں نیں ہر دم گناہگاراں دے لئی
کرم والیاں اوہناں باہواں توں صدقے

جہڑا پیار دیندے نیں طیبہ دے ساتھی
اوہناں الفتاں اوہناں چاہواں توں صدقے

نگاہواں جو روضے نوں تک تک کے رویاں
نگاہ میری اوہناں نگاہواں توں صدقے

مدینے دی خاطر جہڑے ہوکے مارے
اوہناں ہوکیاں اوہناں باہواں توں صدقے

پناہ دین والے توں وی صدقے نازش
تے جو ملیاں اوہناں پناہواں توں صدقے

وَرَفَعْنَا لَكَ

صَلِّ عَلَىٰ مُحَمَّدٍ وَآلِهِ

مہک لیائی جدوں وی ہوا مدینے دی
نظر دے سامنے آئی فضا مدینے دی

خدائے پاک دے انعام اوہنوں لبھدے نیں
کرے ہمیش جو صفت و ثنا مدینے دی

ہے اوہدی گودی بچ چن ایہدی گود وچ اے نبیؐ
کجا فلک دی اے قسمت کجا مدینے دی

دلاں دے باغ ہرے ہو گئے تے مہل کھڑ پئے
برس گئی جدوں آکے گھٹا مدینے دی

قبول ہووے گی اک روز التجا تیری
ادب تھیں کردا رہویں التجا مدینے دی

جدوں کدی وی دعا واسطے میں ہتھ چائے
لباں تے آئی ہمیشہ دعا مدینے دی

جے مینوں خواب وی آوے تے ربا ایہہ آوے
تیاری کردا رہواں میں سدا مدینے دی

وَرَفَعْنَا لَكَ

دعا ایہہ کیتی جدوں میں مدینوں ٹریا
 زمین فیر دکھاوے خدا مدینے دی
 توں اوتھوں خیر تھیں آجان دی دعا منگیں
 تے میں اڈیکناں نازش قضا مدینے دی

صلی اللہ علیہ وسلم

وَحْيِي يُوحِي بُولِ نَبِي دے
 قول میں سب انمول نبی دے

پڑھیں دُرود تے ہنچو واریں
 بہہ کے کول اڈول نبی دے

ہونیں سکدا، پھر دے ہوون
 نوکر ڈانواں ڈول نبی دے

بن منگیاں ای مل جاندا اے
 ساہمنے لب نہ کھول نبی دے

دل نوں کر شکول تے نازش
 اچھے کر شکول نبی دے

ورفعنا لکبرک

صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ

رَوَضے دَارِنگِ دِل تے چڑھائے تے فیر جا
اَکھیاں نوں پہلوں غَسَل کرائے تے فیر جا

اَک عَرَضِ مِیرِی سُن لے مَدینے دے راہیا
دو چار نَعْتاں سُن لے سَنائے تے فیر جا

سارے سَفَرِ بَچِ اِیہوای زَادِ سَفَرِ رِہوے
یَادِ نَبِی نوں دِل بَچِ وَسائے تے فیر جا

اوتھے تے اُتھی ساہ وی لینا نہیں چاہیدا
ہونٹاں تے چُپ دا جندره لائے تے فیر جا

آقا دی بارگاہِ وِجِ جانا ایں زائرا !
نظراں نوں پہلوں جُھکنا سکھائے تے فیر جا

نازِشِ تُوں کر خیالِ حَقوقِ العبادِ دا
رُستے ہوئیاں نوں پہلوں منائے تے فیر جا

وَرَفَعْنَا لَكَ

نعتیہ گیت

حدّوں و دھ درود نبیؐ تے حدّوں و دھ سلام

ﷺ

پاک نبیؐ دا کبھڑا دستے لفظاں نال مقام
مولا آپ تے گل فرشتے بھجدے رہن مدام
خاکی، ناری آبی سارے پڑھدے خاص تے عام
حدّوں و دھ درود نبیؐ تے حدّوں و دھ سلام

فرض اطاعت جسدی سب تے توڑ قیامت تیک
اک لکھ کئی ہزار نبیؐ نوں اوہدی رہی اڈیک
بنیا جو معراج دی راتیں سب دا پیش امام
حدّوں و دھ درود نبیؐ تے حدّوں و دھ سلام

اوہدا ذکر اے ٹھنڈا کھیاندی اوہ ازلاں دا چانن
نبیاں قطباں ولیاں اوتا داں دے ولدی دھڑکن
غوث ابدال شہید صدیق نبیؐ اوہدے واس تمام
حدّوں و دھ درود نبیؐ تے حدّوں و دھ سلام

کہکشاواں چن تارے کر دے شاہِ زمن دا ورد
شجر حجر دا ایہو وظیفہ کرن کرن دا ورد
گل وحوش طیوروی پڑھدے، پڑھدے گل انام
حدّوں و دھ درود نبیؐ تے حدّوں و دھ سلام

وَرَفَعْنَا لَكَ

چہڑی راہوں لنگھن، آوے خوشبو بھینی بھینی
 شہدوی مکھی پڑھے درود تے گوڑ بنے شیرینی
 ناں آقا دالیکے بٹھدے پھل پنڈے احرام
 حدوں و ودھ درود نبیؐ تے حدوں و ودھ سلام

کوئی ویلا وقت ہووے تے ہووے کوئی تھاں
 رکھ دعا دے لگے پچھے توں لچپال دا ناں
 ایسے ناں دے صدقے ملدا روگاں توں آرام
 حدوں و ودھ درود نبیؐ تے حدوں و ودھ سلام

جیکر ناں سوئے والیندے رہئے گلے باتے
 مگن دناں دے اندیشے تے راتاں دے جگراتے
 رکھ وظیفہ اپنا نازش ایہو صبح تے شام
 حدوں و ودھ درود نبیؐ تے حدوں و ودھ سلام

وَرَفَعْنَا لَكَ

صَلِّ عَلَىٰ مُحَمَّدٍ وَآلِهِ

صفنیاں تیریاں کروا اے رحمان مدینے والے
شان تیری وچ بولدا اے قرآن، مدینے والے

پاک منزہ ذات اے تیری اُچی حسبوں نسبوں
جگ تے تساں مثال بنائی اپنے سچے وسبوں
جبرائیل تیرے در دا دربان، مدینے والے

تیرے امی دروازے اُتے ملن خزانے رب دے
اک خزانہ تیرا اے جو بھرے خزانے سب دے
غوث ولی سب فیض ترا ورتان مدینے والے

میں اُن تارو، بے علما، انجان، نکمّا، جاہل
بے عملاتے بے کر توتا، در تیرے دا سائل
وچ نہیں مینوں لکھاں تیری شان مدینے والے

جگ توں بہتیاں جتھے تیریاں محفلاں بجن آقا
جتھے تیرے ناں دے نعرے نت پئے و بجن آقا
نت خوشحال رہوے ایہہ پاکستان، مدینے والے

وَرَفَعْنَا لَكَ

ہر ساعت گزری ساعت توں تیرا شان سوایا
 عقلاں والے گن گن ہارے تیرا انت نہ پایا
 چاہوے نت نازش تیرا فیضان مدینے والے

اکھیں

جدوں ٹریے نہ جھاکئے ایدھر او دھر رکھئے رستے دے عین وچکار اکھیں
 راہ چھڈ کے جیکر گُراہ جاوَن آخر ہُنڈیاں نیں شرمسار اکھیں
 ساری عمر محبت وچ روندیاں نیں کر لین جے جذب انوار اکھیں
 نازش چنگا اے ہنجوواں دے پھل اُگن بنجر اکھیں تے ہین بیکا راکھیں
 وَرَفَعْنَا لَكَ

طیبہ دے والی، طیبہ دے والی
نبیاں دیوچ تیرا رتبہ اے عالی۔ طیبہ دے والی

سد توجے آقاتے دربار ویکھاں۔ محراب چٹماں تے مینار ویکھاں
ویکھاں میں روضہ تے چٹماں میں جالی۔ طیبہ دے والی۔۔۔۔۔

اک وار ویکھاں تے من وارد پواں۔ قدماں دے اتوں میں تن وارد پواں
سُفنے دے وچ دیو جیکر دکھالی۔ طیبہ دے والی۔۔

عملاں نوں تک تک کے اوندے پسینے۔ عیباں دی گنڈھ کنج لیاواں مدینے
سوچاں نے دن رات جند میری گالی۔ طیبہ دے والی۔۔۔۔۔

موڑو تے سورج پچھاں مُردا آوے۔ سدو تے رُکھا آپے ای مُردا آوے
سمندر بنے پانی دی اک پیالی۔ طیبہ دے والی۔۔۔

ملے خیر صدیق اکبر دا صدقہ۔ عمر نالے عثمان و حیدر دا صدقہ
ملے حُب اویسی تے عشق بلالی۔ طیبہ دے والی۔۔۔

دکھا دے مدینہ تے ٹھرجاوے سینہ۔ ترے درتے آوے ایہہ نازش کمینہ
میں ہاں تیری چوکھٹ دا ادنیٰ سوالی
طیبہ دے والی۔۔۔۔۔ طیبہ دے والی

وَرَفَعْنَا لَكَ

جالی روضے والی اکھیاں تے لاواں جے کدی سرکارِ سد لَین
خاک طیبہ دی میں سر تے سجاواں جے کدی سرکارِ سد لَین

گھٹن جے سرکارِ بلاوا۔۔۔۔۔ ویکھاں گنبد ساوا ساوا
ذرے ذرے اُتوں صدقے جاواں جے کدی سرکارِ سد لَین

کھول کے نین سوالی ویکھاں۔۔۔ روز آقا دی جالی ویکھاں
پھٹ دل اپنے دے دکھاواں جے کدی سرکارِ سد لَین

گنبد نال منارا ویکھاں۔۔۔۔۔ جنتوں ودھ نظارا ویکھاں
دید طیبہ والی رج رج پاواں جے کدی سرکارِ سد لَین

جنت والی کیاری ویکھاں۔۔۔۔۔ چھب اوہ پیاری پیاری ویکھاں
ساوے روضے توں نہ اکھیاں ہٹاواں جے کدی سرکارِ سد لَین

ہووے آس مری جے پوری۔۔۔۔۔ ویکھاں منظر نوری نوری
اوتھے جا کے اک نعت سناواں جے کدی سرکارِ سد لَین

لائیاں سوہنے جتھے تلیاں، ویکھ لوواں اوہ سوہنیاں گلیاں
جا کے مُول نہ نازش آواں، جے کدی سرکارِ سد لَین

وَرَفَعْنَا لَكَ

صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ

سُن لَو عَرْضَاں نَبِیْ جِی کَیْنِے دِیَاں
دَل نُوں لَگِیَاں نِیں تَاہَنگَاں مَدِیْنِے دِیَاں

تِیْرَا دَر بَار سُوہَنَا مِیں وِی کھاں کَدِی، آکھِے مِیْرَا جِیَا
سَد لَے قَد مَآں دِیُوچ مِیں آں بَانَدِی تَرِی، کَمَلِی وَا لَے پِیَا
اِن تَظَارَاں نِیں حَج دَے مَہِیْنِے دِیَاں ہُوں نُوں۔۔۔

مَیَا کُو ہِجَاوِی آں تَے نَکْمَاوِی آں، کَج لَے پَر دَے مَرِے
آپ دَے قَد مَل تَھَل لَے نِیں سَت آسَمَل مَدِی بَر دَے تَرِے
جَاں دَے اُو تِسی رَمَزَاں سِیْنِے دِیَاں، دِل نُوں۔۔

ذَر لَے بَخْشُو کَدِی اِپنِے نَعْلِیْن دَے، بَد لَے حَالَت مَرِی
اِک نَظَر کَر دِیُو صَد تَے حَسِنِیْن دَے، چَمکَے قَسْمَت مَرِی
دَے دِیُو چَار یُو نَدَاں پِیْنِے دِیَاں، دِل نُوں۔۔۔

مَسْجِدِ نَبَوِیْ وَجِ ہُوں اِفْطَارِیَاں، مَن لَو جِے عَرْضِیَاں
حَاضِرِی دِیے رِل کَے سِیَاں سَارِیَاں، اِیہُو نِیں مَرْضِیَاں
وِی کھِیے لَذتَاں زَمَزَم نُوں پِیْنِے دِیَاں، دِل نُوں۔۔۔

وَرَفَعْنَا لَكَ

آوے نازش نوں وی سدا اور بار دا، یا نبی مصطفیٰؐ
 باج دیدار داڑوسیں بیمار دا، توں سخی میں گدا
 ہون دیدار بہشتاں دے زینے دیاں، دل نوں۔۔۔

فکرِ آخرت

سیٹی موت ہر کلمے نے مد دینی اگلی منزل لئی روح جد بڑی ہوگئی
 سائیں ٹیشن تے تینوں اتار لینا گڈی ساہوں واپی جسم کھڑی ہوگئی
 چابی دیکے کسے چلاونی نہیں بند جدوں وجود دی گھڑی ہوگئی
 چل ہن اگے لئی سوا خرید کر لے خلی سیرتے نازشا بڑی ہوگئی

ورفعنا لکناک

ﷺ

رب نے ایہہ دُنیا بنائی تیرے واسطے
اتھے اوتھے ساری رُشنائی تیرے واسطے

روزِ میثاق سد نبیائِ رسولائِ نوں
جلوہ دکھایا تیرا اوہناں مقبولائِ نوں

رب نے اوہ محفل وی سجائی تیرے واسطے
رب نے ایہہ دنیا بنائی تیرے واسطے

رب نے زمین اُتے سبزہ چھایا اے
تاریاں دے نال اسمان نوں سجایا اے

پھلّاں وچ خوشبو رچائی تیرے واسطے
رب نے ایہہ دنیا بنائی تیرے واسطے

ماڑیاں نصیباں دیاں جڈیاں وی دائیاں سن
جان کے یتیم آقا تینوں چھڈ آئیاں سن

اُونی سی حلیمہ مائی دائی تیرے واسطے
رب نے ایہہ دنیا بنائی تیرے واسطے

وَرَفَعْنَا لَكَ

آپؐ دی سواری جدوں عرشاں نوں گئی سی
تاریاں دی اکھ وی حیرانی وچ پئی سی

رُک گئی سی ساری ایہہ خدائی تیرے واسطے
رب نے ایہہ دنیا بنائی تیرے واسطے

رب دے انعام رہندے تیرے کھتے سچے نہیں
سوہنیا، توں ماڑیاں دے عیب آکے کتے نہیں

لکھی گئی اے ساری وڈیائی تیرے واسطے
رب نے ایہہ دنیا بنائی تیرے واسطے

لکھنی کیہہ نعت تیری نازش و چارے نے
آقا، تیری نعت اندر تہیئے ای سپارے نے

جہڑی جہڑی خوبی آئی، آئی تیرے واسطے
رب نے ایہہ دنیا بنائی تیرے واسطے

ورفعناک عن کل

ﷺ

رل مل خوشی منایے آقا آگئے نہیں
اج گھر بار سجایے آقا آگئے نہیں

آیا سوہنا مالک دوہاں جہاناں دا
جلوہ دیکھیے پاک نبی دیاں شانناں دا
آ میلاد منایے آقا آگئے نہیں
اج گھر بار سجایے آقا آگئے نہیں

ساری دھرتی روشنی وچ نہا گئی اے
بدلی رحمتاں والی آکے چھا گئی اے
کیوں نہ جشن منایے آقا آگئے نہیں
اج گھر بار سجایے آقا آگئے نہیں

چن نوں چانی پھلاں نوں خوشبو لہھی
جہنوں جہڑی شے دی لوڑ سی اوہ لہھی
گیت بہار دے گایے آقا آگئے نہیں
اج گھر بار سجایے آقا آگئے نہیں

وَرَفَعْنَا لَكَ

بدل دیتا ماحول تمام زمانے دا
 ذکر اچیرا حسن حسین دے نانے دا
 صدقے واری جائے آقا آگئے نیں
 اج گھر بار سجائے آقا آگئے نیں

نازیش کرئیے ذکر حبیب پیارے دا
 دو جگ دے وچ مان اے ایس سہارے دا
 نعت دی بزم سجائے آقا آگئے نیں
 اج گھر بار سجائے آقا آگئے نیں

نعتیہ چومصرعہ

عرش فرش کرسی لوح قلم سب دا اوہدے نور دے وچوں ظہور ہوئیا
 اوہدے نور وچ شک دا ذکر کاہدا، سب توں پہلوں تخلیق جو نور ہوئیا
 دنیا نال گناہواں دے تڑفدی سی آپ آئے تے دکھ سب دور ہوئیا
 نازیش بل جڑ گئے اوہدے نام چیاں اکھاں ہسیاں دل مسرور ہوئیا

وَرَفَعْنَا لَكَ

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

ہون گیاں آساں کدوں دلاں دیاں پُوریاں
سَد لَو مَدینے آقاؐ ، دُور ہون دُوریاں

کیہڑے ویلے آقاؐ مینوں درتے بلاؤوگے
کدوں دربار مینوں اپنا دکھاؤگے

جند میری کڈھ لئی ایہناں مہجُوریاں
سَد لَو مَدینے آقاؐ ، دُور ہون دُوریاں

آوے جے بُلاوا ، جند گھول گھماواں میں
دُھوڑ مَدینے دی نوں اکھیاں چ لاواں میں

گٹ گٹ پاواں میں کبوتران نوں چُوریاں
سَد لَو مَدینے آقاؐ دُور ہون دُوریاں

کیہ کراں میرے توں مَدینہ بڑی دُور اے
بختاں دے ہتھوں ہوئی جند مجبور اے

مینوں مار گھتیا اے ایہناں مجبوریاں
سَد لَو مَدینے آقاؐ ، دُور ہون دُوریاں

وَرَفَعْنَا لَكَ ذِكْرَكَ

اُون گِیاں وِید دِیاں رُتّاں بھاگاں والیاں
چُماں گا مِیں کدوں سوہنے روضے دیاں جالیاں

سِیس نوائے جِٹھے آ آ کے نُوریاں
سَد لُتو مدینے آقاؐ ، دُور ہون دُوریاں

خواباں وچ سدا مینوں تاہنگ اے دیداردی
اگوں جیویں مرضی اے شاہِ ابرار دی

ہون گیاں نازش دیاں کدوں منظوریاں
سَد لُتو مدینے آقاؐ، دُور ہون دُوریاں

نعتیہ چومصرعہ

کاش ہندا میں آقاؐ دے دور اندر نین دید نبوت تھیں شاد ہندا
گنہ گارا کھیاں نال ویکھدا میں اُجڑے دلاں دے نگر آباد ہندا
بھل جاندا جفاواں پر انیاں نوں سمے نویاں وفاواں دے یاد ہندا

نعت سکھدا نازش حسانؐ گولوں میں شاگرد ہندا اوہ استاد ہندا
وَرَفَعْنَا لَكَ

کدوں ویکھاں گے آقاؐ تیرا گنبد نگینہ
سانوں سد لے مدینے، و سے تیرا مدینہ

رہن تیریاں یاداں سدا من وچ میرے
تیرے ناں دی میں تہسی پھیراں شام سویرے
ایہو میری عبادت ، ایہو میرا شبینہ

جھنڈے جھلدے نیں تیرے وچ ساریاں جہاناں
آقاؐ، راج اے تیرا اندر زمیں اسماناں
فلکاں فرشاں دے اُتے تیری سوہنیا صلی اللہ علیہ وسلم کاہینہ

نت ایہو ای دعاواں کرے تیرا سوالی
چجماں اگھیاں دے بٹھاں راہیں سوہنی میں جالی
منگاں ہور نہ دولت ، ایہو منگاں خزینہ

تیری رحمت دے اُتے مینوں مان ودھیرا
میری لکھاندی کُلی اندر ماریں توں پھیرا
تنگے تیریاں راہواں سدا نازش کمینہ
سانوں سد لے مدینے ، و سے تیرا مدینہ

وَرَفَعْنَا لَكَ

ﷺ

دستِ مصطفیٰ صلی علیہ وسلم

دستِ مصطفیٰ دے کیہ کمال دساں صحت بخشی جسدی مشاہو ہوئی
ابو بکرؓ نوں غار وچ ڈنگ لگا ہتھ پھیر دتا وِس دُور ہوئی

ہتھ پھیر یا ٹہنی تلوار بنگئی، ہتھ پھیر دتا چھری نور ہوئی
انگلی نال لعاب لگا دتا، چوئی ہوئی اکھی نور و نور ہوئی

کوئی لیکے تکلیف جے آن پہنچا، ہتھ پھیر یا درد کا نور ہوئی
نال انگلی چن نوں توڑ دتا، ساری بزم صحابہؓ مسرور ہوئی

پنجاں انگلاں چوں چشمے ہوئے جاری رنج پی کے خلقت بھر پور ہوئی
بارش لئی صحابیؓ نے عرض کیتی، ہتھ چائے دھرتی شرابور ہوئی

جہڑے پونے نال آقا نے ہتھ پونجھے اگ نے ساڑیا نہیں میل دور ہوئی
ایہو ہتھ توڑے میوے جتناں چوں، ہر گل وچ حدیث مذکور ہوئی

ڈبا سورج اشارے تھیں موڑ دتا، وقتِ عصر آیا ظلمت دور ہوئی
ایسے ہتھ نے مٹی دی مٹھ سٹی، ملت کفر دی اگوں بے نور ہوئی

جہڑا ہتھ ید اللہ قرآن آکھے کسے ہور نے اتھے کیہ بولنا ایس

ایسے ہتھ نے محشر دیوچ نازش بند بوہا شفاعت دا کھولنا ایس
وَرَفَعْنَا لَكَ ذِكْرَكَ

ﷺ

ہسّیاں نیں کلیاں تے پھل مسکرائے
سرکار ﷺ آئے، سرکار ﷺ آئے
ٹل گئے سراں توں بلاواں دے سائے
سرکار ﷺ آئے، سرکار ﷺ آئے

ہوا جسم احمد ﷺ نوں جد آکے لگی
گرے کنگرے جداوہ دنیا تے وگی
تے فارس دے بھانبرہ وی اوئے بجھائے
سرکار ﷺ آئے، سرکار ﷺ آئے

ایہہ دھرتی وی دُہن بنائی گئی اے
فضاواں بچ خوشبو رچائی گئی اے
ہواواں نے آمد دے نغمے سنائے
سرکار ﷺ آئے، سرکار ﷺ آئے

اوہ یس طہ سخی بنکے آئے
قیامت دے دن تک نبی ﷺ بنکے آئے
امیں، صادق آہندے نیں اپنے پرانے
سرکار ﷺ آئے، سرکار ﷺ آئے

وَرَفَعْنَا لَكَ

ﷺ

جگ آباد ہو یا تے فگیاں نیں آساں
خوشی کیتی رل مل کے ڈگھیاں اُداساں
مراداں نے سدھراں دے گلشن سجائے
سرکار ﷺ آئے، سرکار ﷺ آئے

گھڑی کرماں والی ایہہ مولا نے گھٹی
ہوا پیاری پیاری سعادت دی چلی
نخوست دے بدلاں نے ڈیرے نیں چائے
سرکار ﷺ آئے، سرکار ﷺ آئے

غریباں دے والی ﷺ، یتیمان دے حامی
کرن نوری آ آ کے اوہدی غلامی
اوہناں آ کے ویری وی گل نال لائے
سرکار ﷺ آئے، سرکار ﷺ آئے

اوہ ہر ویلے اُمت دا غم کھان والے
مصیبت پج نازش دے کم آن والے
قدم میرے جدوی کدی ڈمگائے
سرکار ﷺ آئے، سرکار ﷺ آئے

وَرَفَعْنَا لَكَ

صَلَّىٰ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ

درِ اقدس تے پہنچن ایہہ سواالی یارسولؐ اللہ
گھڑی آوے کدی اوہ کرماں والی یارسولؐ اللہ

بناں بدلاں توں اکھیاں میریاں مینہ دی طرح برسن
تری جالی، ترے گنبد نوں ویکھن واسطے ترسن
کرم تھیں بھر دیو دامن ایہہ خالی یارسولؐ اللہ
درِ اقدس تے پہنچن ایہہ سواالی یارسولؐ اللہ

نقارہ موت دا وجدا ، پتہ نہیں زندگانی دا
بجز دیدار نہیں دارومیری اوکڑ پڑانی دا
نہ جاوے پیڑ فرقت دی سنبھالی یارسولؐ اللہ
درِ اقدس تے پہنچن ایہہ سواالی یارسولؐ اللہ

بلاؤ جے درختاں نوں جڑاں پٹ کے ٹڑے آون
ایہہ چن سورج ستارے حکم منن توں نہ شرماون
کسے وی شے نے گل تیری نہ ٹالی یارسولؐ اللہ
درِ اقدس تے پہنچن ایہہ سواالی یارسولؐ اللہ

وَرَفَعْنَا لَكَ

"میں کر پرواز جھاتی مار ڈٹھا چڑھدا لہندا اے
 ترے جیسا نہ ملیا" آپ نوں جبریلؑ کہندا اے
 "زمانے دی میں ہر ہر تھاں کھنگالی" یارسول اللہ
 درِ اقدس تے پہنچن ایہہ سوالی یارسول اللہ

نوازو جے کدی آکے تے میں پلکاں وچھاواں گا
 ترے قدماں دی مٹی چم کے اکھیاں تے لاواں گا
 جے دیو و خواب دے اندر وکھالی یارسول اللہ
 درِ اقدس تے پہنچن ایہہ سوالی یارسول اللہ

ترے نازش دا لیکھاں تے نہ کوئی زور چلدا اے
 ہوا دے ہتھیں ایسے واسطے پیغام گھلدا اے
 وکھاؤ مُر سنہری پاک جالی یارسول اللہ
 درِ اقدس تے پہنچن ایہہ سوالی یارسول اللہ

وَرَفَعْنَا لَكَ

ﷺ

اوسدے نور تھیں چن ستارے پوندے میں تنویر
سب توں وکھری جسدی پچھی قدرت نے تصویر
جگ تے آکے جہنے جگ دی بدل دی تقدیر
نام محمد ﷺ سوہنا لگے اوہ جگاں دا پیر

منج، ناہ، قاسم، احمد، حامد تے محمود
داع، شاف، مہد، ماح، شاہد تے مشہود
کامل، فاتح، عاقب، حاشر آتے سراج منیر
نام محمد ﷺ سوہنا لگے، اوہ جگاں دا پیر

طہ، آمر، حافظ، مصباح، عبداللہ، متین
اول، آخر، باطن، ظاہر، صادق، آتے امین
ہادی، امی، نبی، تہامی، ولی، رحیم، بشیر
نام محمد ﷺ سوہنا لگے، اوہ جگاں دا پیر

طیب، خاتم، طاہر، اولی، معلوم، پسین
ہاشمی، صفی، کلیم، حجازی، مامون، طسین
مژمل، مدثر، عادل، مجتبیٰ، آتے شہیر
نام محمد ﷺ سوہنا لگے، اوہ جگاں دا پیر

وَرَفَعْنَا لَكَ

ﷺ

حُم ، رسول ، ترازى ، قرشى ، هنى ، كريم
رحمت والا نبى ، مكرم ، مصطفى ا تے حكيم
ربدے ناں دے لاگے ہويا جسدا ناں تحریر
نام محمد ﷺ سوہنا لگے اوہ جگاں دا پیر

ابطحی ، سید ، مرتضیٰ ، ناصر ، رُبدَا پاک حبیب
اوہ منصور ، خلیل ، مبشر ، اوہ حبیب ، مجیب
حاتم کل جہاناں والے دَر تے رہن فقیر
نام محمد ﷺ سوہنا لگے ، اوہ جگاں دا پیر

اوہ رؤف ، نجی ، مصدق ، اوہ شکور ، شهید
حاتم نبیاں ، ا تے محرم ، اوہ جواد ، رشید
حق ، یتیم ، مطاع ، مطہر ، قوی ، قریب ، نذیر
نام محمد ﷺ سوہنا لگے ، اوہ جگاں دا پیر

نام مذکر وی اے اوہدا ، مقتصد ا تے مبین
حشرچ ساڈی کرے شفاعت ، سب آکھو آمین
نازش ، چین دلاں دا پاوے ایتھوں ہر دلگیر
نام محمد ﷺ سوہنا لگے ، اوہ جگاں دا پیر

وَرَفَعْنَا لَكَ

صَلِّ عَلَىٰ مُحَمَّدٍ وَآلِهِ

ٹھنڈیاں نیں جتھے چھاواں، پُر کیف نیں ہواواں
اللہ اوہ دن لیاوے، میں وی مدینے جاواں

مُدّتاں دی تاہنگ دِلوچ، جا ویکھئے مدینہ
لنگھ جاوے بحرِ غم چوں سکھ تھیں مرا سفینہ
چُک چُک کے خاک دردی اکھیاں دے وچ میں لاواں

ہووے جے آس پوری، ہو جاوے دُور دُوری
پاواں کبوتران نوں ہتھیں میں گٹ کے چوری
شرفِ قبول پاون جے میریاں دُعاواں

اگھ میری اوس گھر دا دیدار پہلوں پاوے
پرواہ نیں فیر کوئی، جم جم پئی موت آوے
حسرت اے اپنی دل وچ روضہ میں دیکھ آواں

محراب تے مصلے میں اکھیاں نال ویکھاں
پاواں ہر اک زیارت، مسجد بلال ویکھاں
جتھوں حضور گزرے، چمّاں اوہ پاک راہواں

وَرَفَعْنَا لَكَ

مکے وچھوڑا نت دا چمکے مرا نصیبہ
 سدیں جے مینوں درتے اللہ دیا جیبا !
 قدماں دیو چ کھلو کے نعتاں پیاسناواں
 نازش ، بلاوے جیکر اوہ اُمتاں دا والی
 ویکھاں میں سبز گنبد نالے سنہری جالی
 بیتی اے جو جو دل تے سرکار نوں سناواں

چین امن وانشہر

جے تُوں چاہویں چین دِلے دائر جا شہر مدینے
 رحمتاں والا چھلاں مارے ہر دم بحر مدینے
 اثر نہیں کردا دل دے اُتے عم دا زہر مدینے
 کدھرے ٹھہرنا ایں جے نازش جا کے ٹھہر مدینے

ورفعناک عنک

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

جلوے ترے نورانی
اے کالی کملیٰ والے
کوئی نہیں تیرا ثانی

عرشاں دا تینوں رب نے مہمان ہے بنایا
تیرا نہ دھرتی اُتے ڈٹھا کسے نے سایہ
تعریف کردا مولا، قرآن دی زبانی۔ جلوے ترے

توں نال انگلی دے چن تائیں توڑیا اے
توں چاہیا تے خدا نے سورج نوں موڑیا اے
ہے دو جہاناں اندر تیری ہی حکمرانی۔ جلوے ترے

اگھیاں ج آپ رب نے مازاغ لائی دھاری
والشمس مکھ بنایا ، وائل زلف پیاری
سردار انبیاء دا، پگی تری نشانی ، جلوے ترے

وَرَفَعْنَا لَكَ

صَلِّ عَلَىٰ سَائِرِ النَّبِيِّينَ

دونہاں جہاناں اُتے تیرے کرم و دھیرے
والفجر متھا تیرا، یوٹے دے لب نیں تیرے
مَایِنَطِقُ زبَانِ اے، والفجر اے پیشانی۔ جلوے ترے

ایہہ زندگی دے میلے، رونق جہان والی
میوے طرح طرح دے لٹکے نیں ڈالی ڈالی
سب تیرا ای کرم اے، سب تیری مہربانی۔ جلوے ترے

غم دے سمندراں چوں کر پار ہُن سفینہ
مڈت دی تاہنگ دل نوں ویکھاں ترا مدینہ
پہلوں ای حاضری توں جھمکے نہ زندگانی۔ جلوے ترے

نبیائِ دا توں نبیؐ ایں اُمت دا آپ والی
ویکھاں گے آکے آقاؐ کس دن سنہری جالی
نازش دے اُتے ہووے سرکار مہربانی۔ جلوے ترے

وَرَفَعْنَا لَكَ

دل دا چین نظر دی راحت سب نوں ملے مدینے چوں
سارے فیض اٹھوندے دیکھے رحمتاں بھرے خزینے چوں

وڈیاں چھوٹیاں عیداں ایسے عید دے پاروں آئیاں نیں
باراں ربیع الاول صدقے ربّ عطا فرمائیاں نیں
کھلر یا سارا فیض جہان تے نکل کے ایس مہینے چوں۔ سارے فیض
دُنیا دے شاہ سیس نوا کے ایستھوں لنگھدے دیکھے نیں
باگاں دے پھل غنچے ایستھوں واشنا منگدے دیکھے نیں
خوشبو واں دے ہلے اوندے نبی دے پاک پسینے چوں۔ سارے فیض

حاجیاں کولوں پچھو جیہڑے اوتھوں ہو کے آئے نیں
نور اے کنا اوتھے، جتھے مدنی علیہ السلام ڈیرے لائے نیں
دن راتیں لشکارے نکلن گنبد سبز نگینے چوں۔ سارے فیض

عمرت آل نبی سرور دی بیڑے بنے لونڈی اے
غم دریا وچ ڈبیاں تائیں باہوں پکڑ بچوندی اے
ادھ وچکار اوہ ڈبیا جہڑا اتریا ایس سفینے چوں۔ سارے فیض
پاک محمد سرور عالم، مظہر ذات صفاتاں دے
نازش اوہ نیں ونڈن والے نعمتاں تے سوغاتاں دے
دیکھن والیاں نور خدا دا دیکھیا ایس آئینے چوں۔ سارے فیض

وَرَفَعْنَا لَكَ

آگئے آگئے ویکھونی سیو آگئے سرکار
 کلیاں دی مسکان پئی دتے، پھلاں دی مہکار۔ آگئے آگئے
 ہسدا اے سرگی دا تارا
 آیا جگ دا راج دُلا راً
 بارہویں دا دن ظاہر ہويا، کر کے ہار شنگھار۔ آگئے آگئے
 سجدے پئے گئے رُکھ تمامی
 نوری آگئے کرن غلامی
 کرن لئی اُمت دی کشتی بحر غماں چوں پار۔ آگئے آگئے
 بدن وچوں خوشبوواں آون
 ویکھن والے صدقے جاون
 مازاغ دے کجلے والی قدرتی اکھ وچ دھار۔ آگئے آگئے
 بوٹا بوٹا شکر مناوے
 پتہ پتہ جلی پاوے
 پھل کلیاں نوں باگاں دے وچ دسیا آن بہار۔ آگئے آگئے
 ویلا کھڑ کھڑ ہسن لگا
 جگ دا ویہڑا وسن لگا
 آمنہ بی بی دے گھر نازش لیکے عجب نکھار۔ آگئے آگئے

ورفعناک

نعت نبیؐ دی آکھاں تے کنج آکھاں کوئی طاقت نہ مینوں گفتار دی اے
جووی آکھیے گھٹاے فر آکھیے رکیہہ، کوئی واہ نہ لب اظہار دی اے
بلبل پھلاں وچ ٹولے پئی نور اوہدا، کول باگاں اندر و اجاں مار دی اے
چن سورج ستارے روین کلیاں ساری رونق ایہہ میری سرکار دی اے

والشمس رخسارے مازاغ اکھیاں، تاب کہتوں فر اوہدے دیدار دی اے
کن کان کرامت دے موتیاں دی، فطرت خبر خود گوش گزار دی اے
کرن نوری وائل دے نور والی وال وال وچوں لشکاں مار دی اے
جہڑا تکے فر جائے تے جائے کتھے خوبی ایسی اُس جان بہار دی اے

جیکر ٹرن جبریلؑ نوں ساہ چڑھ جائے کتھوں تیکراں حد رفتار دی اے
سینہ علم مدینہ خزینیاں دا، خوشبو وچ پسینے گلزار دی اے
ہو کے امی استاد زمانیاں دے، جتی گفتگو اسے سینہ ٹھار دی اے
بولی بولن تے بول انمول کڈھن، بولی بولیاں نوں بولی مار دی اے

جہدے مرتبے دا نہ کوئی میچ بنا
اوہدی یاد وچ لمحے گزار لینے
پیش کر کے درود و سلام نازش
لیکھاں اپنیاں تائیں سنوار لینے

وَرَفَعْنَا لَكَ

معجزات حضور دے کنج گننے، جہڑی خوبی اے باہجھ شمار دی اے
 مُسکران تے نور تھیں سوئی لبھے، چمک دنداں وچوں لشکاں مار دی اے
 انگلی نال مہتاب نوں چیر دیون، کوئی تاب نہ اوہنوں انکار دی اے
 ٹٹی ہڈی لعاب تھیں جوڑ دسن ایسی شان مدنی تاجدار دی اے

کھارے گھوہ لعاب تھیں ہون مٹھے دسو کہنوں مجال انکار دی اے
 مگس کرے درود تھیں شہد شیریں نالے وچ شفا اتار دی اے
 کرے اوٹھ شکایت زیادتی دی کئی وسعت اس راج دربار دی اے
 جتھوں لنگھن اوہ مہکاں کھلار جاون خوشبو قدرتی ایسی منٹھار دی اے

ابرو پاک محراباں نیں حرم دیاں چھت کعبے دی سجدے گزار دی اے
 سینہ نوری خزینہ الم شرح تے والفجر خوبی خوش رخسار دی اے
 چن کہکشاں تاریاں سورجاں وچ چمک آپ دے پاک انوار دی اے
 گلشن منگن خیرات نظاریاں دی، ندی اتھے العطش پکار دی اے

عرش فرش تے جہڑا محبوب سب دا
 اوہدے ذکر تھیں کالجے ٹھار لینے
 پیش کر کے درود و سلام نازش
 لیکھاں اپنیاں تائیں سنوار لینے

وَرَفَعْنَا لَكَ

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ
صَلِّ عَلٰی سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ

چمٹن پیر مبارک جبریلؑ درگے، رات اسراے دی ڈاہڈے اسرار دی اے
عرش فرش تھلے تے محبوب اُتے ملاقات اج پیارنال پیار دی اے
رہن سال اٹھاراں معراج اندر، اتھے گھڑی نہ خلقت گزار دی اے
کہڑی شے رہی غیب حضورؐ کولوں ملی نعمت جد ربی دیدار دی اے

عمر پڑھن کلمہ وچ آقداں ذات نبیؐ دی جدوں پکار دی اے
چاہن جتاتے جہنوں اوہ بخش دیوں ساری مرضی رسولِ مختار دی اے
جہڑی بیڑی دے آپ ملاح ہوئے لوڑا ہنوں نہ کسے پتوار دی اے
ہویا جہڑا گستاخ بے ادب اتھے قدرت اوسنوں دُور دھتکار دی اے

سورج موڑن تے چوئی ہوئی اگھ جوڑن شان کہدے سوچ ایس معیار دی اے
نبیؐ نبیاں دے آگو پینمبراں دے، ختم مرسلاں خوبی سرکار دی اے
آو آپ دے دامن تھیں لپٹ جاو رحمت دینے راتیں واجاں مار دی اے
بارش کرم دی کالک نون دھو چھڈ دی کار چنگی سرکار دی کار دی اے

چل اٹھ سرکار دے کول چلے
اوس چوکھٹ تے چوکڑی مار لینے
پیش کر کے درود و سلام نازش
لیکھاں اپنیاں تائیں سنوار لینے

وَرَفَعْنَا لَكَ

حدوں ودھ درود نبیؐ تے

﴿ حمد یہ چومصرعے ﴾

حمد یہ چومصرعے

اللہ سوہنیا مشکلاں حل کر دے رحمت کُل جہاناں دا واسطہ ای
 چہناں پایاں بشارتاں خلد دیاں اوہناں باایماناں دا واسطہ ای
 کربل وچ جو پسن نثار ہوئے اوہناں شیر جواناں دا واسطہ ای
 پریشانیاں نازش دیاں دُور کر دے تینوں تیریاں شاناناں دا واسطہ ای

جہناں غاراں وچ جا کے سرکار روئے اوہناں سوہنیاں غاراں دا واسطہ ای
 جہڑیاں مہکیاں سوہنے دی نال خوشبو اوہناں راہگزاراں دا واسطہ ای
 ابو بکرؓ فاروقؓ عثمانؓ حیدرؓ سارے نبیؐ دے یاراں دا واسطہ ای
 پریشانیاں نازش نوں دور رکھیں ربیع الاول دی باراں دا واسطہ ای

ستیاں پیاں وی جاگدا قلب جسد اوہدے جاگنے سونے دا واسطہ ای
 جاگزین جو عاشق دے دل اندر رہتا اوس من موہنے دا واسطہ ای
 تیرا عرش تے جو مہمان بنیا، تینوں اوس پروہنے دا واسطہ ای
 نازش دیاں خطاواں نوں ماف کر دے رہتا سوہنیا سوہنے دا واسطہ ای

جہدے وچ قرآن اتاریا ای عربی بولی اُس پیاری دا واسطہ ای
 دوہاں جگاں دا جہنوں سردار کیتا، رہتا اوہدی سرداری دا واسطہ ای
 ساڈے عیباں نوں رحمت تھیں کج رکھیں تینوں تیری ستاری دا واسطہ ای
 کرم نازش مجبور تے کریں مولا تینوں تیری مختاری دا واسطہ ای

وَرَفَعْنَا لَكَ

﴿ حمد یہ چومصرے ﴾

اوس خالق دی حمد بیان کریئے جسنے پیدا ایہہ سارا جہان کیتا
کریئے شکر خدا دا لکھ واری ساڈے جہیاں نوں جہنے انسان کیتا
ودھ ایس توں ہور کیہہ چاہیدا اسی سانوں رب سچے مسلمان کیتا
تے فر کرم اُتے کرم ویکھ نازش کملی والڑے دامت مدح خوان کیتا

ربا! نازش تیرے درتے آن ڈھٹھا مان ایس نوں کسے وی مان دانئیں
بخشنہار ستار غفار مولا کلا توں ایس تیری کوئی شان دانئیں
کسے غیر تائیں میں تے جاندا نئیں، کوئی دُجا دروازہ پچھان دانئیں
ہتھ مچک لیتے، سر سٹ دیتا، اس توں وڈی دعا میں جان دانئیں

مرضاں واسطے نام اکسیر تیرا کسے نام وچ ایسا کمال ای نئیں
تیری مثل، مماثل، مثیل کوئی نہیں ربا کتے کوئی تیری مثال ای نئیں
توں خبیر، علیم، کریم، قادر، تیرے جہیا تے کوئی لچپال ای نئیں
تینوں چھڈ کے غیر ول جاوے نازش پیدا ہندا کوئی ایسا سوال ای نئیں

ربا میریاں جرماں نوں ماف کر دے تیرے باج غفور الرحیم کوئی نہ
تیرے سامنے کھلی کتاب ہر شے تیرے بنا خبیر، علیم کوئی نہ
پردہ پوش ایس توں مہربان ربا، ایسا حکمتاں والا حکیم کوئی نہ
نازش ورگا نئیں عیبی جہان اُتے تیرے جہیا ستار کریم کوئی نہ

وَرَفَعْنَا لَكَ

حدوں و دھ درود نبیؐ تے

﴿نعتیہ چومصرے﴾

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

آپ آئے تے برکتاں نال آئیاں مسئلے جتنے وی سن سارے ٹھیک ہو گئے
دلاں اندر محبوب نے گھر کیتا، ویری سجن تے دشمن رفیق ہو گئے
سخت دلاں نوں اوہناں حلیم کیتا، آپس وچ سراپا شفیق ہو گئے
نازیش، آقا معراج دی بات کیتی، کرن والے تصدیق صدیق ہو گئے

الف بے نہ نعت دی بن سکی، حرف لفظ فقرے صفحے مک گئے نہیں
کلمۃ اللہ دی شان نہ گئی لکھی، قلمماں ٹٹ گیاں بحر سک گئے نہیں
گنڈی پلدی کیوں کھلو گئی اے، پانی کہڑے سبب توں رک گئے نہیں
نازیش چلے سرکار جد عرش و تے مین سچ جہان دا چک گئے نہیں

سورج چن ستارے تے کہکشاواں پر تو سارا اُس بدر الدجے دا اے
ایہہ ایمان، اسلام، قرآن، حکمت فیض سارا اُس نور ہدا اے دا اے
خشکی تری زمین آسمان سب گجھ صدقہ سوہنے دی اک اک ادا دا اے
بے حجاب دیدارِ خدا نازیش بس ایہہ حصّہ حبیب خدا دا اے

اول نور سرکار تخلیق ہو یا، ذات ظل سبحان حضور دی اے
آپ آئے تے شان دی شان و دھ گئی ایسی شان ذیشان حضور دی اے
ویری دشمن وی آئے تے موم ہو گئے اپنی مٹھی زبان حضور دی اے
نازیش چن نوں سورج نوں تاریاں نوں پئی ہوئی عنان حضور دی اے

وَرَفَعْنَا لَكَ

ربیع الاول دی باراں تے پیر دے دن دھرتی اُجڑی ہوئی آباد ہوئی
 غنچے باگاں اندر کھڑ کھڑ ہسڈے سن طبع جہڑی ناشادسی شاد ہوئی
 گل نعمتاں صدقہ حضورؐ دانیں، آپؐ آئے تے ہر شے ایجاد ہوئی
 ودھکے ساریاں عیداں توں اے نازش مسلماناں لئی عید میلاد ہوئی

میرے آقا دی شان نوں اک واری جہنے تگیا اوہو حیران ہویا
 جدوں حیرت سمندر تھیں نکلیا تے مونہوں پڑھ کلمہ مسلمان ہویا
 آپؐ رہے مکے، مکی سورتاں سن، مدنی ہوئے تے مدنی قرآن ہویا
 ویکھ ویکھ کے شان محمدیؐ نوں سو جان تھیں نازش قربان ہویا

جشنوں لے تقدیر حجاز آئی، بطحارستے دے ولے ترنڈ دیتا
 دل تے رکھ انگار عقیدتاں دا بازگا مصطفیٰؐ دا عشقے چند دیتا
 اوہیے بانگ نہ آکھی تے وقت رُکیا، رب اعتراض دا توڑ گھمنڈ دیتا
 نازش، حبشی بلالؓ دا روپ رب نے تل تل کر کے حسیناں وچ ونڈ دیتا

جہڑی رات دا ذکر و انجم وچ اے، شب قدر کتھے تے اوہ رات کتھے
 ساڈی سوچ محدود تے فکر نیویں، اسی کتھے تے اوہ ملاقات کتھے
 ساڈے لفظ کتھے اوہدی ذات کتھے، ساڈے منہ کتھے اوہدی بات کتھے
 قلم رکھ دے نازش و چاریا اوئے، توں کتھے حضورؐ دی نعت کتھے

وَرَفَعْنَا لَكَ

صَلِّ عَلَىٰ مُحَمَّدٍ وَآلِهِ

جہڑے میرے حضور دے ہوئے طالب، بنکے دنیا و بیچ اوہو مطلوب چمکے
ایسا رنگ سرکار چڑھا دیتا خوب خوب نکھرے خوب خوب چمکے
ابوبکرؓ، فاروقؓ، عثمانؓ، حیدر کدھرے زیدؓ تے ابو ایوبؓ چمکے
ویہڑے آمنہؓ دے چڑھیا چن نازش شرق غرب شمال جنوب چمکے

ایس جگ دی رونق و دھان خاطر رنگ رنگ دے سب انسان آئے
سِدھی راہ تے رکھن لئی خلق تائیں سوا لکھ رسول سمجھان آئے
آدمؑ، نوحؑ، ایوبؑ، داؤدؑ، یوسفؑ، ابراہیمؑ، موسیٰؑ، سلیمانؑ آئے
عالم و بیچ انعام و اکرام و نڈن آخر و بیچ خصوصی مہمان آئے

رب نے دنیا تے پھل کھڑا دتے، سبزے والا قالین و چھا دتتا
سائبان آسماناں دا تان دتتا، سورج چن دا بلب جگا دتتا
آون والے سردار نہیں انبیاء دے سارے نبیاں اعلان فرما دتتا
پیشوا جہاناں دے آئے نازش عرشیاں فرشیاں سیس نوا دتتا

صدقے مائی حلیمہؓ دے بخت اتوں لال آمنہؓ دا سینے لالیا اے
بھارجگاں دے جہناں نے چاؤنے نیں باہواں اڈکے لوہناں نوں چالیا اے
سیاں واپسی تے چکھن سعدیہؓ نوں نی توں جانور کتوں وٹالیا اے
دیکھ ننھے حضورؐ ول کہن لگی، ڈاچی نہیں، سوار بدلا لیا اے

وَرَفَعْنَا لَكَ

نور بشر دی آپس وچ ضد کوئی نہیں بے علمی تھیں گل دی لک بنگنی
رب دی اول تخلیق اے نور احمد، جابرؓ والی حدیث اٹل بنگنی
ایہہ حدیث ایمان افروز یارو، منکر واسطے سینے واسل بنگنی
نازش شکل انسانی وچ نور آیا، ساری نسل انسانی دی گل بنگنی

کوئی نہ نعت دا حق نبھاسکدا کردا صفت خواہ لگھ حضور دی اے
اک لگھ تے چوئی ہزار وچوں شان سبھناں توں وکھ حضور دی اے
والضحیٰ مکھڑا تے وائل گنڈل، مازاغ دی اکھ حضور دی اے
نازش ہون جہان تے لگھ سوہنے پر نو یکلہ وکھ حضور دی اے

اوہدی نال برابری کیویں ہووے جسدے نوکراں جہیا عالیجاہ کوئی نہیں
کنج اوہدی پرواز دی بات کرے جبرائیل دی وی جتھے واہ کوئی نہیں
اوہدی قدموں دیوچ نجات سب دی، اوہنوں پچھڈ کے بچن دی راہ کوئی نہیں
جسد اخلق عظیم قرآن، نازش، گل کرن والی اتھے جا کوئی نہیں

اوہدی شان دی کی مثال دیواں لغتاں وچوں الفاظ پئے مکدے نیں
چن سورج پئے اُس توں خیرات منگن، اوہدی نگہ باہجوں پھل سکدے نیں
رکھ اوہنوں سلام پئے آکھدے نیں پتھر پر پھن کلمہ، تارے جھکدے نیں
کر کے نال پرواز جبریل، نازش، سردرہ والے مقام تے رکدے نیں

وَرَفَعْنَا لَكَ

کہڑی کہڑی مختاری دی بات چھیڑاں لٹا چوڑا نہ مینوں حساب اوندائے
 اینا جاننا واں چن ٹھدا اے، وقتِ عصر اُتے آفتاب اوندائے
 ایدھر آقا دعائی ہتھ چاون، اودھر وچ اثبات جواب اوندائے
 نازش منگن جے عمرنوں رب کولوں خادم بن لئی ابنِ خطاب اوندائے

غم دی واچھڑ تھیں چوڑ، رنجور ہو کے تساں جہیا غمخوار اڈیکنے آں
 ادھی رات نوں خلقت جدسوں جاندی، اسی تہانوں سرکار اڈیکنے آں
 دو جی واری دی جامی نے بات کیتی، اسی پہلا دیدار اڈیکنے آں
 نازش اسی پنجاب دی خزاں اندر طیبہ والی بہار اڈیکنے آں

نگہ کرم دی آقا فرما چھڈو، کدی دید والا سانوں حج ہووے
 ہووے سفر مدینے دے ول آقا بھانویں کل ہووے بھانویں اج ہووے
 گلّی روضے دے آہنڈ گواہنڈ ملجائے تے ایہہ کم میرا کسے تچ ہووے
 ہووے نازش دے لبہاں تے نعت تیری جدوں موت دا گھوڑو وچ ہووے

حرف الف دا بنے قیام اندر میری بات نوں ٹھوک و جا کے ویکھ
 ح بنے جد جھکے رکوع اندر، میم بن جاندی سجدے جا کے ویکھ
 دال بندی اے اتھیاں دے وچ تے ہن چونہاں دا جوڑ لگا کے ویکھ
 چونہ حرکتاں وچ بنیا نام احمد نازش ذرا حساب بنا کے ویکھ

وَرَفَعْنَا لَكَ

حدوں و دھ درود نبیؐ تے

﴿ حسینؑ چومصرے ﴾

صَلِّ عَلَىٰ آلِهِ

چڑھیا جن مُحَرَّم دا نازشا اوئے نال ہنجواں بھری برسات لیکے
بجھاسال اسلامی دا مُڈھ ویکھو آلِ نبی دے غم دی سوغات لیکے
اوپدے لبان تیکر گھٹ پہنچیا نہ ندی وگدی سی جسدی خیرات لیکے
ہُن تک لبتھا اے بدل پیاسیاں نوں اپنی جھولی دیوچ فرات لیکے

خیمے آل دے کربل وچ آن لگے قسمت جاگ اٹھی اوس رڑی دی سی
نہیں سی چا حسینؑ نوں سلطنت دا ساری گل یزید دی اڑی دی سی
ایدھر حق اتوں جاناں جانیاں سن قیمت پینی کجھ باطل دی تڑھی دی سی
نازش قدسی حیران سن فلک اُتے تیغاں پٹھ نماز جد پڑھی دی سی

تک کے شان تے عزت حسینیاں دی ملت کفر والی اصلوں شُر ہوگئی
ایسا کیتا سی کم یزیدیاں نیں دوہاں جگاں اندر دُرور ہوگئی
لگدی مہیہ کیہ مولاؑ دے ساتھیاں نوں نگہ دید دنیاں ای پڑ ہوگئی
قدمیں لگن شبیرؑ دے خُر آیا نازش ویکھ ہر تھاں خُر خُر ہوگئی

خاص مرتبہ سخی حسینؑ دا اے امتحان وی ایس لئی خاص ہویا
مہیہ بھکھ پر دیس تے خوف والا ذرا سیدؑ نوں نہیں سی احساس ہویا
ہتھیں ٹور کے ہتھاں دے پالیاں نوں سیدؑ ذرا وی نہیں سی اداس ہویا
آدیکھ نازش پورے نمبراں تھیں سیدؑ صبر دے پرچے چوں پاس ہویا

وَرَفَعْنَا لَكَ

ثابت قدم رہنا اودوں بہت مشکل جدوں موت آزمائش لئی کھڑی ہووے
 کوئی سورما اودے تے بٹھ بٹھے نڈی ظلم والی جدوں چڑھی ہووے
 کون نہر فرات ول تکدای کوثر والے نال آگھ جد لڑی ہووے
 نازش ہور حسینؑ دے باہجھ کبھرا خنجر بیٹھ نماز جس پڑھی ہووے

ڈگے سیدؑ دے خون دے جدوں قطرے آسمان رو یا دھرتی چاک ہوگئی
 اودھر روئی تریل فضا اندر ایہدھر پھلاں دی آگھ نمناک ہوگئی
 زخمو زخم وجود حسینؑ دا سی تار تارسی نوری پوشاک ہوگئی
 جہڑی خاک تے آپؑ شہید ہوئے نازش خاکاں چوں اُچی اوہ خاک ہوگئی

دونویں رگھ زمین تے اُگدے نیں کوئی امب تے کوئی بلکین ہندائے
 کوئی مرد زمانے لئی عار ہندائے کوئی زندگی دا نصب العین ہندائے
 منگے دین قربانی تے نازشا اوئے اک مسرور تے اک بے چین ہندائے
 جہڑا تخت بچاوے یزید ہندائے جہڑا دین بچاوے حسینؑ ہندائے

﴿نعتیہ مائے مرزا﴾

صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ

نعتیہ مائے

کوئی راہ وچ بیری اے
طیبہ نوں جان والیا، جاگی قسمت تیری اے

☆☆☆

میرا وی پیام آکھیں
راہیا مدینے دیا، نازش دا سلام آکھیں

☆☆☆

کرے فضل خدا سائیں
روضے تے جان والیا، اتھر و میرے لے جائیں

☆☆☆

جو مہنگے اوہ دیندے او
رکھو بھرم آقا، لچپال سدیندے او!

☆☆☆

وَرَفَعْنَا لَكَ

ایمان مدینہ اے
 کچھ لہو عاشقاں نوں، چند جان مدینہ اے

☆☆☆

بدلاں نے چھاں کیتی
 رب دی وی ہاں ہوگئی، جدوں سوہنے نے ہاں کیتی

☆☆☆

کوئی چڑیاں بولدیاں
 تاہنگاں نازش نوں، نت عرب دے ڈھول دیاں

☆☆☆

گل گانی پائی رکھے
 سوہنے دانناں چم کے، اکھیاں تے لائی رکھے

☆☆☆

اک جھولا درزی دا
 حلیہ بنائی رکھے، سرکار دی مرضی دا

☆☆☆

رستہ کٹی نال ٹنگیا کرو
 سوہنے توں سوہنے دا، سدا پیاری ای منگیا کرو

☆☆☆

وَرَفَعْنَا لَكَ

آقا دی مثال نہیں
دنیا تے لکھ سوئے، اپنا کسے دا جمال نہیں

☆☆☆

بس اپنا کرم ہووے
آقا ترے غم دے سوا، مینوں کوئی نہ غم ہووے

☆☆☆

رج ویکھاں ترے درنوں
گٹ گٹ چوریاں پاں، روضے دے کبوترنوں

☆☆☆

مڑ جاواں مدینے نوں
اگھاں نال جا چٹماں، اس شہر نگینے نوں

☆☆☆

کوئی ہتھاں اُتے لیرکاں نہیں
عربی ڈھول دیاں، سانوں نت اڈیرکاں نہیں

☆☆☆

ایہو تاہنگ کینے دی
رُوح جدوں نکلے مری، جُوہ ہووے مدینے دی

☆☆☆☆☆

وَرَفَعْنَا لَكَ

صَلِّ عَلَىٰ مُحَمَّدٍ وَآلِهِ

نعتیہ مرزا

مرے سوہنی کملیٰ والیا! کدی در تے سد بلا
میں حاضر ہوں نون ترسدا کوئی دیو سبب بنا

دن رات میں اٹھدیاں بہندیاں نت منگاں ایہو دُعا
ہووے در دی آقا حاضری نہ ترسیاں نون ترسا

نت کرماں والے جاوندے تیرا روضہ ویکھن جا
تیرے ڈیرے دُور دُراڈڑے کرتوں اسباب عطا

میرے ہو کے ہاواں تھکیاں چلے ہنجوواں دا دریا
میرے ہنجو لیکے جان توں ہن نخرے کرے ہوا

میرا تہدہ بن دردی کوئی نہ، لوے جہڑا سینے لا
جی لگے نہ پاکستان وچ مینوں طیبہ دیو وکھا

تیری چوکھٹ چجماں آن کے مینوں سدے کدی خدا
دساں دلدے دکھڑے تساں نون لواں ٹھنڈ کلیجے پا

وَرَفَعْنَا لَكَ

اک بدلی اُٹھے مدینوں مینہہ وصل دا دوے وسّا
چُم لوواں سنہری جالیاں جے سد لئو کول ذرا

گل وڈی تے منہ چھوڑا کدی وچ سفنے دے آ
مک جان وچھوڑے عمر دے چاواں نوں چڑھ جائے چا

چن جوڑن والی انگلی کدی ساڈی طرف اُٹھا
تیرے قد میں اتھرو کیر کے لوواں دل دی پیاس بجھا

جھٹھے تیریاں تلیاں لگیاں اوہدا سُرمہ لوواں بنا
چک اکھیاں دیوچ لالواں تیرے در دی خاک شفا

سب روگاں لئی اکسیر اے بس ایہو اک دوا
کدی نازش نوں وی سد کے تے اپنا شہر وکھا

وَرَفَعْنَا لَكَ

حدوں و دھ درود نبیؐ تے

﴿سی حرفی﴾

سی حرفی

الف اللہ دے ناں توں شروع کر یئے جو رحمان وی اے تے رحیم وی اے
 اول آخر قدوس سلام نالے حکمت والڑا پاک حکیم وی اے
 ظاہر باطن و بیچ او سے دے بے بن جلوے اوہ ستار غفور کریم وی اے
 پالنہار جہاناں دا اوہ نازش، ہر اک چیز دا اوہ علیم وی اے

ب بہت اُچے اوہدے ناں سارے اوہنوں مولا، عزیز، جبار کہیئے
 خالق، باری، موصوّر تے نور کہیئے، لچپال کہیئے، بخشہار کہیئے
 پتھر وچ وی رزق پہنچا وندا اے، اوہنوں رب کہیئے، بار بار کہیئے
 سارے شاہاں دا اوس نوں شاہ کہیئے، شہنشاہ کہیئے، تاجدار کہیئے

پ پالدا اوہنوں وی رب سچا، اندر پتھر دے کیرا جو لکھیا اے
 دوڑی آوندی اے رحمت ول اُسدے رُداڑ دا جو اوہدے ول ڈھکیا اے
 اوہنوں اُچا اوہ آپ کر چھڈ دا اے، اوہدے دُراتے جیہڑا جھکیا اے
 رب دیندا، محبوب پیا وند دا اے، نہ اوہ رُکیا اے نہ ایہہ اُکیا اے

ت تک کے اوہدیاں رحمتاں نوں عقلمند دانا حیران ہو گئے
 گوڑا چکدے سن جیہڑے رُوڑیاں توں اوہنے کیتا تے اوہ سلطان ہو گئے
 اوہنے چاہیا تے تخت اُلٹا چھڈے قیصر کسراے وی اک داستان ہو گئے
 نازش ویکھ کے اوہدیاں قدرتاں نوں لکھاں پڑھ کلمہ مسلمان ہو گئے

وَرَفَعْنَا لَكَ

ث ثابت جے اوہدا کمال کر یے وڈی ساری دلیل دی لوڑ وی نہیں
پتہ پتہ دلیل اُس ذات اُتے منن والیاں لئی کوئی تھوڑ وی نہیں
کوئی نہ مثل مماثل مثیل اوہدا، قسم او سے دی اوسدا جوڑ وی نہیں
احد، واحد، اکلا ہے اوہ نازش، اوہدا دعوائے کوئی سکدا توڑ وی نہیں

ج جیکر نہ اک خدا ہندا، چرخہ ایس جہان دا چلدا نہ
کدی سورج وی سفر توں رُک جاندا، کدی چن وی جگہ توں ہلدا نہ
تارے کدی چڑھدے کدی ناں چڑھدے، کوئی رُکھ وی پھلدا پھلدا نہ
جے نہ ہندا سہارا خدا والا، نازش ماڑیاں نوں کوئی جھلدا نہ

بچ چُک کے اگھیاں ویکھتے سہی تارے تارے وچ اوہدا نشان ملدا
قطرے قطرے وچ خالق دا عکس چمکے، ذرے ذرے وچ اوہ رحمان ملدا
بوٹے سارے شنگھارے جس نال قدرت کہکشاواں وچ اوہ سلطان ملدا
شاہ رگاں نالوں نیڑے وسدا اے، جہنوں ملدا اپر نال دھیان ملدا

ح حاجتاں پُوریاں کرن والا، سارے گتیاں دے لئی کار ساز مولا
اوہ حتان، منان، سلطان مولا، چارہ ساز تے محرم راز مولا
اوہ دیان مولا، اوہ سبحان مولا، بے پرواہ تے بے نیاز مولا
تارن والا اوہ ڈبیاں بیڑیاں نوں مہربان تے بندہ نواز مولا

وَرَفَعْنَا لَكَ

خ خودی تکبر شایان اوہنوں، کوئی ہو رہے کرے تے سجدائیں
 اوہ قدیم تے اوہدی صفات ازلی قلم لخذا رہے کاغذ جدا نہیں
 شرق و غرب، شمال و جنوب اوہدے، کیہڑی تھاں ڈنکا اوہدا وجدائیں
 پردہ اوہداوی نازش اوہ کھول دیندا جہڑا دوجیاں دے پردے کجائیں

و دلاں وچ گونجدا نام اوہدا، ذہناں رُوحاں دے اندراوہ و سدا اے
 بھلے بھٹکے پکارن جدناں اوہدا سداھی راہ خود آن کے و سدا اے
 تاج تخت بخشے اوہ بھکاریاں نوں جدوں چاہوے مڑا پے امی گھسدا اے
 نازش مار دھکے دولت آن وڑدی جدوں پیچ تقدیر دے گسدا اے

ذکر توں اوہدے نہ رُکیں ہرگز سدا رہویں توں اوسدی بندگی وچ
 اوہدی، اوہدے حبیب دی یاد رکھیں عمر لنگھے گی نہیں شرمندگی وچ
 دانش مندا، توں کریا کر شکر اوہدا، جند رول نہ اینویں پیا گندگی وچ
 جہنے زندگی صحت عطا کیتی کھٹ لے اوہدی رضا توں زندگی وچ

ر روک کے ساہ نوں ویکھ تے سہی کئی دیر توں انج گزار سکنا ایں
 جے نہ ملے خوراک تے کنج جیویں، پانی باہجھ کیہہ کم سنوار سکنا ایں
 اوہدیاں نعمتاں ورتن توں باز رہ کے بازی زندگی والی وی ہار سکنا ایں
 نازش لا کے ٹل کھلیار تے سہی ٹردے ویلے نوں جیکر کھلیار سکنا ایں

و رفعت لکھ

ز زندگی اوہدی انمول نعمت اوہدا شکر بجائیے تے حق بندائے
شکر کردیاں اوسدا، وچ سجدے ساری عمر لنگھائیے تے حق بندائے
اوہ تے پنج نمازاں ای منگدا اے ودھ پڑھے پڑھائیے تے حق بندائے
نازش جدوں موڈن پکاردا اے سدھے مسجدنوں آئیے تے حق بندائے

س سانجھ کے رکھے چبھ تائیں مندا بول زبان تھیں بولئیے ناں
مُسکرا کے ملے حضور وانگوں، زہر گلاں دادلاں وچ گھولے ناں
عیباں اپنیاں وٹے دھیان کریے کسے ہو ردے عیب پھرو لے ناں
کریے قدر خدا دیاں نعمتاں دی سچے لعل وچ مٹی دے رولئیے ناں

ش شکر اُس ذات دا کریں ہر دم جہدیاں آندراں، ہڈیاں، ماس ورتیں
بھکھ لگے تے اوہدا اناج کھاویں، تیہہ لگے تے پانی گلاس ورتیں
اوہدے فضل دے نال توں شادوسیں، اوہدی رحمت دی غماں وچ آس ورتیں
اوہدی چستی دی نازشا فکر کر لے جہدی کملیا ساری توں راس ورتیں

ص صبر توکل رضائے، ایہو سمجھ لے سب توں ہتھیار اُپے
راضی رہویں توں مالک دے امراتے ہوون زندگی دے کم کار اُپے
او تھے فرق نہیں کالیاں گوریاں دا تابعدار نہیں وچ دربار اُپے
جدوں نازشا اتھرو ڈوہلدے نہیں ہو جاوندے نہیں گنہگار اُپے

وَرَفَعْنَا لَكَ

ض ضُف جد آوے وُجود اندر، کر یے یاد جوانی تے کی فیدا
 زور والی تے عمر لنگھا چھڈی ہن جے پئی حیرانی تے کی فیدا
 توبہ کیتی تے توبہ دی آس اُتے فیر کیتی نادانی تے کی فیدا
 پہلی عمرے وچ مسجد دے جا کے تے جے نہ سٹی پیشانی تے کی فیدا

ط طوطیاں وانگ جے لایا رٹا، وچ غور نہ کیتا تے کیہ کیتا
 کدی کدی قرآن نوں ویکھ چھڈیا، روز دور نہ کیتا تے کیہ کیتا
 عمل کیتا تے ڈھلیاں ہو ہو کے، جے فی الفور نہ کیتا تے کیہ کیتا
 کعبے جا کے اوہدا طواف نازش وانگ بھور نہ کیتا تے کیہ کیتا

ظ ظلم تے ستم توں باز رہیے حق ماڑیاں دا کدی کھایے ناں
 علم والیاں دے رہیے داس بنکے، سنگ جاہلانداں دے یاری لایے ناں
 سیک عشق دا گھٹ نہ ہون دیئے، اگ نفرت دی مُول بھڑکایے ناں
 نازش، جہڑا گستاخ حضور دا اے ویہڑے اوسدے پیر وی پائیے ناں

ع عشق وکھوندا اے راہ سدھی، رہبر عشق نوں اپنا بنا لیئے
 جتھے عقل تے فکر دی لوڑ ہووے او تھے ایہناں نوں ورت ورتا لیئے
 نبی پاک دا جتھے وی حکم آوے اکھاں میٹ کے سیس نوا لیئے
 نازش اُنج تے سنی اکھو اوندے آں، طابع سنت دی شکل بنا لیئے

وَرَفَعْنَا لَكَ

غ غور کر یے نالے سوچے کھاں کتے رحمتاں توں ہو گئے دُور تے نہیں؟
 ودھدی جائے محنت گھٹدی جائے برکت، ساتھوں رینج خدائے غفور تے نہیں؟
 کتیں سُن کے تے ویکھ کے کاکھیاں نال دلاں اولوں رہ گئے بنور تے نہیں؟
 نازش چھوڑ دیئے بد عملیاں نوں، کسے وجہ توں اسیں مجبور تے نہیں!

ف فخر نہیں مال اولاد اُتے، ایہہ تے ہے از ماش انسان دے لئی
 ایہہ تے اک سنگھار حیات دا اے، اک زیب ہے ایہہ داستان دے لئی
 شکر کارن ایہہ ساریاں نعمتاں نیں، نہیں تے صبر آ یا مسلمان دے لئی
 نازش اوہدے توں کر یے قربان سب کجھ جہڑا رحمت کسے سارے جہان دے لئی

ق قبر پکار دی رہوے تینوں تے توں غافل! اوہنوں بھلا دیتا
 ذِکر فکر دی تینوں نہ ہوش کوئی، سوں سوں کے وقت لنگھا دیتا
 توں وی جان والا ایں ہتھیں اپنی توں جیکر سٹیاں نوں قبر وچ پادیتا
 اج توں نازشا گئے دی فکر کر لے تینوں نال اشارے سمجھا دیتا

ک کون بنسی دردی قبر اندر سوہنے پاک محبوب حبیب ﷺ با بھجھوں
 کیہڑا روگیاں دے روگ کٹد اے حکمت والڑے اوس طبیب با بھجھوں
 کسدے بول نہلنے وچ ہوئے روشن اُس عرفات دے پیدے خطیب با بھجھوں
 نازش نوکری اوسدی لبھدی نہیں چوکھے وڈے تے لپے نصیب با بھجھوں

وَرَفَعْتَ لَكَ

گ گئی حیاتی جے غفلتاں وِچ، ا بے ویلا ای کوئی کم کار کر لے
سٹ مار کے مار دے نفس تائیں، رُوح اپنی تائیں بیدار کر لے
ساری عمر سونا ایں بچھڈ بسترے نوں، راضی جاگ کے پروردگار کر لے
مارکیٹ حیاتی دی کھلی ہوئی اے نازش اُٹھکے ونج بیوپار کر لے

ل لٹ لے پیارا اوہدے پیاریاں دا، اوہدے منکراں نال ویرپائی رکھیں
راہ جھوٹھ فریب دی چھڈ کے تے سچے لوکاں نوں میت بنائی رکھیں
اوہدے فضل دی بھچیا رہویں منگدا اوہدے کرم والی آس لائی رکھیں
ذکر پیارے محبوب دا کرن خاطر نازش پیار تھیں محفل سجائی رکھیں

م میم محمدتوں جاواں صدقے جیہڑی حمد دے اُتے ٹکائی رب نے
قلم اوس دی شان نوں کیویں لکھے جہدے واسطے خلقت بنائی رب نے
نال تاریاں بھر کے اسمان سوہنا سورج چن دی بٹی جگائی رب نے
نازش سبزے تھیں ڈھک کے زمین ساری وِچ پھللاں دے خوشبور چائی رب نے

ن نوکری اوس محبوب والی شہنشاہی توں ودھکے ہے شان دیوچ
لازم پکڑ اطاعت حضور والی، کتے ہوویں نہ ٹولے شیطان دیوچ
لگیا تیری حیاتی لئی نور چانن میرے آقادرے ہراک فرمان دیوچ
نازش سوہنے محبوب دی شان اندر آیت آیت پئی بولے قرآن دیوچ

وَرَفَعْنَا لَكَ

و دکھرا رہویں نہ نبیؐ نالوں قبر حشروچ راحت جے چاہونا ایں
سارے حکم سرکار دے یاد رکھیں جہناں باہجھ نہ کسے کم آونا ایں
اوہو سو ہریاں گھریں آرام پاسن جہناں کت کے دا ج بناونا ایں
نازش حکم عدولی سرکار والی جہناں کیتی اوہناں پچھوں تاونا ایں

ہ ہور کی دساں رموز تینوں، سمجھدار ایں توں، بیوقوف تے نہیں
علم عام ہوادے وانگ اجکل، ہوشیار ایں توں، بیوقوف تے نہیں
کیہڑے مسلے دی تینوں پچھان بھلی جان ہاں ایں توں بیوقوف تے نہیں
نازش جاہل نہ بن، علماں والیاں داگو ہڑایاں ایں توں بیوقوف تے نہیں

کی یاریاں لایے تے ویکھ لیئے، بھٹری مجلس ایمان نوں کھوہ لیندی
لشکی پوشکی تے سچی ہوئی بری محفل بھولے بھالے انسان نوں موہ لیندی
نال بھار گناہاں وجود بیڑی اپنے آپ نوں آپ ڈبولیندی
موقعہ توبہ دا ہتھوں نہ جائے نازش روندی آگھ گناہواں نوں دھولیندی

کے یار ایں میرا تے من میری، میرے شعر پڑھ رت دا واسطہ ای
کر علم تے عمل تے پار ہو جا، تینوں علم تے ادب دا واسطہ ای
رکھیں ول مسبب نگاہ اپنی تینوں ظاہری سبب دا واسطہ ای
نازش نسبت تے نسب نہ ڈوب بیٹھیں تینوں نسبت تے نسب دا واسطہ ای

وَرَفَعْنَا لَكَ

حمد و نعت

دل موم وانگر نرم ہووے، اکھ عقیدتاں دے پانی نال نہاتی دھوتی نظر آئے، احساس دے بنیرے تے شعراں دی ویل پھلن پر آئی ہووے، تاں کدھرے دماغ چوں نعتاں دے سوے پھلے نئیں۔ نعتاں دے چوئے پڑ انیاں روایتاں، موجود زمانے دیاں ضرورتاں تے اون آ لے عہد دے امکانات دیاں معدنیات نوں رچاوسا کے ”بمنزل واٹر“ دی صورت وچ روح دی صحت تے تندرستی دے ضامن ہندے نئیں۔

میں نعت دا خادم آں تے چا کری لئی صحت بہتی ضروری ہندی اے۔ ایسے لئی میں نعتاں دیاں چوئیاں دا بہتا چاہن وند آں۔ اُردو پنجابی نعت دیاں پہاڑیاں میریاں نگاہواں وچ نئیں تے اوہناں وچوں سمد اپانی میری زندگی دا ضامن اے۔ مینوں محبت دی اک ”کے ٹو“ اجیہی وی لہھی اے جہدے پانی نے مینوں زندگی دے نال نال صحت تندرستی وچ وی نہال رکھیا اے۔ ایہہ پہاڑی کامونگی دے وچ ائے تے ایستھوں نکلیا پانی اپنے اندر لفظاں دی چون خیال دی رشنائی، مطالعے دی ڈونگھیا ئی تے پیشکش دا اجیہا نو یکلپن رکھدا اے جنھے مینوں اسیر کر لیا اے۔ پہاڑاں وچوں نکلے سخن سوے ”پی آر“ تے ”انجمن ہائے ستائش باہمی“ دیاں رکاوٹاں نوں ہٹا کے لوکائی تیکر اپنیاں چنگیاں اپڑا لیندے نئیں۔ مصلحتاں تے منافقتاں دیاں ہنیریاں وچ ”حدوں ودھ درود نبی“ تے ”پیش کرن والے“ عظمت دی مشال نئیں تے ایہ حق سچ نوں قبول کرن والیاں نوں نظریں آ جاندے نئیں۔

محمد حنیف نازش قادری نوں حضور پاک ﷺ نے اپنی جو محبت عطا کیتی اے، نعت لکھن دا جو ول تے شاعری دا چتاں سہین بخشیا اے، اُردو پنجابی، دوآں زباناں وچ اوہناں خوبیاں دا رہند کھو ہندای مینوں مل جائے تے میں وڈا شاعر بن جاواں۔

راجا رشید محمود

چیمبرمین سید جویو نعت کونسل / مدیر ماہنامہ ”نعت“ لاہور